

АЛЕКСАНДЪР БЕЛОВ

ПОХИЩЕНИЕТО НА ЕВРОПА

Част 16 от „Бригадата“

Превод от руски: Ива Николова, 2006

chitanka.info

ПРОЛОГ

Бавно и безшумно, както става само насън, Белов стъпваше по мекия килим от бели мъхове и дъхави треви в тайгата. Прохладният нощен въздух беше толкова неестествено сгъстен и лепкав, че се налагаше да го отмества с ръце, за да си проправя път. От време на време птичи гласове разкъсваха нощната тишина. Изведнъж те станаха по-силни и по-тревожни, сякаш птиците искаха да се предупредят една друга за някаква опасност. Въздухът се раздвижи и някаква невидима вълна премина през горската поляна. На запад се показаха ярки проблясъци, които нямаха нищо общо с предутринната зора на изток. Те се появяваха и моментално угасваха, но всяко тяхно припламване беше още по-силно и траеше по-дълго от предишното.

След проблясъците се появи нисък и глух тътен. Той сякаш разтърсваше земята. Отделните проблясъци се превърнаха в ослепително сияние, което заля половината небе. Тътенът се усили, а след това се чу пронизителен режещ звук, който беше толкова необичаен, че в нито един от езиците на земята нямаше подходяща дума за него.

Лавината от светлина и плам се надигаше от запад. Изви се силен вятър и най-високите борове се прекършиха с пукот като кибритени клечки. Виолетов пламък обгърна изсъхналата лиственица в края на поляната. Оттам огънят със странен цвят плъзна към съседните дървета. За един миг в тайгата се появи дълъг стотици версти прав като стрела коридор от виолетов пламък, който поглъщаше всичко наоколо — сухите клони, дърветата, окапалите борови иглички, малките камъни и всяка живинка, която не бе успяла да се скрие навреме.

След няколко секунди се разнесе ужасен взрив. Разрушителната му вълна изтръгваше вековните кедри от земята с корените, подхващаше като топчета огромните валчести камъни и разплискваше водата от реките в тайгата. Отблясъците от виолетовия пламък играеха върху сребристите люспи на рибите, които се мятаха по земята. Ревът

на обезумелите от страх елени се разнасяше на километри. Мечокът — господарят на земята, тичаше през повалените дървета, без да забелязва нито острите съчки, които раздираха дебелията му кожа, нито двата млади лоса, които го следваха по петите.

След взрива тътенът стихна, а режещият звук изчезна. Нажеженият въздух започна бавно да изстива. А край горско езерце в дълбока яма съскаше странен камък, който беше паднал от небето. Ямата бавно се запълваше с вода. Над нея се вдигаше облак бяла пара, осветена от слабо виолетово сияние. Всъщност това продължи кратко. Когато се съмна, сиянието изчезна, а пръстта, като се свлече на дъното на ямата, затрупа камъка. В камчатската тайга отново се възцари тишина.

ЧАСТ I

КЪЩАТА С ПРИЗРАЦИТЕ

1.

Лайза погледна през илюминатора. Между облаците, които приличаха на памук, се възвисяваха величествените очертания на Авчинския действащ вулкан, който се намираше на север от Петропавловск-Камчатски. Самолетът се снижаваше към океана, подготвяйки се за кацане. Долу, в Авчинския залив, имаше огромно пристанище, което беше една от най-големите бази на риболовния флот. Отдясно на самолета се показва диспечерската кула на летището. Командирът на самолета снижаваше височината, за да намали скоростта на хоризонталния полет и да кацне точно в началото на пистата.

— След малко пристигаме — каза Лайза и докосна Белов по рамото. — Затегни си колана.

— Какво? — Той отвори очи. Картините от падането на гигантския болид бяха толкова ярки, че още няколко секунди продължиха да стоят пред очите му. — Май че съм задрямал?

Младата жена се усмихна.

— Забелязала съм, че винаги спиш в самолета.

— Понеже не правя нищо. Не ме пускат да управлявам.

— Нищо. Малко остана. Като кацнем, ще трябва да забравиш за почивката.

Колесникът докосна пистата, а двигателите забавиха движението на турбините и намалиха скоростта на самолета. Белов извади мобилния си телефон и го включи. Веднага щом влезе в мрежата, апаратът реагира с бодър сигнал. Саша погледна дисплея. На него беше изобразена смешна муцунка и надписа „Добре дошли!“. Тези две думи уж би трябвало да изразяват доброжелателен поздрав, но... Щом видя кой му е изпратил съобщение, Саша веднага се смръщи. По лицето му премина лека сянка.

— Какво ти е? — попита Лайза, която винаги долавяше и най-малката промяна в настроението му.

Белов прибра мобифона в джоба си.

— Нищо особено... Оказва се, че вече ме чакат.

Тя знаеше това. Пристигането им в Петропавловск-Камчатски не можеше да остане незабелязано. Дори нещо повече — той не трябваше да остане незабелязан и самата Лайза положи доста усилия, за да направи така, че журналистите да ги посрещнат на летището. Защото това не беше посещение на частно лице, както първия път, когато Саша заедно с професор Щернгарт изпробваха новия термоустойчив костюм, а визита на кандидата за губернатор на Камчатка Александър Николаевич Белов.

Губернатор на Камчатка... Колко пъти Лайза беше чувала тези думи от него! Но дори тя, която прекрасно познаваше неукротимия характер на Александър, не можеше да повярва, че всичко това е толкова сериозно.

А когато повярва, вече нямаше път назад. Както винаги Белов се захвана с тази работа сериозно. Проучи всички бюджети, отчетни нормативни документи на Камчатка за последните четири години, запозна се със схемата, по която се доставя горивото за зимния сезон, и подробно вникна в положението, в което се намираше риболовната промишленост. Онова, което научи, го ужаси.

— Мястото ми е в Камчатка — каза той на Лайза, вдигайки очи от екрана на лаптопа, в който вкарваше новите данни за региона. — Зная какво трябва да се направи, за да измъкнем региона от дълговете, в които е затънал.

Тя не се съмняваше, че любимият ѝ може да се справи с това. Но знаеше и цената на такива победи.

— Саша, а може би няма смисъл да полагаш такива усилия? Тъкмо нещата в Красносибирск се подредиха?

Белов я стрелна с такъв поглед, че Лайза не се осмели да настоява повече.

— Е, добре... Щом искаш да станеш губернатор, стани — каза тя. — След това ще излетим заедно в космоса, а сетне вече ще можеш да се кандидатираш и за президент на САЩ.

Белов прокара замислено ръка през косата си, стана и нежно я прегърна.

— Трудно ли ти е с мен? — попита със съчувствие.

Трудно! Това беше най-мекото определение, което би могла да каже. Трудно не беше подходяща дума. Но вече не можеше да бъде другояче. Понякога тя се улавяше да мисли, че се е впуснала в бесния ритъм на живот, който Александър Белов налагаше на себе си и на всички. Той беше като звезда, която привлича хората към себе си и ги принуждава да се въртят около него.

— Не ми е лесно — прошепна Лайза и нежно го целуна. — Но не мога без теб.

Белов я притисна силно в прегръдката си, но тя го плесна палаво през ръцете.

— Ей, внимавай на завоите, младежо! Пред вас е бъдещата първа дама на Камчатка!

Двамата се разсмяха, а сетне затанцуваха като луди нещо средно между танго и рокендрол. Той потропваше със стъпките на чечотка и заставахе на колене пред дамата, а Лайза повдигаше полата си и кокетно я развяваше като циганка.

Танците бяха най-сигурният начин да се отърват от негативната енергия и да избегнат ненужния конфликт. Това беше тяхно изобретение, с което тайно се гордееха. След като се повесели и се поуспокои, Белов отново седна пред лаптопа. Лайза се настани в дълбокото кресло, започна да препрочита камарата документи и да отбелязва с червен химикал онези моменти, които според нея бяха изключително важни.

— Погледни, Саша — казваше от време на време Лайза и безпогрешно вадеше необходимия лист от купчината. — Купували са мазута за зимата по заобиколен път, чрез подставени фирми. Струва ми се, че това ще ти свърши работа.

Той кимаше и слагаше листа на скенера, прехвърляйки печатния текст в електронна форма.

— А пък това е още по-интересно. Една и съща компания получава най-големите квоти за улов на камчатски раци. Как мислиш, защо става така?

— Сигурно собственикът ѝ има много хубави очи — предположи Белов. — Или подходяща фамилия. Или едното, или другото, но второто ми се струва по-вероятно.

Лайза закачливо размаха пръст.

— Доста досетлив си за един директор на комбинат за алуминий. Направо си ясновидец, а не директор. Собственикът на компанията е син на сегашния губернатор. И, естествено, фамилията му е правилна.

— Ще го имаме предвид. — Белов пхна поредния документ в скенера.

Компанията носеше красивото име „Бриз“ и неин формален собственик наистина беше синът на губернатора. Но това беше само върхът на айсберга. Саша дори не можеше да предположи в чий джоб влизаха парите от улова на раци и с кого му предстои да се сблъска.

Самолетът премина по бетонната писта и спря срещу сградата на летището. Усмивнатата стюардеса взе микрофона:

— Уважаеми пътници! Самолетът кацна на летище Петропавловск-Камчатски. Температурата на въздуха е осемнайсет градуса. Според прогнозите на синоптиците през деня се очаква променлива облачност и кратки превалявания. Екипажът на самолета ви пожелава всичко най-добро и ви благодари, че се възползвахте от услугите на нашата авиокомпания.

Белов и Лайза разкопчаха коланите си. Изглежда, прогнозите на синоптиците бяха верни. Дъждът оставяше дълги тънки бразди по прозрачното стъкло на илюминатора. Саша извади сгъваем чадър от дипломатическото си куфарче.

— Предвидих, че ще стане така.

— Не се и съмнявам! — усмивна се Лайза. — Според мен вече си голям специалист по сегашното положение в Камчатка.

— Губернаторът е длъжен да знае всичко, включително и особеностите на местния климат — каза Белов. — Да вървим, Витя ни чака в залата за посрещачи.

Виктор Злобин се разхождаше нервно из огромната зала и поглеждаше ту към часовника, ту към групата журналисти. Репортерите разговаряха оживено и уговаряха реда на въпросите си. Журналистите от радиото се бутаха напред, та веднага след като Белов се появи, да му тикнат микрофоните си, които приличаха на ръчни гранати. Двама оператори от конкурентни телевизии си помагаша

взаимно, за да монтират осветлението си. Единият от тях — високо слабо момче, с избелели от пране дънки, погледна към монитора на камерата и кимна на другия — едър мъж с дълги черни коси, вързани на опашка, за да му даде знак, че всичко е наред и че ще има хубави кадри. Вестникарите — най-напористите представители на журналистическата гилдия, нетърпеливо пристъпяха от крак на крак като спънати жребци.

През огромната витрина на стената те видяха как самолетът се приближи до стълбичката. Вратата му се отвори и пътниците започнаха да излизат. Сред последните, които се появиха, беше Белов. Той държеше отворен чадър над Лайза.

Двамата слязоха по стълбичката и се отправиха към сградата на летището. От края на чадъра по рамото на Белов се стичаше вода, но той не забелязваше това. Шумът и нестройният говор внезапно стихнаха. Витя хвърли още един напрегнат поглед към журналистите. Естествено, той не знаеше имената на всички, а още по-малко знаеше какви въпроси щяха да задават, но много се надяваше, че поне няма да бъдат провокационни.

Александър Белов беше известна личност и анализаторите определяха шансовете му за победа като много добри. И кой ли от представителите на четвъртата власт би поискал да развали отношенията си с бъдещия губернатор?

Но въпреки това Злобин беше длъжен да изчисли всички тънкости и нюанси и да предвиди възможните клопки и усложнения. Започна да си припомня от коя медия беше всеки от насъбралите се журналисти. За импровизираната пресконференция бяха дошли само четиринайсет репортери. Дванайсет от тях познаваше по физиономия, тъй като разузнаването му здравата се потруди, за да събере информация. За всеки случай Витя се приближи до групата, понеже, както е известно, покритото мляко котка не го лочи.

Белов и Лайза вече се приближаваха към огромния портал на летището. Репортерите застинаха. Сигурно точно такава стойка заемаше хрътката, доловила миризмата на дивия звяр. Александър отвори вратата, направи път на Лайза, след това сгъна чадъра и се усмихна широко.

— Добър ден! — каза и се приближи към журналистите.

Едно слабичко момиче, което представляваше местното младежко радио, опъна ръката си, в която държеше диктофона.

— Александър Николаевич — започна, — какво ви накара да се кандидатираме?

Пресконференцията започна. Витя, който бе ангажиран да държи под око залата, едва чуваше отговорите на шефа си и изобщо не се заслушваше във въпросите. А те се сипеха сякаш от рога на изобилието. Журналистите се интересуваха предимно от планове, които Белов чертаеше за бъдещето. Саша се държеше непринудено, усмихваше се и елегантно се шегуваше с пищещото братство. Когато пресконференцията наближи края си, един от непознатите репортери внезапно направи крачка напред и извика:

— Господин Белов! Знаете ли, че един от най-видните политици, които управляват в Кремъл — Виктор Петрович Зорин, също обяви намерението си да се кандидатира за губернатор на Камчатка? Не се ли страхувате от такъв сериозен съперник?

Този въпрос моментално сложи всичко на мястото му. Казано с думите на Висоцки, Зорин както винаги мътеше водата в езерото. Белов сви рамене:

— Първо, аз никога и от нищо не се страхувам. И, второ, познавам Зорин от много време и не искам да говоря за него нито добро, нито лошо. Това би било некоректно от моя страна. Ще кажа само, че искам да превърна Камчатка в процъфтяващ икономически развит регион, в който всеки избирател да усети повишаването на жизненото равнище. Обещавам да създам нови работни места и да осигуря пълна трудова заетост на населението в този край. Моята задача е да изравня Русия с Европа. И това да се усети чак до нос Дежньов. Можете да не се съмнявате, че зная как да постигна това.

И в този момент прозвуча следващият въпрос на журналиста, когото Витя не познаваше.

— Александър Николаевич, как ще коментирате състоянието на вашата съпруга Ольга? Вярно ли е, че сте напуснали жена си, когато сте научили, че тя е зависима от алкохола?

Саша потръпна. Това беше удар под кръста. Усмивката му бавно се стопи. Настъпи напрегната пауза.

— Бившата ми жена — поправи той машинално журналиста. След това се съсредоточи и добави, гледайки го в очите: — Да, тя има

известни проблеми, но се справя с тях. И, разбира се, аз ще направя всичко възможно, за да ѝ помогна. — Вдигна ръка в знак, че е с това въпросът е изчерпан и че пресконференцията е приключила. — Благодаря ви за вниманието, беше ми много приятно да си поговоря с вас.

Повечето репортери смутено мълчаха. Играта очевидно щеше да бъде мръсна, без правила и дори без каквото и да било джентълменство. Всички осъзнаваха, че не е хубаво да приключат пресконференцията толкова минорно, но негативното впечатление вече не можеше да се поправи...

През десетината минути, докато траеше срещата с журналистите, Уотсън успя да вземе багажа и да го натовари в колата — една японска тойота лендкрузър с волан от дясната страна.

Белов и Лайза се сбогуваха с репортерите и седнаха отзад, Витя се настани зад волана, а Уотсън се намести до Злобин.

— Здравсти! — усмихна се широко докторът. Той умираше от желание да си поговорят, ала щом забеляза, че Белов е вкиснат, попита: — Какво е станало? Защо сте толкова мрачни?

— Стана — отвърна му Лайза. — Някой ни е изпреварил и ни е заложил капан. Както казва Щирлиц, запомня се последната фраза. Всяко начало е трудно. Първо отиваме в щаба.

2.

Половин година преди изборите Белов реши да се премести окончателно в Камчатка. Налагаше се, защото иначе избирателите нямаше да го вземат насериозно. Предаде управлението, на комбината на заместниците си, макар че, честно казано, не направи това с леко сърце. Но Лайза го успокои. Тя съвсем справедливо отбеляза, че съществуват такива изобретения като телефона и Интернет, затова той винаги можеше да държи ръка на пулса на скъпия си Красносибирск.

Изпратиха Витя да разузнае ситуацията в Петропавловск-Камчатски. Той намери подходящо помещение за предизборен щаб, нае го за дълго време и започна да подготвя ремонта му.

Оставаше да съберат екип от специалисти по PR-технологии, чиито квалифицирани съвети и стратегии можеха да гарантират победата. Но Белов се противопостави на това.

— От къде на къде? Аз нямам нужда от раздута репутация. А освен това нямам намерение да давам обещания, които не мога да изпълня. Не, пиарът е просто излишно пръскане на пари. По-добре да ги дадем за нещо полезно...

— Това също е пиар — възрази му Лайза. — Разбери, ще имаш много сериозни конкуренти...

— Вече казах — отсече Белов. — Не искам да превръщам изборите във фарс. Просто се кандидатирам, за да върша работа, а моите работодатели са избирателите.

Тя се замисли.

— Хубава фраза. Задължително трябва да я вмъкнем в някое интервю. Мисля, че това ще ти вдигне рейтинга.

Някак неусетно Лайза се превърна в шеф на предизборния щаб. Това занимание беше ново за нея и затова ѝ се струваше още по-интересно.

Тя смяташе, че щабът трябва да се състои от сигурни и проверени хора, които бяха съмишленици на Саша. В кръга от доверени лица влязоха Витя, Уотсън и Фьодор Лукин. За работата с текущата документация решиха да вземат Люба — секретарката на

Белов от комбината. Вярно, никой от тях не разбираше абсолютно нищо от политика, но Александър заяви: „Честността е най-добрата политика. Това трябва да се превърне в единствения ни девиз.“ Лайза се съгласи със свито сърце, макар да смяташе предстоящото начинание за безсмислено донкихотство. Но, от друга страна... Кой знае? Успехът обича смелите.

Витя, Уотсън, Фьодор и Люба пристигнаха в Петропавловск-Камчатски една седмица преди Александър и Лайза. В началото се канеха да тръгнат заедно, но в навечерието на заминаването им възникна едно печално обстоятелство, което принуди Белов да промени плановите си.

Шмит се обади от Москва.

— Саша! — крещеше той в слушалката — нещо, което изобщо не беше характерно за него. — Трябва да я убедиш! Тя не слуша никого!

Белов дори не попита кого имаше предвид той, защото веднага разбра всичко.

— Дима... — започна. — Не мога да замина за Америка... В момента...

— Тя е в Москва! — прекъсна го Шмит. — Саша, много те моля!

Белов не можеше да откаже на стария си приятел и замина за столицата. Лайза остана да го чака в Красноябйрск.

Шмит посрещна Белов на летище „Домодедово“ и го закара в московския си апартамент. Навсякъде миришеше на лекарства. Любезният лекар с бяла престилка отвори вратата и отговори на немия въпрос на Дмитрий:

— Тя спи. Не бива да я безпокоим.

Шмит разказа на Белов какво се е случило. Дошъл си в Москва по работа и бил страшно изненадан, когато открил Олга в апартамента си.

— Разбираш ли, тя не е предупредила никого. Просто решила и пристигнала тук. Или е изпитвала носталгия, или го е направила по време на поредния запой... Не зная за какво става дума. Намерих я в леглото. До нея имаше куп бутилки от водка — сменила е любимия си бърбън.

Белов кимна, а Шмит продължи:

— Кухненската мивка беше пълна с мръсни чинии и наоколо така смърдеше, все едно имаше умрял плъх под перваза на прозореца. Оправих бъркотията, доколкото можах, и извиках лекар. След това веднага ти се обадох. Трябва да направим нещо, Саша...

Те седяха в кухнята — двама мъже, които навремето бяха обичали една и съща жена. В хладилника имаше няколко бутилки алкохол, но в момента Белов не можеше да ги гледа без отвращение. Той стана и изля водката в клозета.

— Е, какво пък... — каза след кратък размисъл. — Сигурно е настъпил моментът, когато трябва да платя старите си сметки. Бих могъл да я заведа при Уотсън, но... Струва ми се, че това няма да е приятно на Лайза. Естествено, тя няма да каже нищо, но все пак... Пък и на Уотсън сега не му е до това. Коя е най-добрата клиника за лечение на такива зависимости в Москва?

— Ако се съди по рекламите, това е клиниката на доктор Наршак — отвърна Шмит. — Но не мога да бъда сигурен, понеже не идвам често тук...

— Значи утре ще отидем там — заяви Белов. — А сега ми кажи какво прави Иван.

— Иван... При него всичко е наред. Пораснал е с четири сантиметра и е наедрял. Як е като бик! Не пуска цигулката. Скърца на нея всяка свободна минута.

— Браво на момчето... — В очите на Саша проблеснаха сълзи, а може би на Шмит му се стори така. — Знаеш ли, страшно ми е домъчняло за него, но все нямам време да отида да го видя. Сигурно ще го направя след шест месеца...

— А какво ще стане след шест месеца? — поинтересува се Дима. Той отвърна неопределено:

— Всичко. Или нищо.

Шмит поклати глава. „Всичко или нищо“. Познат девиз. Характерен за Белов. Внезапно се чу шум от стъпки и се разнесоха ругатни. Приятелите скочиха и се втурнаха към спалнята. Онова, което Белов видя, го порази крайно неприятно. На широкото легло с мръсни смачкани чаршафи лежеше Олга. Наблизо бе оставено сгънато чисто спално бельо, но за да не буди Олга, Шмит не го беше застлал.

Олга изглеждаше ужасно. Лицето ѝ беше подпухнало и почерняло, очите ѝ бяха хлътнали, разкошните ѝ навремето коси

приличаха на кълчища. Тя крещеше и се опитваше да изтръгне системите от вената си, а лекарят удържаше ръцете ѝ доколкото може.

— Кучи син! — крещеше тя. — Кучи син, да не си посмял да ме докоснеш!

Лекарят беше зачервен от напрежението. Сцената, в която той с мъка удържаше крехката жена, изглеждаше доста странно.

— Моля ви, помогнете ми! Ей сега ще ѝ направя инжекция и тя ще заспи — каза лекарят.

Белов и Шмит отидоха при Олга. Саша гледаше със страх и болка прекрасното ѝ навремето тяло. Олга приличаше на развалина. Злоупотребявайки с алкохол, тя се бе докарала до ръба на саморазрушението и от млада цъфтяща жена се бе превърнала в старица.

Той си помисли, че Олга не може да го познае — толкова празни бяха очите ѝ. Но бившата му съпруга внезапно застина и дръпна одеялото към брадичката си, сякаш искаше да се скрие под него. От очите ѝ потекоха сълзи.

Двамата мъже седнаха на леглото до нея. Белов започна да гали ръката ѝ и да я успокоява доколкото може.

— Моите момчета... — прошепна тя. — Момчетата ми...

В това време лекарят вкара успокоителното в прозрачната тръбичка на вътрешния катетър. Олга се сгърчи конвулсивно и направи непринудено движение, сякаш преглъщаше нещо. След това тялото ѝ се отпусна и очите ѝ се затвориха. Дишането ѝ стана равномерно и спокойно и тя заспа.

Потресени, Белов и Шмит дълго я гледаха. След това Саша стана и тръгна към кухнята. Шмит го последва. Двамата запалиха цигари. Белов изпусна дима към тавана и дълго гледа сивкавата му плетеница.

— Знаеш ли — каза след дълга пауза, — ние също имаме вина за това.

— Да — съгласи се другият мъж. — Дори бих казал, че вината изцяло е наша.

— Струва ми се — рече Саша, — че разбирам защо се е върнала в Москва. Усетила е, че вече е на ръба, и е дошла тук да потърси помощ. Като болно куче, което иска да умре в краката на стопанина си.

Шмит загаси цигарата в пепелника.

— Може би си прав. Но въпросът е при кого от нас е дошла?

— При никого. Просто е тръгнала натам, където навремето е била щастлива. Дима, ние трябва... Ние сме длъжни да ѝ помогнем.

— Разбира се...

На другия ден Белов извика линейка от клиниката на Наршак и двамата приятели закараха Олга в болницата под надзора на лекаря. Тя вече се бе посъвзела, но не изрече нито дума. Опитваше се да не поглежда към бившите си мъже. Настаниха я в уютна самостоятелна стая. Собственикът на клиниката Яков Наршак я прегледа лично и ѝ назначи лечение. Потупа Олга по ръката и мило ѝ каза:

— Няма проблеми, миличка! Всичко ще е наред, повярвайте ми. Само трябва да проявите малко търпение и да се стегнете. След един-два месеца ще сте като нова. Обожателите ще тичат след вас на табуни.

Олга го погледна недоверчиво, а след това премести поглед към Белов и Шмит.

— Благодаря — каза тихо. — Но вече нямам нужда нито от обожатели, нито от мъже...

Александър и Дмитрий се спогледаха. Всеки от тях усещаше остро вината си за това, че бе обещал на тази жена да я направи щастлива... но не го беше направил.

Тя отметна леката завивка и се разходи из стаята. Беше облечена с лека нощница от тънък плат. Дрехата не стигаше до коленете ѝ и Белов беше поразен от краката на Олга. Бяха костеливи, с подути глезени и изпъкнали сини вени. Тя сякаш усети погледа му и се подсмихна горчиво:

— Ами, да... Вече не съм красавица.

Наршак кимна на Белов зад гърба ѝ, правейки му знак, че трябва да тръгва. Стана от стола и се отправи към вратата, а на излизане каза на Олга:

— Настанете се удобно. Чувствайте се като у дома. Бутонът, с който можете да повикате сестрата, е над главата ви. Ако имате нужда от нещо...

Олга го прекъсна:

— Извинете, а може ли да махнете огледалото от стаята?

Посочи към малкото правоъгълно огледало, което висеше на стената срещу леглото.

— Стига ми да виждам отражението си само в банята — обясни Олга.

Лекарят кимна с разбиране.

— Това е ваше право. Както искате. Тук наистина няма нужда от огледало. Ще кажа на дежурната сестра и тя веднага ще го махне.

— И още нещо — продължи Олга. Гласът ѝ постепенно придобиваше предишната си звучност. В него се появили метални нотки и Белов си помисли, че всъщност почти нищо в живота не се променя. — Може би на тапетите ще остане дупка... Не зная. Хайде да окачим там някаква картина.

Наршак се засмя.

— Там няма дупки. Но ако искате картина... Защо пък не? Каква да бъде?

Олга се свъси. Разходи се из стаята, върна се до леглото, приседна на крайчеца му и наведе замислено глава.

— Ами... Като се имат предвид осветлението, общият фон и цветът на пердетата... Бих искала „Похищението на Европа“ на Серов.

Наршак се замисли.

— „Похищението на Европа“ ли? Ако не се лъжа, на тази картина са изобразени море, бик и едно момиче, нали? Ъ-ъ-ъ... Тематиката е абсолютно неутрална. — Той се усети, че е казал повече, отколкото трябва. Разбира се, ако Олга беше избрала нещо, свързано с трапеца, той със сигурност щеше да се противопостави. Изображенията на пищни трапези и чаши с вино не се ползваха с одобрение в клиниката. — Искях да кажа, че не виждам нищо депресиращо в това произведение. И... съчетанието на цветовете би трябвало да действа успокояващо... Нямам нищо против. Тази картина е много хубава.

— Към обяд ще я донеса — оживи се Шмит. — Оригиналът ли искаш?

Олга му хвърли унищожителен поглед. Въпреки всичките си достойнства Дмитрий не разбираше нищо от живопис. И изобщо от изкуство.

— Оригиналът е в Третьковската галерия — сръза го. — Човек трябва да знае такива неща.

— Така ли? — смути се той, но само за миг. — Тогава ще я донеса привечер. След като затворят. Саша, ще ми помогнеш ли?

— Някъде имах схемата на охранителната сигнализация — заяви с абсолютно сериозен вид Белов. — Но защо трябва да се трепем само заради една картина? Това е глупаво. Я си помисли — обърна се към Олга. — Не искаш ли още нещо?

Първата усмивка от три дни насам се появи на устните ѝ.

— Хлапаци. Пак сте си същите хлапаци — въздъхна. — Мога да ви дам черния си чорапогащник. Ще го срежете надве и ще го сложите на главите си, та да не ви разпознаят.

— Ще кажа на дежурната сестра да донесе ножица — намеси се невъзмутимо Наршак.

Олга легна, дръпна одеялото до брадичката си и се обърна към стената.

— И копието ми стига — рече уморено.

Затвори очи. В главата ѝ звучаха собствените ѝ думи: „Хлапаци... хлапаци...“ Струваше ѝ се, че времето нямаше власт над тях.

Бръчките по челото, дълбоките бразди покрай устата, прошарените коси... Всичко това изглеждаше така само външно и беше неприсъщо и някак неистинско за тях. Истински оставаше блясъкът в очите им и готовността им всеки миг да се притекат на помощ.

— А пък аз съм една стара и ненужна на никого глупачка — прошепна Олга и заплака.

Тя чу как тримата мъже излязоха на пръсти в коридора и внимателно затвориха вратата. Обзе я чувство на безкрайна самота и пълно отчаяние. То беше толкова силно, сякаш се канеше да я задуши, да я размаже и да я притисне към тясното легло като тежък надгробен камък. Олга си помисли, че една... или две чаши можеха да променят живота и да накарат светът да засияе с ярки и наситени цветове като на картината на Серов. Неудържимо ѝ се искаше да пийне. Гърлото ѝ беше пресъхнало, а остриите спазми на болката пронизваха ставите ѝ. По лицето и гърдите ѝ изби пот. Олга се разтресе.

Сестрата дойде, направи ѝ инжекция и пусна системата. Скоро Олга заспа. И сънува огромен рижав бик, който отнасяше върху широкия си гръб крехка чернокоса красавица. Сигурно и невинната девойка Европа също беше вярвала, че всичко ще бъде наред. И също

беше бленувала щастието. Нима човек можеше да бъде наказван за това?

Доктор Наршак седеше в дълбокото кресло, облегнат назад. И мислеше за нещо, а лицето му помръкваше все повече и повече. По стените на кабинета му висяха рисунки, направени от болните. Творчеството беше една от най-действените психотерапии. По рисунките нямаше подписи, което, общо взето, не беше странно, тъй като при най-добрия специалист в страната се лекуваха пациенти, които правеха всичко възможно да запазят своята анонимност.

Но сега не ставаше дума за поредния мъж на държавна служба или за някоя естрадна звезда, а за Олга Белова. Лекарят се наведе напред и сложи ръка на бюрото. Ослепително белите му маншети и лъщящите платинени копчета се отразиха върху полираната му повърхност.

— Кой от вас е съпругът? — попита, поглеждайки ту към Белов, ту към Шмит.

— Аз — отвърнаха едновременно те и също така едновременно добавиха: — Аз съм бившият.

— В смисъл — обясни Дмитрий, — че той е бившият ѝ първи съпруг, а аз съм бившият ѝ втори съпруг. Всъщност ние не сме се разписвали, но живеехме заедно.

— Хъм — промърмори Наршак. По всичко личеше, че се кани да зададе някакъв доста деликатен въпрос. Тъй като се опитваше да прикрие неудобството си, взе писалката „Монблан“ и започна да я върти в ръцете си. — А в момента няма ли съпруг, някой, който да е по-актуален?

— Доколкото ми е известно — каза Белов, — в момента няма съпруг.

— Да, ясно — каза Наршак. — Значи вие сте най-близките роднини на пациентката.

— Точно така, докторе — кимна Саша и погледна към Шмит.

— Добре, тогава се пригответе да чуете онова, което ще ви кажа. Положението е много сериозно. Болната има тежка форма на алкохолизъм. Трета степен. Следващата е четвъртата, а това е

последният стадий, който трае много кратко. Разбирате ли какво имам предвид?

— Естествено — отвърнаха бившите съпрузи.

— Трябва да знаете, че алкохолизмът при жените не подлежи на лечение. Особено когато е в толкова напреднала форма. Но все пак ние ще се опитаме да направим каквото можем. Ще извършим стандартна серия от интервенции, насочени към изваждането на пациентката от кризата. Тя ще прекара следващата седмица в принудителен медикаментозен сън, докато организъмът ѝ не се прочисти напълно от алкохола. Това е първото, което трябва да се направи. След това ще преминем към втория етап. Това е терапията за общо подсилване на организма и най-различни оздравителни занимания като разходки, плуване в басейн, спортуване и тъй нататък. Паралелно с това ще направим изследване на всички органи и вътрешни системи, защото трябва да разберем до каква степен са увредени от постоянната употреба на алкохол. Естествено, ще извършим и сугестивна терапия. Тоест, внушение. Казано най-елементарно, кодиране, но на по-високо равнище от онова, което предлагат най-различни шарлатани в частните обяви. И точно тук ще са най-големите трудности.

Телефонът на бюрото на лекаря иззвъня. Наршак вдигна слушалката, изслуша внимателно какво му говореха, каза отривисто „да“ и допълни, че ще отиде там след пет минути. После почеса вежда, сякаш се опитваше да си спомни докъде е стигнал.

— Казахте, че най-трудно ще бъде кодирането — припомни му Белов.

— Да — подхвана Наршак. — Можеш да набиваш в главата на пациента, че пиенето е много лошо нещо. И че не бива да пие. Но това дава резултат само в случай, че психиката на болния... Как да се изразя по-меко? Че психиката на пациента е примитивна. По всичко личи, че вашата бивша съпруга — той изгледа двамата мъже — не е такава. И за нея това няма да е достатъчно. Трябва да ѝ предложим нещо в замяна на алкохола. Нещо, което ще я накара да забрави завинаги чашката. Сигурно вие знаете какво ѝ е най-скъпо.

— Ами... — започна Шмит. — Синът ѝ, Иван... — Той сбърчи чело, сякаш не можеше да се сети за нищо друго.

— Майчинската обич е много силна мотивация — съгласи се Наршак. — Но както виждате, на нея това не ѝ е помогнало. Сещате ли

се за нещо друго?

— Тя винаги е искала да стане професионален музикант — намеси се Белов. — Олга е цигуларка. Но... Очевидно и това не е помогнало.

Лекарят се усмихна накриво.

— Не ви ли се струва, че това е странно? Двама бивши съпрузи не могат да кажат към какво се е стремяла жена им. За какво говори това? За липса на внимание и топлина.

Шмит сви рамене. Доктор Наршак ги тласна към извода, до който вчера двамата стигнаха сами — че отговорността за всичко, което се бе случило с Олга, паднаше върху тях.

— Виновни сме — каза Дмитрий с тон на разкайващ се ученик.

— Да признаеш вината си още не означава, че си поправил грешката си — рече назидателно Наршак. — Но и това не е малко. Ще се опитаме да изясним кръга на интересите ѝ и да насочим енергията ѝ в правилното русло. Но няма да е възможно да я излекуваме без ваша помощ. А най-важното е тя сама да поиска да си помогне. Олга трябва да се почувства нужна на някого... Разбирате ли ме?

— Да — отвърнаха отново в един глас двамата.

— Много се надявам, че е така. — Лекарят стана. — Извинете, но трябва да тръгна. Имам много работа. Ще се освободя привечер, към шест часа. Ако имате някакви въпроси, можете да дойдете при мен.

Той ги изпрати до вратата на кабинета. Белов и Шмит изглеждаха засрамени. Излязоха навън и се качиха в черния мерцедес на Шмит.

— Дима, аз трябва да замина — призна Белов. — Чакат ме в Камчатка.

— Поредния вулкан ли покоряваш? — попита вяло той. Завъртя ключа на таблото и моторът оживя. В коженото купе на автомобила не се чуваше нито звук, но стрелките на уредите се размърдаха.

Белов поклати глава. Внезапно осъзна как изглеждаше това отстрани — да се катериш по вулканите, когато жена ти, макар и бивша, е в клиника за алкохолици. Понечи да каже, че изобщо не отива в Камчатка, за да се забавлява, но това щеше да прозвучи като оправдание. А нямаше намерение да се оправдава.

— Не. Вулканите нямат нищо общо с това. Скоро ще научиш всичко от новините.

Мерцедесът плавно набра скорост и се понесе напред. Не им се говореше. Настроението им се развали.

— Да те закарам ли на летището? — попита Шмит.

— Благодаря, ще се оправя сам.

Москва беше в плен на юлската жега. Последните залпове от пуха на тополите се виеха във въздуха. Шмит пусна климатика, но дори не докосна уредбата. Моментът не беше подходящ за музика.

— Когато се събуди — каза упорито, — първото, което ще види, ще бъде картината. „Похищението на Европа“, нали така беше?

— Аха...

— И ако не я открия в изложбените зали, ще ограбя Третьковската галерия. Точно така ще направя. Гледай телевизия. Ще чуеш по новините.

Двамата приятели се засмяха. Белов нито за миг не се съмняваше, че ще стане точно така. Шмит беше способен на всичко, просто беше луда глава... Какво друго би могъл да очаква човек от него?

3.

Колата мина през портала на летището и се понесе по разбитото шосе към града. Тъй като Злобин нямаше навици в това отношение, никак не му беше лесно да кара автомобил с волан от дясната страна и той дори предложи да докара с товарен самолет черния лексус, който Белов използваше в Красносибирск.

Но Лайза настоя колата да бъде местна, а воланът ѝ задължително да е от дясната страна. Тя заяви, че не бива да се разграничават от хората, тъй като в Далечния изток, Камчатка и Сахалин караха японски коли. И Белов не можеше да не се съгласи с нея, защото тя обмисляше всяка дреболия и непрекъснато преценяваше реакцията на избирателите.

Белов се замисли. Усмихна се, като си представи как Шмит намества на гвоздеа репродукцията на „Похищението на Европа“ — там, където преди висеше огледалото. И се намръщи, спомняйки си въпроса на репортера: „Вярно ли е, че сте изоставили съпругата си, когато сте разбрали, че тя е зависима от алкохола?“

Този въпрос беше като удар в диафрагмата и бе зададен по всички правила на мръсната журналистика. Имаше чувството, че е стъпил в огромна камара лайна и всеки опит да излезе оттам криеше допълнителен риск да се изцапа още повече. Въпреки това репортерът имаше вид на безпристрастен човек, просто на един поборник за справедливост, който държи да разкрие истинския облик на кандидат-губернатора пред доверчивите избиратели.

— Тази гадина заслужава да я убия — изрече Белов на глас.

Както винаги Витя прояви самоинициатива и отгатна кого имаше предвид шефът му.

— Саша. — Погледна към Белов в огледалото за обратно виждане. — И откъде се взе този журналист? Със сигурност не го познавам. Той дори не беше акредитиран. Да пукна, ако е от местните.

— Голяма работа — махна с ръка Белов.

— Шефе, нека да му откъсна ушите! — горещеше се Витя.

— Стига приказки на тази тема и забрави за хулиганските си навици — отвърна Лайза вместо Белов. — По-добре внимавай къде караш.

— Добре де, нека да му откъсна поне едното ухо? — помоли скромно Витя.

Саша въздъхна. Как би могъл да обясни на този човек, че е късно да размахваш юмруци след боя? Независимо дали щеше да откъсне едното или двете уши на журналиста, това вече едва ли щеше да промени нещо.

— Това е килър на Зорин — разсъждаваше на глас Александър. — Школата е на Виктор Петрович. Куршумът убива човека, а думата — и човека, и доброто му име. Но в момента много повече ме тревожи нещо друго: откъде е научил за Олга?

Настъпи дълга пауза. Двигателят глухо бучеше — дори и неустрашимата тойота се чувстваше зле по разбития път.

Уотсън се обърна и го погледна право в очите.

— Казано по-просто, кой от нас се е раздрънкарал? Нали това искаш да кажеш?

Белов замълча, защото и без това всичко беше ясно. И нямаше нужда от думи.

Кой би могъл да се раздрънка? Лайза? Витя? Уотсън? Фьодор? Шмит? Доктор Наршак? Сама по себе си Олга не беше личност, която можеше да се превърне в обект на постоянно журналистическо наблюдение. Макар че... Такъв опитен познавач на интригантските номера, какъвто беше Зорин, би могъл да предвиди и този развой. Белов реши да припише всичко на случайността. Но трябваше да направи всичко възможно подобна случайност да не се повтаря повече.

— Забравяме го, момчета — каза. — Какво ни предстои днес?

Лайза извади от чантата си електронно бележничко и прегледа набързо записките си.

— Днес нямаме нищо. Ще се настаняваме.

— Вече съм подготвил всичко — каза гордо Витя. — Компютри, принтери, факсове. А пък сградата направо ще ти вземе акъла. Това е къщата на търговеца Митрофанов, която е построена в началото на двайсети век. Само да знаеш какъв градеж има, шефе! — Той се радваше на възможността поне малко да се реабилитира за досадния пропуск.

Дълго обсъждаха какво помещение трябва да наемат за предизборен щаб. Витя смяташе, че всичко трябва да бъде супер. И по сто пъти на ден повтаряше тази идиотска дума.

Белов обаче твърдеше, че е достатъчно да наемат някое подходящо за офис помещение на първия етаж на жилищен блок, като се мотивираше с това, че скромността краси не само девойките, но и бъдещите губернатори. Край на спора сложи Лайза.

— Защо изобщо трябва да акцентираме върху това? — попита. — Саша трябва да реставрира някаква историческа сграда и да я подари на града. А това, че реставрирането ще съвпадне с предизборната надпревара, е само добре дошло. За всички.

Белов си помисли, че Лайза с нейния американски прагматизъм както винаги е права.

Тойотата навлезе в покрайнините на Петропавловск. През отворения прозорец нахлу свежият дъх на море. Той пое с пълни гърди въздуха, пропит със соления аромат на водорасли. Животът му обещаваще нови главозамайващи поврати и непредвидими събития. Усети, че го обзема боен хъс. Предстоеше му трудна борба и по всичко личеше, че тя невинаги щеше да бъде честна. Но нали колкото по-трудна беше една задача, толкова по-голям бе и куражът да я изпълниш.

Адреналинът нахлу като гореща вълна в кръвта му. Имаше чувството, че по жилите му преминаха милиони малки бодливи топчета. Погледна наляво — там, където се издигаше величествената грамада на Авчинския вулкан. По западния му склон се белееше чист сняг, а източният беше покрит със сива вулканична пепел. Над ръбестия му кратер се вдигаше лека пара.

— Ще смажем всички, момчета! — възкликна той. — Бригада ли сме или не сме?

Мъжете се засмяха, но Лайза остана сериозна. Чертите на лицето ѝ изведнъж се изостриха, а бузите ѝ пребледняха като снега по западния склон на Авчинския вулкан. Тя бързо се извърна настрани и Белов не забеляза тази промяна.

Бившата къща на търговеца Митрофанов беше изумително запазена.

Сивата мазилка се бе поизлючила тук-там и разкриваше предишния си бледожълтеникав цвят. Преди години тази къща беше исторически паметник и по време на социализма се поддържаше в прилично състояние от държавата. Но през шеметните години на преустройството старинните паметници внезапно бяха разлюбени. Финансирането беше прекратено — с всеки изминал месец то намаляваше като струя от повреден кран и накрая окончателно спря.

Ако не беше непоклатимата здравина, с която строителите бяха градили къщата, тя сигурно отдавна щеше да е рухнала. Но постройката продължаваше упорито да се съпротивлява на разрушителното действие на времето благодарение на особената съставка на тухлите, изпечени в специални пещи, и несметното количество кокоши яйца, добавени към хоросана.

Загадъчният търговец Митрофанов беше натрупал баснословно състояние от природните богатства на Камчатка. Това станало само няколко години преди революцията. А когато в източните покрайнини на Русия била установена съветска власт, търговецът изчезнал от Петропавловск, сякаш се разтворил във въздуха.

Къщата била ограбвана няколко пъти. Първо, от матросите революционери, после от американските нашественици, след тях от японците и накрая — отново от руснаците. И всички били страшно разочаровани, защото не открили в къщата нищо друго освен голи стени с дебелина метър и половина.

Нямало нито сандъци, натъпкани с асигнации, нито заринат с царски жълтици под в хола, нито венециански огледала с рамки от чисто злато. В къщата не било открито нищо от онова, за което хората шушукали. Ала въпреки всичко тя изглеждала като средновековна крепост, подготвена за дълга обсада. И този факт водел до заключението, че тайнственият търговец е имал какво да крие.

През трийсетте години чекистите с кожени якета решили да се заемат сериозно със състоянието на Митрофанов. Преровили камари документи, но не открили нито един потомък на олигарха от времената преди революцията и изобщо нито един човек, който би могъл да хвърли някаква светлина върху тази тъмна история. Старшият слуга на къщата заедно със семейството му бил очистен в суматоката още през двайсета година, а петнайсет години по-късно тази излишна

прибързаност предизвиквала само раздразнение и закъсняло съжаление.

Така или иначе, съкровищата на Митрофанов изчезнали. Всички подозирали, че те са скрити някъде, а ентусиастите били обзети от желание да разковат подовите в къщата и да проверят дали под земята няма големи тайни помещения, свързани с преплетени тесни коридори, но докато къщата била паметник на културата това нямало как да стане. А скоро ентусиастите също се кротнали, защото в края на осемдесетте години станало ясно, че е много по-лесно да забогатееш от незаконен добив на раци и червен хайвер, отколкото да търсиш митичното съкровище.

Къщата така си и останала като паметник на неразгаданата тайна. Тя гордо и величествено се издигаше на хълма, обърнала изиящата си, срамежливо замазана с хоросан фасада към града.

Преди два месеца Витя дойде за пръв път в Петропавловск-Камчатски, за да търси подходяща сграда за предизборния щаб. Лайза му заръча да направи колкото се може повече снимки. След като огледа внимателно снимката на къщата, тя веднага реши, че не може да се намери по-добро място.

— Задължително ще те наричат олигарх, който напират към властта — доказваше тя на Белов, сравнявайки го с Абрамович и Ходорковски. — Трябва да избегнем това. Нека по-добре да те сравняват с търговеца Митрофанов, само че с тази съществена разлика, че той е скрил състоянието си от хората, а ти ще направиш точно обратното и ще им го върнеш. След реставрацията в къщата може да се създаде етнографски музей.

— Прекрасна идея! — съгласи се той. — Това е свършена работа, а не някакви си мъгляви обещания.

Витя се договори с една строителна компания, а Белов преведе по сметката ѝ пари от собствения си джоб. Работата вървеше бързо. Лайза се свърза с началника на бригадата и се разпореди да започнат реставрацията от вътрешните помещения. Отказваше да чуе каквито и да било възражения, че обикновено се прави точно обратното — първо се ремонтира фасадата, а сетне вътрешните помещения. Тя имаше сериозна причина да настоява. Първо, реставрацията трябваше да се вижда. Идеалният вариант бе строителното скеле да се свали една седмица преди изборите, защото не биваше да се забравя, че хората

имат къса памет особено за добрите дела. И второ, защото през следващите шест месеца трябваше да живеят и да работят някъде. Затова на началника на бригадата не му оставаше нищо друго, освен да се съгласи с нея.

Витя спря тойотата пред портала на къщата на Митрофанов. Оказа се, че е невъзможно да вкара колата зад загражденията, тъй като камионът със скелето беше пристигнал и загорелите работници в избелели сини гащеризони разтоварваха металните конструкции.

Белов излезе от джипа и погледна къщата.

— Прекрасна е — каза, отвори задната врата и подаде ръка на Лайза. — Погледни, в нея има нещо... Искам да кажа, че още от пръв поглед много ясно личи, че къщата е стара. В нея има някакъв дух на времето... на древността... Не мислиш ли?

— Да, скъпи... — отвърна разсеяно тя.

Дъждът, който ги посрещна на летището, спря също толкова бързо, както и започна. Яркото юлско слънце печеше силно и температурата на въздуха моментално се покачи до двайсет и два градуса, но Лайза беше бледа, а ръката ѝ бе студена като мрамор.

Белов я погледна разтревожено.

— Какво ти става?

Тя махна с ръка и се постара да се усмихне, сякаш ставаше дума за нещо съвсем незначително.

— Не ми обръщай внимание. Сигурно съм уморена. Първо летяхме със самолет, сетне се друсаме в колата... И малко ми се зави свят.

Той се озърна, търсейки с поглед Уотсън.

— Уотсън!

Лайза стисна ръката му:

— Недей. Не се тревожи. Ще полежа малко и ще ми мине. Къде са стаите, в които ще живеем? — обърна се към Витя.

— Всичко е както по времето на стария господар — отвърна той. — На втория етаж са.

Придържайки Лайза за кръста, Белов ѝ помогна да изкачи четирите високи стъпала. Влязоха в къщата и се стъписаха от някои архитектурни странности. Например прозорците изглеждаха големи само от външната страна, но от вътрешната се стесняваха като бойници на крепост, и то толкова много, че човек не би могъл да мине

през тях. Вратите се отличаваха с изключителна здравина и дебелина — всички бяха направени от ковано желязо, бяха укрепени с железни решетки и имаха тежки резета.

— Виж ти... — изрече замислено Белов. — Според мен този Митрофанов много се е страхувал от нещо. Погледни само стените.

Витя, който ги съпровождаше, охотно се нагърби с ролята на екскурзовод.

— Да, шефе. Имаш право за стените. Специално ги мерих, няма по-тънка от метър и половина. Дори преградите между стаите са дебели като в противотанков блиндаж. Оттук, надясно — каза той, тъй като забеляза, че Белов се поколеба накъде да продължи. — Не можеш да намериш стълбището току-така. То е в най-отдалечената стая вдясно.

Както каза Витя, витата чугунена стълба се оказа в едно тъмно килерче. Злобин тръгна пръв по нея, а Лайза и Белов го последваха. Стълбата беше толкова тясна, че Саша едва се провираше между перилата и затова му се наложи да се движи на една страна.

Саша непрекъснато си мислеше каква ли странна приумица бе накарала търговеца Митрофанов да построи къщата си по този начин. В името на какво беше пожертвал комфорта и пространството? Според него единственият възможен отговор беше, че къщата не е особено удобна за живеене, но за сметка на това е много подходяща за отбрана. „Само че... какво се е канел да отбранява?“

Стаите на втория етаж бяха малко по-просторни отколкото на първия, но изглеждаха по-малки и по-уютни вероятно заради ниските сводести тавани.

— Нещо средно между монашеска и затворническа килия — рече Лайза и Белов се съгласи с нея.

В най-голямата стая имаше широка спалня. До леглото бяха поставени нощно шкафче, огледало и гардероб.

— Наложил се да разглобим всичко на части и да го вкараме през прозореца — обясни Витя.

— Браво на вас — похвали го Белов.

Витя кимна доволно и излезе. Саша настани Лайза в леглото.

— Как си?

— Благодаря, вече ми е по-добре. — Тя се отпусна на възглавницата, а Белов зави краката ѝ.

Кой знае защо отново си спомни за Олга — за нещастната самотна жена в клиниката за алкохолици. „Колко несправедлива е съдбата понякога... — помисли си. — Или може би ние сме несправедливи един към друг?“

Той се наведе и целуна Лайза по челото, сякаш искаше да компенсира онази топлина, която Олга не получи от него. „Да си признаеш вината, още не означава, че си поправил грешката си“ — май че беше така казал мъдрият Наршак.

— Върви — обади се Лайза. — Зная, че нямаш търпение да огледаш цялата къща. Върви, аз ще подремна малко... — Тя се обърна на една страна и затвори очи.

Белов наистина нямаше търпение, защото досега не беше виждал толкова странна къща. И не стига, че къщата беше странна, но много скоро стана ясно, че около нея стават и странни неща...

В това време Фьодор беше зает с една не по-малко увлекателна работа. Заради благополучния й завършек Лукин беше готов на крайни действия и дори да избръсне прочутата си брада. Но след като поразмисли малко, стигна до извода, че не си струваше да го прави. Жертвата можеше да се окаже напразна и тогава имаше да чака, докато му порасне нова брада. Не, Фьодор реши да остави брадата си.

За конспирацията му вършеха работа и тъмните очила. Лукин ги купи от битака за трийсет рубли, но скоро осъзна, че очилата не само не прикриват външността му, а тъкмо обратното — привличат излишно внимание. Тогава свали очилата и избра друга тактика — започна да куца, но в бързината забрави с кой крак куцаше и след пет минути отхвърли и това прикритие.

— Ама, че вражески елемент — мърмореше, проследявайки кльощавия мъж с буйна бяла грива. — Той прави една крачка, а аз — три.

За да не се откроява сред тълпата, Лукин смени расото си с обикновени дрехи. И тъй като не разполагаше с такива, му се наложи да вземе назаем някои неща от Витя и Уотсън, та по тази причина не беше облечен подходящо нито за ръста си, нито за времето. Непрекъснато му се налагаше да повдига широките дънки на Злобин и

отчаяно се потеше в дебелия плетен пуловер, който възлюбената на Степанцов — Светлана, подари на Уотсън.

Но най-лошото бе, че, изглежда, неумелото му следене беше разкрито. Обектът постоянно се озърташе, гледаше отражението си във витрините и непрекъснато ускоряваше крачка. Фьодор се прекръсти наум и се понесе в лек тръст.

След петнайсет минути разбра, че обектът очевидно просто се подиграва с него, защото направи една обиколка из централната част на Петропавловск и отново се озова в началото на улица „Тарас Шевченко“ близо до пазара. Но този път белокосият мъж не започна да криволичи из тесните улички и стръмните пресечки, а се шмугна право в тълпата от търговци и купувачи покрай сергиите.

Гривата му се мярна за последен път до сергията, на която продаваха кисело зеле („С ябълка, с морков и с касис“, отбеляза Фьодор), и след миг вражеският елемент изчезна. Сякаш потъна вдън земя.

Лукин се защура. Хукна напред, разблъсквайки с лакти словоохотливите азербайджанци, които хвалеха един през друг пресните зеленчуци, и капризните домакини, които оценяваха сочните праскови и арменските кайсии. Стигна до сергиите с месото, но там видя само една свинска глава с мътни очи. Белокосият непознат беше изчезнал.

„Ще видиш ти! — закани му се Лукин. — Ще те хвана за гривата...“ Собствените му дълги и не чак толкова гъсти коси бяха мокри под бейзболната шапка и стърчаха изпод нея.

„Този път ще те спипам!“ Фьодор изтича на централната пътека между сергиите и подскочи. Пред него нямаше никого. Той се обърна и подскочи още веднъж. Отново не видя никого, който да прилича на кльошавия мъж.

Обърна се на другата страна (хората вече започнаха да го заглеждат) и скочи колкото се може по-високо. И изведнъж — о, чудо! — някъде в далечината, между сергиите, по които стърчаха огромни аквариуми с жива риба, се мярна бялата глава.

— Е, сега вече няма да се измъкнеш, ренегат такъв! — изкрещя Фьодор.

Той се носеше напред, движен от най-благородни намерения — от чувството за дълг и от съзнанието, че може би спасява живота на

Белов. Това го окриляваше и му вдъхваше сили.

Обектът явно бе забравил за предпазливостта си и вървеше спокойно. „Подъл лицемер!“ — шепнеше си Фьодор.

Мъжът се правеше, че е изключително заинтригуван от живите раци в емайлираните подноси.

— Спри! — изкрещя Лукин, сграбчи белокосия за ризата и с всичка сила го дръпна.

За съжаление ризата се скъса, разголвайки слаб мускулест гръб със синя татуировка, на която беше изобразен храм с пет купола. Едва сега Лукин забеляза, че ризата на онзи непознат беше розова, а на този — небесносиня на райета.

Фьодор отстъпи назад, мърморейки някакво извинение. Но мъжът не го чуваше.

Юмрукът му се заби точно под лявото око на Лукин, пръскайки пред зеницата му палави разноцветни искрици. Сякаш под високите сводове на кооперативния пазар се взриви фойерверк.

— Майчице! — измърмори Фьодор и полетя по очи към земята.

Последното, което запомни, бяха потоците студена вода и едрата риба с червени перки, която лениво мърдаше върху гърдите му.

Белов слезе на първия етаж на къщата и реши да обиколи цялата сграда. В ъгловото килерче имаше две врати. Саша тръгна надясно.

Озова се в дълга анфилада от шест стаи, която свършваше под прав ъгъл и продължаваше към още три стаи. В последната имаше огромна зидана печка, толкова голяма, че в нея можеха да се слагат цели дървета. В стената, точно над пода, беше направен кръгъл отвор, покрит с тежък железен капак. Диаметърът му не беше повече от двайсет сантиметра и през него едва ли би могъл да се промъкне някой. Белов се възхити на търговеца, който вероятно бе страдал от мания за преследване. При всички случаи отбранителният бастион на Митрофанов беше замислен и построен много добре.

— Ама, че работа! — поклати глава Саша и тръгна обратно.

Минавайки през същата дълга анфилада, изградена във форма на буквата „П“, отново се озова в централната зала.

Трудно бе да се каже за какво бе използвал тази зала някогашният собственик на къщата. Белов си помисли, че просторното

помещение не би могло да бъде нито хол, нито столова, защото в суровия руски климат не беше възможно да направиш хола си срещу входната врата. Тогава каква функция е изпълнявало то?

Сега тук имаше бюра с компютри и удобни въртящи се столове. Зад едно от тях седеше Люба. Белов я поздрави, а тя му отвърна с приветлива усмивка.

Край съседното бюро под една огромна карта на Камчатка се бе настанил Витя.

Той беше качил краката си на бюрото и се опитваше да убеди Уотсън в нещо.

Докторът не се съгласяваше с него и непрекъснато въртеше глава. Светлината от лампите играеше по гладката му като билиардна топка глава и хвърляше отблясъци на всички страни.

Белов се приближи до тях и се заслуша.

— Това е истински рицарски замък — каза Злобин.

— Ти си... замък — отвърна Уотсън. — По-скоро прилича на подводница.

— За какво спорите, верни мои поборници? — попита Александър и седна до тях.

Витя се покашля и свали краката си от бюрото.

— Ами, Саша, просто не можем да разберем къде сме попаднали. Витя твърди, че това било рицарски замък, а пък на мен тази къща ми прилича на подводница. — И за по-убедително психиатърът стовари якия си юмрук по плота на бюрото. Люба подскочи.

— Интересно. — Белов разкопча сакото си и разхлаби възела на вратовръзката си. — Може да мине за рицарски замък. Но какво общо има подводницата?

Уотсън се оживи, зарадван, че се е появил нов слушател.

— Бил ли си някога в подводница? — попита докторът. — Не си ли? Знаеш ли кой е основният принцип, по който са подредени помещенията там? Принципът на оцеляването!

— И какво означава това?

— Ами ето какво: каютите са разположени в дълга редица. Във всяка каюта има по два люка, които в случай на авария се блокират напълно.

— Е, да речем, че се досещам за това — подсмихна се Белов. — Но какво общо има тази работа с търговеца Митрофанов?

— Погледни! — Уотсън взе молив и лист. — Входът е един. Черен вход няма. — Той бързо нахвърляше схемата. — От улицата човек се озовава право в централната зала. В залата има само една врата, която води към най-близката стая вдясно, а от нея започва въпросната поредица от каюти.

— Анфиладата — подсказа му Белов.

— Ако искаш, анфиладата — съгласи се Уотсън.

— И какво от това?

— Погледни внимателно схемата. Малките стаи са разположени около централната зала във формата на буквата „П“...

— Да, вече забелязах това — кимна Саша.

— Забелязал си... — изсумтя Уотсън. — А забеляза ли, че във всяка от тези стаи с изключение на последната, където се намира зиданата печка, има по две врати?

— Разбира се, че вратите трябва да са по две — усмихна се Александър. — Иначе как ще отидеш в съседната стая? Нали в залата няма други врати.

— Да, да, да... — Уотсън драсна няколко енергични щриха на схемата. — Но май че си изпуснал най-важното. А тези врати случайно не ти ли се струват странни?

— Странни ли? — замисли се Белов. — Не, освен че са много дебели... И тежки. И с динамит не можеш да ги разбиеш.

— И какво друго?

— Ами-и-и... Не зная. Предавам се. Кажете какво си открил.

Уотсън вдигна победоносно ръката си, с която стискаше молива.

— Резетата! — възкликна Уотсън. — Има резета само от едната страна. От вътрешната.

— Точно така, точно така... — Белов се сети, че отначало това му направи впечатление, но после някак си го забрави. — Което означава, че вратите не могат да бъдат заключени откъм залата, а само откъм най-отдалечената стая, в която се намира зиданата печка... Така ли?

— Точно така. — Уотсън остави молива и победоносно засука мустаци. — Сега разбираш ли защо се сетих за подводницата? Когато водата нахлува, екипажът притичва от каюта в каюта и затваря

люковете зад себе си. И нашият търговец също е можел да затваря по този начин вратите, отстъпвайки към най-отдалечената стая.

— Та да е по-близо до зиданата печка, така ли? — засмя се Витя.
— Да не би да мислиш, че е пестял дърва?

Белов придърпа схемата към себе си. Нещата наистина изглеждаха точно така, както твърдеше Уотсън. Но защо резетата бяха само от вътрешната страна? Какво се криеше зад това?

— Може би — започна да разсъждава на глас — по този начин е искал да спечели време, за да изгори някакви документи. Сигурно до стаята, в която е зиданата печка, е имал архив или библиотека...

— Или сейф с асигнации — вметна Витя. — Парите също горят бързо.

— Да, май е бил доста неприятна личност — рече Белов. — Бил е готов да изгори всичко до последната хартийка, само и само никой да не го докопа.

— Честно казано, аз не го осъждам за това — призна си Уотсън. — Спомнете си какво се е случило с нещастния старши слуга. А освен това струва ми се, че проблемът не е бил свързан с архива. Или, по-точно, не само с него. Не забравяйте, че в подводницата всичко е обмислено до най-малката подробност. Каютите не водят към някое задънено място, а към...

Той не успя да довърши. Навън се разнесе шум на мотор. Един от работниците се втурна в залата. Той беше изплашен от нещо.

— Кой от вас е Саша Белия? — попита работникът, опитвайки се да си поеме дъх.

Белов стана от стола. Това име, възкръснало като спомен от миналия му живот, го накара да се напегне. Отдавна вече беше Александър Николаевич Белов, почтен и уважаващ закона гражданин, директор на най-големия комбинат за алуминий и в края на краищата, кандидат-губернатор! Саня Белия остана от другата страна на страшната черта заедно с Фил, с Космос и с Пчелата. Но сега някой отново се беше сетил за него. И му се искаше да узнае кой е той?

С крайчеца на окото си долови едно леко, но в същото време мълниеносно движение. Витя беше разкопчал кобура си, беше извадил пистолета си и го беше пхнал отзад в колана на панталоните си. Телохранителят направи крачка напред, прикривайки Белов с тялото си.

Саша се усмихна и сложи ръка на рамото му.

— Недей, ще се справя сам. Кой ме търси? — обърна се той към работника.

— Княза — отвърна шепнешком той.

— Какъв княз? Князът на мрака ли?

Работникът сви рамене, сякаш искаше да каже: е, щом не знаете кой е Князът... значи положението е много тежко.

— Нека да се запознаем — каза Белов и излезе навън.

Зад хълмчето близо до завоя, който водеше към къщата на търговеца Митрофанов, беше спряла сива мазда. Шофьорът ѝ не се виждаше наоколо — сигурно бе решил да се поразходи.

На задната седалка се виждаше калъфка на скъп професионален фотоапарат „Никон“, покрита с вестник „Вечерен Петропавловск“. Отвореният пепелник беше препълнен с фасове от цигари „Парламент“.

На петдесетина метра от автомобила се издигаше висок клонест дъб, а от върха му къщата се виждаше като на длан.

Един мъж седеше върху дебел клон, прегърнал ствола на дървото с лявата си ръка.

Той само можеше да си мечтае за такъв късмет! Командировката му в този далечен край напълно оправда целта. Някакви хора, които той дори не познаваше, го откриха в Москва. Мъжът беше фоторепортер, който работеше по договор за десетина от най-жълтите издания. Горещите кадри бяха негов специалитет, в който той бе постигнал истинско съвършенство. Когато трябваше да се заснеме някоя поп звезда в ужасен вид или млад политик да бъде изобличен в някаква гадост, издателите задължително се обръщаха към него.

Името му никога не се изписваше под снимките, защото редакторите грижливо пазеха в тайна кой е техният „ловец“. Затова беше малко изненадан, когато получи анонимното предложение да замине за Камчатка и там да тръгне на поредния си лов. Този път жертвата му трябваше да бъде Александър Белов. Солидният аванс рязко съкрати времето му за размисъл и след два дни фотографът пристигна в Петропавловск-Камчатски. Непознатият, който отказа да се представи, се разпореди да следи всяка крачка на Белов и

старателно да запечата всички контакти на кандидат-губернатора. Поръчителят му изпрати снимки на хора, от чиито контакти с Белов се интересуваше най-много.

Фоторепортерът имаше изключителна зрителна памет и сега бързо откри физиономията на една от личностите, които трябваше да заснеме. Това беше високият мъж с буйна бяла коса.

Белокосият излезе от едно черно мицубиши паджеро, което спря пред портала на къщата. От другия автомобил — също черен нисан, изскочиха яки момчета с бръснати глави. Единият от тях подвижна нещо на работниците, които се щураха из двора в къщата на Митрофанов.

Фотографът долепи око до обектива и сложи пръст на спусъка. Беше достатъчно само леко да го натисне и фотоапаратът щеше да изстреля бърз откос от кадри. Резервните пълнители — касетки с филми, висяха в един найлонов плик на ръката му.

Честно казано, ловецът се целеше в плячката си изумително глупаво и наивно. Той видя, че Белов излезе пред къщата. Белокосият изчака малко и тръгна към него.

Примирайки от хазартна тръпка и от мисълта за предстоящия хонорар, фотографът натисна спусъка.

4.

Белов излезе навън и присви очи от яркото слънце. Пред него стоеше непознат мъж. Той имаше гъсти бели коси и лице с груби и резки черти. Пронизващите му сиви очи под рунтави вежди приличаха на две миниатюрни амбразури, готови всеки миг да изригнат ураганен порой от олово.

„Княза — стрелна се през ума на Белов. — Значи ето как изглежда престъпният бос на Камчатка. По всичко личи, че е от старата гвардия. Истински бандюга с признат авторитет. Само че какво иска от мен? Опитва се да вземе страха на бъдещия губернатор, така ли? Ха!“

Той огледа помощниците на престъпния бос. Те бяха шестима на брой яки младежи и предимството очевидно беше на тяхна страна. Вярно, и компанията на Белов си я биваше, а в патлака на Витя имаше девет патрона, но все пак...

Седмият мъж най-неочаквано се усмихна. На Белов му се стори, че чу прашенето, с което се врязаха бръчките по суровото лице на Княза.

— Ама това наистина е Саша Белия. А пък аз си помислих, че братият се шегува — каза той и започна да се изкачва по стъпалата. В същото време направи едва забележимо движение с ръка и шестте горили омекнаха, сякаш им бяха изпуснали всичкия въздух. Престъпният бос подаде слабата си жилеста ръка. — Е, здравей! Ще ме пуснеш ли да вляза?

Белов стисна протегнатата ръка и отстъпи встрани.

— Здравей. Влизай.

Князът влезе в залата и погледна към Витя.

— Скрий го, синко. Идвам с мир. Нека се облива с пот под мишницата ти.

Злобин улови утвърдителния знак на Белов и прибра пистолета в кобура.

Посетителят заобиколи масата и спря, очаквайки покана да седне. Уважението към чуждия дом и неговия господар беше в кръвта

на престъпните босове с авторитет. Белов се приближи до него и отдръпна един стол само на два сантиметра, но това беше достатъчно престъпният бос да оцени по достойнство оказаното му гостоприемство.

Той кимна учтиво и седна. Саша се настани до него.

— Извинявай, че не те предупредих за посещението си — каза Князът. — Знам, че не бива да се срещаш с такива като мен. Трябва да си бял във всеки смисъл на думата.

Белов повдигна вежди. Наистина срещата с престъпния бос едва ли можеше да повиши рейтинга му.

— Повече няма да се видим — продължи Князът. — Затова ще ти кажа всичко сега. — Той огледа всички, които бяха в залата — Витя, Уотсън и Люба.

— Това са мои хора — каза Белов и Князът отново кимна.

— Добре. Искам да знаеш, че ние нямаме какво да делим с теб. Аз съм добре с „бащицата“, тоест не крада от държавата. Не уважавам и дрогата, не се занимавам с такива неща. Ако седнеш на високия стол, сам ще разбереш за какво става дума. Има за какво да се хванеш и можеш да не се съмняваш в това. Няма защо да крия — дебелосерковците ги одрусуваме. Ти също ще ги хванеш за гушите. Станали са твърде нагли, на всичко слагат ръка като че ли утре ще настъпи краят на света. Скоро ще започнат да крадат и празни бутилки от клошарите. Теб всички те познават. Ти си свестен човек. С теб хората ще се почувстват по-добре. Общо взето, престъпният свят те подкрепя, макар че, както знаеш, ние не се занимаваме с политика.

Белов кимна в знак на съгласие.

— Момчетата искат да ти благодарят за боксьора. — В сивите очи на мъжа проблеснаха весели искрици. — Аз не се кланям на знамена, защото днес са едни, а утре — други. Но сърцето ме боли за Русия. Ти се държа мъжки, Серьога — също. И натупа онова американско копеле.

Саша се усмихна, спомняйки си как Сергей Степанцов удържа заслужена победа в Ню Йорк и стана световен шампион.

— Това е всичко. — Гостът отново стана сериозен. — Колкото по-малко са думите, толкова по-ясно е положението. Накрая искам да те предупредя, че скоро ще започнат да ти въртят номера. Някой ти е

вдигнал мерника, но не мога да разбера кой. Следите водят далеч, чак до Москва. Ще стоя зад гърба ти. Зад дясното ти рамо.

— Като ангел-хранител ли? — попита Белов.

Вместо отговор Князът вдигна ръка. Между пръстите му неочаквано се появи едно бяло картонче. Престъпният бос подаде картончето на Саша. На него беше изписан само един телефонен номер и нищо повече. Нито име, нито фамилия, нищо друго.

Престъпният бос стана и тръгна към изхода. На вратата се обърна и рече:

— Да! Всъщност ето защо дойдох. Прибери онзи клоун, че моите момчета без малко не го смляха. На какво прилича това — да събличаш самия Княз пред очите на почтените хора. Малко го поступаха, но нищо му няма. Ще му мине като на куче. Не ми се сърди.

Той се изсмя, сякаш проскърцаха несмазани панти на врати, и тръгна към колата си. Бойците му доведоха Фьодор. Той се държеше за корема, лявото му око беше подуто, а по брадата му имаше засъхнала кръв.

Щом зърна Лукин, сърцето на Белов се сви, но той осъзнаваше, че положението можеше да бъде и по-лошо. Очевидно Фьодор отново бе извършил нещо необмислено. Неспокойната му душа без малко не го беше отвела твърде далеч. Всичко това трябваше да се изясни. Но последните думи на Княза прозвучаха като извинение.

Момчетата на престъпния бос настаниха Фьодор на един стол, а единият от тях го потупа по рамото.

— Нали не ни се сърдиш, браточка?

Той разкриви лице и просъска:

— Добре де, сам съм си виновен. Благодаря ви, че не ме убихте.

Младежът потърси сред присъстващите някой, който да съответства на ранга му, и безпогрешно се обърна към Витя:

— Браточка, на дървото ви има кукувица. Ние ще я свалим, но ти също недей да дремеш.

Двамата със Злобин излязоха навън и младежът посочи дъба.

— Вдяваш ли?

Между гъстите клони се мярна слънчево зайче. Витя стисна юмруци, но младежът го успокои.

— Не се пъни, ние ще свършим работата. Няма да цапаме наоколо. А пък този — посочи той към Фьодор — го дръж под око. Понеже е един такъв... отвейн.

Мощните двигатели забоботиха. Князът и свитата му се качиха в джиповете и си заминаха.

Белов стоеше и си мислеше за своя нов съюзник. Но още повече го тревожеше предупреждението за тайнствения и могъщ враг.

Злобин обикаляше наоколо и се ругаеше заради това, че отново — вече за втори път през този ден — се издъни и не забеляза скрития наблюдател на къщата.

Уотсън изтича в съседната стая да вземе куфарчето, в което държеше лекарствата, и отиде при Фьодор.

— Ех, ти, мъко моя! Лукин, лукова главо такава! И как ти хрумна да направиш това?

Фьодор едва успя да отвърне:

— Малко сме хората, дето ставаме за нещо.

Фотографът довършваше третото филмче. Ръцете му трепереха от радост. Още през първия ден успя да заснеме как Белов стиска ръката на белокосия мъж. Фоторепортерът не знаеше кой е този мъж, но много добре разбираше, че той е човек, с когото един кандидат-губернатор не би трябвало да се среща. Цялото му същество му подсказваше, че компроматът вече е налице! Прекрасен компромат!

Тъй като от богатия си личен опит знаеше, че не бива да се задържа в укритието си, той тъкмо се канеше да слезе от дървото, когато изведнъж чу още едно изщракване. Също на затвор, но не на любимия си никон.

Папаракът погледна надолу. До дървото стоеше една типична мутра и се усмихваше. Усмивката на мъжа сякаш съществуваше отделно от него, също като на Чеширския котарак, но за сметка на това черното око на пистолета „Макаров“ гледаше фотографа право в челото, без да мига. И в едноокия поглед на пистолета нямаше дори и сянка от доброжелателност.

— Сам ли ще слезеш, преди да си станал инвалид — попита напевно младежът, — или да ти помогна?

Фоторепортерът знаеше, че постоянното носене на оръжие предизвиква повишена нервност у хората и излишните въпроси можеха само да влошат положението. Без да се впуска в пререкания, увеси никона на врата си и заслиза надолу. Когато до земята му оставаха два метра, спря за миг и незабелязано, както му се струваше, огледа околността. Папаракът пресмяташе дали ще може да скочи долу и да хукне към близките храсти.

Младежът сякаш прочете мислите му. И се усмихна толкова широко, че очите му се превърнаха в малки цепчици.

— Бързо ли бягаш? — попита мило мутрата. — Нямам нищо против. Бягай, куршумът при всички случаи ще те настигне.

Фотографът още веднъж обмисли внимателно ситуацията и стигна до извода, че ще е по-добре да не предизвиква съдбата.

— И през ум не ми е минало — отвърна мрачно той, зае удобна поза и скочи на земята. — Нали виждаш, не мърдам. — И за по-сигурно вдигна ръце.

Младежът кимна одобрително. Той грееше от щастие, сякаш бе Малкият лакомник, който току-що е изял една тава бисквити с буркан сладко. Мутрата прибра пистолета в джоба си и отиде при фотографа. По-нататък нещата се развиха толкова светкавично, че папаракът дори не успя да реагира. Стори му се, че нажеженият от слънцето въздух леко се раздвижи и в следващия миг усети ужасна болка в слабините — там, където се намира най-чувствителното място на мъжа. Фотографът нададе вой, но младежът само стисна още по-здраво пръстите си, сякаш бяха плоскости на менгеме. Папаракът се надигна на пръсти и застина, боейки се да помръдне.

— Моля те, ако обичаш да ми покажеш документите си. Разбира се, ако имаш такива. — Мутрата говореше толкова любезно, че просто нямаше как да му откаже.

Папаракът измъкна от горния си джоб шофьорската си книжка и пълномощното за маздата.

— Много благодаря — каза младежът и внимателно започна да чете картата с шофьорските данни на фотографа. — Олеле! — занарежда той. — Олеле, олеле! Олеле, олеле, олеле! Виж какво пише тук! Книжката е издадена в Москва. А какъв вятър те е довял при нас, приятелю?

Направи още едно леко движение с пръстите си, сякаш превърташе метални топки в дланта си, и фотографът внезапно бе обзет от желание да разкаже на този човек всичко за себе си, и да сподели с него цялата история на живота си, без да пропусне нито една подробност.

— Аз... ох-х-х... аз... — Но кой знае защо разказът не се получава и звучеше неясно и объркано.

— Искаш да кажеш, че си се качил на дървото, за да заничаш през прозорците по жените? — направи се, че се е досетил браточката. — Ти си извратеняк, така ли? И обичаш да мастурбираш по дърветата? Според мен това не е хубаво. Ти как мислиш?

Фотографът кимна.

— Но не се бой — подиграваше се младежът, — аз няма да кажа на никого. Общо взето, ние сме любезни и радушни хора. И обичаме гостите. Особено, ако са от Москва... — Изведнъж той рязко смени темата: — Я виж какъв хубав фотоапарат имаш. Сигурно прави страхотни снимки?

Папаракът отново кимна. Че какво друго можеше да направи? Снимките наистина станаха страхотни.

— Моля те... — каза умолително младежът. — Може ли аз да проявя филмите ти? Съгласен ли си? Ще си платя, не се притеснявай... — Тонът му беше такъв, като че ли всеки миг щеше да допре длани една до друга, но... Но продължаваше да държи пистолета в дясната си ръка.

Филмите... Снимките, на които Белов стискаше ръката на белокосия, сигурно струваха много скъпо. Но едва ли бяха по-скъпи от онова съкровено нещо, което ти се даваше веднъж в живота.

„Майната му на всичко“ — помисли си злочестият папарак.

Той извади касетката с филма, пусна я в плика и го подаде на мутрата. За по-сигурно младежът потупа джобовите на фотографа и се убеди, че няма други филми. Желязната му хватка се поотпусна и „извратеният тип“ успя да си поеме въздух.

— Самолетът за Москва излита в двайсет часа и четирийсет и пет минути — каза младежът. — Много държа да си заминеш с този полет. Ще потърся името ти в списъка на пътниците и ако установя, че то не е сред тях... Ще се разстроя. Няма да ме разочароваш, нали?

— Да — процеди фотографът. — Ще си замина...

— Ето, видя ли. Всички въпроси могат да се решат с добро, нали така? — Мутрата се обърна и си тръгна.

Сетне се извърна само веднъж и се закани на „извращения тип“. На лицето му сияеше широка усмивка, но папаракът не си правеше илюзии, защото със същата усмивка младежът можеше да го накълца на парчета... или да го хвърли в морето, като преди това завърже за крака му чугунен радиатор. Казано накратко, нямаше смисъл да предизвиква съдбата.

Репортерът хукна към сивата мазда, запали мотора ѝ и се понесе към летището, като твърдо си даде дума в бъдеще да не се появява в Камчатка, ако няма никакви изключително сериозни причини за това.

— Видях всичко през прозореца — заяви Лайза още от прага. — Кой беше този? Какъв е този човек? — В този миг погледът ѝ спря на Фьодор. Тя плесна с ръце и възкликна: — Боже мой! Какво са ти направили?

Лукин кашляше и се въсеше, докато Уотсън обработваше раните и синините му. Щом зърна Лайза, той се изпъчи и се опита да свали ръката на лекаря от лицето си, но Уотсън строго му кресна:

— Стой мирно, нещастнико!

И Фьодор му се подчини.

— Изглежда, нашият Фьодор е успял да се скара с местния престъпен бос — отвърна Белов вместо него.

— И изобщо не се знае какво щеше да му се случи, ако Князът не беше разбрал, че е наш човек — добави Витя.

Лайза отиде до масата с решителна крачка.

— Така. Трябва да знам какво става тук.

— Честно казано, и ние много искаме да разберем — изрече Саша.

Погледите на всички се насочиха към Лукин. Уотсън напои един тампон памук с кислородна вода и изми кръвта от лицето му.

— Разказвай — нареди той. — Нали поне си в състояние да говориш. Обикновено човек не може да ти затвори устата.

Фьодор вдигна очи към тавана и се прекръсти. Няколко секунди мърда беззвучно устни, а сетне сведе глава и се огледа. Белов, Витя, Лайза и Люба не сваляха очи от него. Интересът на аудиторията му

вдъхна сили. Кой знае защо Фьодор опипа месестия си нос, сякаш искаше да се убеди, че той все още е на мястото си, и започна своя разказ.

— Та така, странници мои — каза той, — искам да ви споделя една страшна тайна, до която стигнах след дълги и мъчителни търсения.

— Това и с просто око се вижда, шибан Сократ такъв — избоботи Витя, но Фьодор не го чу.

— Тази къща е вертеп на призраци. Пристан на тъмните сили, които се надигат отзад ада... — обяви Лукин.

— Които се надигат от задника ли? — попита замислено Уотсън. — Виж ти, това вече е от областта на проктологията.

Белов и Лайза едва сдържаха смеха си. Лукин винаги си беше отнесен човек, но никой дори не би допуснал, че можеше да се забърка в някаква сериозна история.

— Когато прекрачих за пръв път прага на къщата, сърцето ми направо падна в петите — продължи Фьодор и изведнъж кресна на Уотсън с тъничък фалцет: — По-леко, ама че си конски доктор! — Уотсън само сви рамене. — Нещастното ми сърце се гърчеше и се късаше на парчета, сякаш ми казваше: „Не биваше да изоставяш убежището на странниците и есенната благодат на «Нил Сорски» и да идваш тук, в забравения от бога край, където огнените езици на произподнята напират изпод земята.“ Но аз знаех, че трябваше да постъпя така заради общото ни дело. През първата нощ не затворих очи дори за миг...

— Сигурно затова хъркаше толкова силно — рече невъзмутимо Витя.

— Шът, невернико! — кресна му Лукин. — Щом ти казвам, че не съм затворил очи, значи не съм ги затворил. И тъй като не намерих телесен покой, а душата ми отдавна вече бе обзета от тревога, излязох навън да подишам с пълни гърди нощната прохлада. И какво намерих там, братя? Вместо прохлада? — Той понижи глас и размаха пръст на нещо невидимо, мълвейки: — Демона! Ето какво намерих. Демона в човешки образ.

— Че той наистина може да е бил човек? — опита се да заобиколи мистичната тема Лайза, тъй като беше човек с рационално мислене.

Но Фьодор само снизходително се усмихна.

— Аз ли не познавам демоните? О, не, видях го много добре, както в момента виждам вас. Ликът му беше бледен, тялото му беше изпито, ръстът му беше висок, а косите му бяха бели и буйни.

Белов кимна, защото Фьодор описа портрета на Княза, макар и малко метафорично, но доста точно.

— Криеше се в храстите зад оградата — нареждаше Лукин, — а в очите му горяха алчни пламъци. И тъй като аз твърдо вярвам в силата на светия кръст, го осених в божие то знамение. Махни се, нечиста сило! Махни се веднага, веднъж завинаги и изобщо. Демонът скръбно сведе очи и хукна да бяга.

— Това ли е всичко? — попита Витя. — А защо не ми каза какво се е случило?

— Защото неподготвеното сърце е безсилно срещу дяволските магии — отвърна му моментално Лукин. — Какво би могъл да направиш ти?

— Виж ти, виж ти — поклати глава Витя. — Виж ти, виж ти...

— Стига си каканизал! — нахвърли му се Фьодор. — Изслушайте ме докрай и ще видите, че съм прав за всичко. На другата нощ демонът не се появи и аз спях спокойно. Между другото, може и да съм хъркал — обърна се той с извинителен тон към Уотсън. — Малко. Но хъркането не ми пречи да усещам нечистата сила от километър, независимо от състоянието на атмосферата. А ако си спомняте, през третата нощ се разрази страшна буря.

— Наистина вали дъжд — отбеляза Витя. — И дори на два пъти прогърмя.

— Точно така! — Фьодор вдигна към тавана тържествуващо загрубелия си пръст с мръсен нокът. — Значи всички сте чули гръмотевицата. Но гласовете на демоните мога да ги чувам само аз!

— И ти си чул гласовете на демоните, така ли? — наостри уши Уотсън.

— Естествено — отвърна Лукин с тон, който не допускаше никакво съмнение.

Лекарят се обърна към Белов:

— Саша, боя се, че нещата отиват на зло. Трябва да помислим за спешно хоспитализиране. — Този път той беше сериозен.

— Млъкни най-сетне, антихристе! — извика Фьодор. — Казвам ти, че чувах гласове. Единият от тях беше много ясен и висок. И през цялото време виеше ей така. — Настоятелят на приюта „Нил Сорски“ отметна глава назад и започна тихичко да вие: — О-у-у-у! А-у-у-у! О-у-у-у! Виеше, сякаш искаше да ми каже нещо. Но най-важното е — изгледа приятелите си Лукин, — че аз отново го видях. Демонът стоеше в същите храсти под голям черен чадър...

— И чадъра ли е взел от преизподнята? — прекъсна го Белов. — Доколкото разбирам, там обслужването е доста добро. Може пък адът да не е чак толкова страшен, колкото го описват? Ако изобщо съществува.

— Не словоблудствай, Александър — прекъсна го с вид на средновековен мисионер Лукин. — Като отричаш ада, отричаш и адските мъки, което означава, че отричаш и райското блаженство, и вечния живот, и възкресението на мъртвите. Двете суперсили — Раят и Адът, водят непрестанна борба за нашите души. Водят я денем и нощем, защото те никога не спят.

— И никога не хъркат. Всичко е ясно — обобща изводите от проповедта Злобин. — Значи ни следят още от първия ден. А ти, тикво такава, си траеш! — Това вече се отнасяше за Фьодор.

— Какво значи „траеш си“? — отвърна свадливо той. — Демонът стана толкова нагъл, че започна да се появява през деня! След онази нощ, когато бурята вилня, го видях на два пъти, но все не можех да го настигна. Днес отново го забелязах и си помислих, че този път няма да ми се измъкне. И почти го догоних, но... Малко се обърках.

Белов като че ли вече разбра какво се бе случило. Сега всичко горе-долу беше ясно.

— Значи, ти си се нахвърлил на Княза? Така ли?

Фьодор сведе виновно глава.

— Ами, обърках се, нали ви казах... Само че те много си приличат. Но това не е той. Всичко това са козните на лукавия. Наистина ли не виждате дяволския пръст в тази история?

— И ти какво направи на Княза? — не преставаше Белов.

Фьодор сви рамене.

— Ами... Скъсах му ризата. Сграбчих го за яката, но дали ръката ми се оказа много силна или ризата му — много слаба...

— Пуф-ф-ф! — въздъхна шумно Витя. — Добре, че остана жив, чвор такъв! Ако някой се беше нахвърлил на шефа и му беше скъсал ризата, аз щях да го... Да, сега вече разбирам тези момчета. Трябва да си благодарен, че не са нахранили раците с... — той направи благообразна физиономия и каза, дразнейки Лукин — тленното ти тяло.

— Стига, момчета! — намеси се Саша. — Всичко е добре, когато свършва добре. Няма да се караме. Аз нямам претенции към хората на Княза. Фьодор не е бил прав. И си е получил заслуженото.

— Предлагам да му сложим усмирителна риза и да го заключим! — обади се Уотсън.

— И ти... също, така ли? — Лукин се озърташе изплашено. — Всички сте срещу мен, така ли?

Лайза неочаквано му се притече на помощ. През цялото време тя слушаше мълчаливо „ужасната история“. Но сега реши да се намеси.

— Излиза — започна тя, — че ти на няколко пъти си видял един и същи човек? Така ли е? — Адвокатското й образование си казваше думата. Лайза умееше да поставя въпросите ясно.

— Така е, уважаема — зарадва се Фьодор. — Само ти ме разбираш, миличка... Веднага се вижда, че с теб сме от един дол дренки...

Лайза пусна съмнителния комплимент покрай ушите си и продължи:

— Този човек е наблюдавал къщата, а след това ти си го видял в града? Така ли е?

— Да, уважаема, точно така е. На едно и също място — близо до пазара. В самото начало на улица „Тарас Шевченко“.

— Ще го имаме предвид. А защо твърдиш, че това не е човек, а призрак?

— Ами защото... — Фьодор се покашля притеснено. — Той си е призрак. Как би могъл да ходи по земята, след като отдавна вече е мъртъв?

— В смисъл? Какво имаш предвид?

— Олеле! — Лукин свря глава в раменете си. — Не исках да ви казвам веднага, за да не стане някоя беля, но явно ще се наложи. Както и да е, вече може... Напръсках навсякъде със светена вода...

— А под леглата си сложил чаши, нали? Вече забелязах това — каза Лайза. — И кой е този призрак? Казвай де, Ван Хелсинг!

Фьодор облещи очи и прошепна:

— Това е бившият собственик. Търговецът... Митрофанов...

В настъпилата тишина се чуваше как компютрите тихичко бучат. Всички мълчаха; не знаеха какво да кажат. Освен предизборната борба им предстоеше и борба с призраци. Изглежда, нещата вземаха неприятен обрат.

5.

Предизборният щаб на Виктор Петрович Зорин се намираше в голяма модерна сграда близо до областната администрация. Просторните помещения бяха облицовани с розов гранит и бял мрамор със синкави като скреж жилки.

Кабинетът на Зорин по размери приличаше на футболно игрище. Върху необятното бюро бяха струпани разноцветни телефонни апарати. Но в момента те не звъняха.

Той седеше в дълбокото кожено кресло. Срещу него на един твърд неудобен стол се бе настанил Глеб Хайловски — специалист по политически технологии от Москва, който беше нает специално за провеждането на предизборната кампания. Глеб имаше кръгло лице и неспокойни очички, които сякаш всеки миг щяха да изскочат през тесните стъкла на очилата.

Хайловски винаги носеше очила. Всъщност не го правеше заради проблемите със зрението, а защото те му бяха необходими като допълнително препятствие, което разграничаваше лъжливия дърдорко от събеседника му.

Зорин и Хайловски мълчаха. Виктор Петрович съсредоточено наблюдаваше работата на двама мъже в сиви костюми. Мъжете държаха някакви засукани прибори и ги прокарваха покрай стените. След няколко минути единият свали слушалките си и каза:

— Всичко е чисто. — Той прибра апаратурата и включи телефоните.

Апаратите моментално настойчиво зазвъниха. Зорин се смръщи и натисна копчето на селектора.

— Прехвърлете всички разговори в секретариата. Зает съм. — След това се облегна назад и си придаде важен вид. — И какво, Глебушка? За какво си говорехме?

Хайловски се приведе напред и угоднически се изкиска:

— Казах, че прекалено много усложнявате всичко, Виктор Петрович. Направо имате някаква мания... Защо трябва всеки ден да проверявате кабинета? Да не мислите, че някой ви е сложил бръмбари?

Зорин се навъси.

— Млад си още, Глеб, не ги разбираш тези неща. Само от две години си в Кремъл, а вече си мислиш, че си хванал господ за... брадата. Ако беше тъпкал и пълзял колкото мен по червените килими, щеше да знаеш за какво става дума.

— Е, да, разбира се — усмихна се любезно Хайловски. Той беше толкова извъртлив и неестествен, че дори на Зорин му прилошаваше от него. — Вие знаете по-добре, Виктор Петрович. Но въпреки това ми се струва, че преувеличавате.

Зорин махна с ръка, сякаш пъдеше досадна муха.

— Това не е твоя работа. Ти си върши своята. Хайде, слушам те. Какво ми носиш?

Хайловски отвори една протрита кожена чанта и стана от стола. Наведе се през широкото бюро и подреди пред него разноцветни диаграми, графики и схеми.

Зорин гледа известно време шарените листове, хвана с два пръста един от тях и моментално го захвърли.

— Не ми показвай, а ми разказвай — рече уморено. — И маймуната може да дращи разни рисунки.

Хайловски отново се усмихна, заобиколи бюрото и застана до Виктор Петрович.

— На тези схеми — започна — е показано процентното съотношение на гласоподавателите в зависимост от пол, възраст, социално положение и местожителство. От всички регистрирани кандидати най-висок рейтинг имате вие и Белов...

При споменаването на Белов Зорин разкриви лице, сякаш го заболя зъб.

— Но нашите шансове са по-големи — добави своевременно Хайловски. — Всички останали кандидати не събират дори десет процента...

— А аз колко имам? — прекъсна го Зорин.

— Малко над трийсет. Трийсет и три, трийсет и четири, ако трябва да сме точни. Белов има почти толкова, но засега малко изостава. На ваша страна са симпатиите на хората в зряла възраст. От четирийсет години нагоре. Имате много силни позиции сред пенсионерите, което, общо взето, е разбираемо. Хората от старата

школа искат да видят опитен човек на поста губернатор... Побелял, тъй да се каже, от възрастта...

Угодническият тон на Хайловски поддейства ободряващо на Зорин. Той се изправи и вирна глава, вследствие на което двойната му брадичка се изопна и почти изчезна.

— А кой ще гласува за този... бандит с бяла якичка? — попита.

Специалистът съкрушено разпери ръце.

— Предимно младите хора. Предполагам, че предизборната кампания на Белов ще бъде изградена върху една-единствена теза: ето човекът, който сам е създал себе си. Вероятно той ще говори за значителни данъчни облекчения за малкия и средния бизнес и ще обещава да увеличи производството и да се заеме с проблемите на младите семейства и на демографското състояние като цяло... Вашият коз е да наблягате на социалната политика. „Пенсиите и помощите ще се изплащат в пълен обем и навреме!“ — изрецитира той подготвения лозунг.

— Така ли?

— Разбира се! Не забравяйте и за още едно много важно обстоятелство. По принцип избирателната активност на пенсионерите е много по-голяма от тази на младите хора. Старците и без това нямат какво да правят и ще отидат до урните в пълен състав. Но младежите... Изобщо не се знае дали ще се появят в секциите. Особено ако в деня на изборите има някакъв грандиозен рок концерт... Или бирфест. Какво ще кажете?

— Че какво толкова? — засия Зорин. — Според мен това е добра идея. Тези две мероприятия дори могат да се съчетаят.

Хайловски завъртя глава като цирков кон.

— Не се тревожете. Ще разработя подробно този въпрос. Освен това за половин година всичко може да се случи. Могат да изплуват някакви тъмни дела на господин Белов, могат да се появят разобличителни публикации...

— За бившата му жена наркоманка, добра идея, нали? — самодоволно се изсмя Зорин.

— Свалям ви шапка — поклони се учтиво Хайловски. — Това наистина е чудесно. Най-важното е да накараш човека да обяснява, че не е камила. Учудвам се откъде имате такава информация?

Усмивката на Зорин се стопи. Той стана сериозен и дори мрачен.

— Имам си свои източници — каза, — но няма нужда да знаеш кои са. Ами, ако започнеш да работиш и за нашите, и за вашите... И да въртиш опашка пред всички, стига само да ти плащат достатъчно?

— Какво говорите? — изобрази благородно негодувание Хайловски. — Как е възможно да ме подозирате в такива неща?

— Само не ми дрънкай глупости за пословичната си честност — срыза го Зорин. — Честността и целесъобразността са различни неща. Честността, братко, е хубаво нещо, но тя не струва кой знае колко. Докато...

Той не довърши. Разнесе се тъничък мелодичен писък. Зорин извади мобифона от джоба на самото си и прочете съобщението, което бе получил. А колкото повече четеше, толкова повече лицето му се заливаше с пурпурна червенина. Той се зачерви толкова много, че Хайловски се изплаши да не би работодателят му да получи инсулт.

— Ти ли ми каза, че следят Белов? — попита любезно Виктор Петрович, но от тона му специалистът разбра, че не го очаква нищо добро. Той се концентрира и се приготви да парира всеки възможен удар.

— Да, следят го. Но вие не се притеснявайте. Тези хора не разполагат с цялата информация. Те дори не знаят за кого работят... Те...

— А знаят ли, че днес Белов се е срещнал с Александър Семьонович Хусточкин?

— С Хусточкин ли? — Хайловски се опитваше да си спомни кой беше той. Тази фамилия определено му беше позната и той я беше срещал някъде из купищата досиета.

— Хусточкин всъщност е Князът — припомни му Зорин.

— А, да. Разбира се, че е Князът! — Хайловски се плесна лекичко по челото, сякаш се ядоса на досадната си разсеяност.

— А защо аз научавам за това преди теб? — попита заплашително Зорин.

На Хайловски не му оставаше нищо друго, освен да свие рамене.

— Ще разбере всичко, Виктор Петрович. Дайте ми един час. Ако наистина е имало такава среща, репортажът за нея ще се появи още във вечерните вестници. А в сутрешните ще излязат големи коментари. Като се има предвид престъпното минало на Белов, от тази информация ще стане истинска бомба...

Той продължаваше да говори, но Зорин вече не го чуваше. Имаше лоши предчувствия.

„Този келеш — мислеше си за Белов — има страхотен късмет! Сякаш някой го движи напред с магия. Разбира се, Хайловски е майстор на задкулисните интриги... Но се боя, че тук няма да са достатъчни само интриги. Проблемът трябва да се реши по порадикален начин. Трябва...“

Самият той нямаше представа какво точно трябваше да се направи. Махвайки леко с ръка, Зорин отпрати Хайловски, като му заръча: „Докладвай!“

Специалистът натъпка с чевръстите си като на котка лапички графиките, схемите и диаграмите в чантата си и излезе, кланяйки се непрекъснато.

Зорин се отпусна в дълбокото кресло. Той сякаш се бе състарил с десет години, юначният му вид се изпари, а двойната му брадичка увисна над яката на ризата му. Виктор Петрович осъзнаваше, че постът губернатор на Камчатка е последният му шанс. Преди две години се бе простил с длъжността представител на президента в Сибирска област и това до голяма степен стана благодарение на Белов.

Да, трябваше да отдаде заслуженото на този хлапак — Белов не тичаше насам-натам и не се оплакваше на „големия батко“ за постоянните интриги и притеснения, които му създаваше пълномощният представител. Държеше се достойно, макар силите да не изглеждаха равни, защото какво представляваше един директор на комбинат за алуминий пред Зорин — опитния интригант от Кремъл, който се крепеше във властта още от времето на Брежнев?

И въпреки това Белов победи. Как можа да стане така? Зорин нямаше отговор на този въпрос. И не разбираше къде се корени слабостта на неговата позиция. Слава богу, държеше на хранилката си нужните хора и част от печалбите от финансовите му операции редовно отиваха където трябва... Зад кремълската стена имаше кой да се застъпи за Виктор Петрович Зорин. И въпреки това...

„Това е просто късмет и толкова! — ядосваше се той. — Просто му върви както на никой друг. Сигурно този сополанко — не искаше да назовава фамилията на Белов дори наум — отваря тестето карти, а в него има трийсет и два туза. И всичките са все козове.“

Подобно обяснение беше изгодно за него. Проблемът се състоеше в друго. Всичко това беше лъжа и късметът нямаше нищо общо с тези неща. И нямаше защо да залъгва себе си, приписвайки отчаяно всичко на късмета.

Белов беше ярък представител на новата порода, която се бе пръкнала през последното десетилетие. Той не раболепничеше и не чакаше милостиня, а си вършеше работата тъй, както можеше и както смяташе за необходимо. Каленият му в битките характер не му позволяваше да отстъпи от нито една цел, която си поставяше.

В това беше основната разлика между двамата: Зорин винаги избираше лесния и заобиколен път, а Белов тръгваше по пряката, най-трудна и опасна като военно трасе пътека. Зорин беше предпазлив и обмисляше всяка своя стъпка, преценявайки точно силите и средствата, а противникът му вървеше напред, без да обръща внимание на синините си. Зорин виждаше предварително хлъзгавите места и ги застилаше със слама, а Белов не се замисляше, падаше и се удряше болезнено един път, два пъти, десет пъти, сто пъти... И винаги се изправяше.

Това беше най-голямото му предимство: да паднеш седем пъти, но да се изправиш осем пъти. Зорин не можеше да действа по този начин. Затова в битката с Белов му оставаше само една последна надежда — младежът толкова ще се увлече в движението си напред, че рано или късно ще падне и ще се размаже.

Виктор Петрович не разчиташе кой знае колко на помощта на Хайловски, защото според него Глебушка (макар да би било по-точно да го нарича Юдушка) вършеше всичко много сложно.

Но Зорин също криеше една белязана карта в ръкава си — имаше свой човек в обкръжението на Белов. Разбира се, бръмбарите бяха много хубаво нещо, но старите методи бяха по-сигурни. И той току-що се убеди в това.

Белов се бе срещнал с Княза, а шпионите на Хайловски нямаха представа за това.

— Дрисльовци! — изруга ядосано Зорин. — Не могат дори да си изкарат хляба. Но нищо...

Нищо. За сметка на това той имаше едно качество, което бе незаменимо в апаратните игри — умееше търпеливо да изчаква своя час. И щеше да го дочака.

Зорин сладко се протегна. Слабата надежда, че Белов все някога ще сгреша, постепенно се засилваше и се превръщаше в убеденост.

Това вече беше прекалено. Дори винаги спокойната Лайза не издържа:

— Знаеш ли какво, Фьодор... Според мен ти преувеличаваш. Бих могла да повярвам, че някой наблюдава къщата... Но защо това да е точно призракът на бившия собственик? Не, скъпи мой. Извинявай. Струва ми се, че ни баламосваш. Само не мога да разбера защо го правиш? Какво е това? Някаква шега ли е? Кажи ми честно, защото вече до гуша ми е дошло от твоите номера...

Лукин не можеше да повярва на ушите си. Нима Лайза, която се нагърби с ролята на негова застъпница, изведнъж смени гледната си точка и премина на страната на противниците му?

В очите му се появиха сълзи.

— Миличка... — подхвана.

— Не съм ти миличка! — отрязва го тя.

Всички я погледнаха учудено. Белов не можеше да разбере откъде се взе тази рязка промяна в настроението ѝ. Той се приближи до любимата си и я хвана за ръката. Лайза внимателно, но решително я отдръпна.

— Може би ще е, по-добре да се захванем за работа? — каза тя.
— А Фьодор... трябва да си почине. Докторе — обърна се към Уотсън,
— моля ви, заведете го горе. В стаята му. Нека да поспи.

Уотсън разбра, че е по-добре да не ѝ противоречи. Погледна я изпитателно, но тя издържа на погледа му.

Станислав Маркович подхвана нежно Фьодор под мишниците и го изправи на крака.

— Хайде да вървим, проповеднико. Недей да спориш. Наистина изморяваш всички.

Лукин се опита да се съпротивлява. Започна да мърмори нещо несвързано, но Уотсън не го слушаше. Лекарят взе походната си аптека и отведе новоизлюпения Ван Хелсинг в спалнята на горния етаж.

Фьодор трескаво шепнеше:

— Ще ви докажа... Ще ви докажа, че съм прав.

А Уотсън го успокояваше:

— Разбира се, че ще ни докажеш. Само че утре. Вече мръква. А пък утре, като се събудиш, ще се огледаш и току-виж всичко се променило. Хайде да вървим, ловецо на призраци.

Вторият етаж беше разделен на шест различни по размери стаи. Лайза и Белов се бяха настанили в най-голямата. Люба беше в най-малката, но за сметка на това най-светлата стаичка. Една от стаите беше обща, онази, в която се намираше стълбището, беше преходна. В първата от останалите стаи, чиито прозорци гледаха към портала, се настани Витя, а Уотсън и Фьодор си поделиха втората.

Доктор Уотсън настани нещастния търсач на приключения на леглото и му помогна да си свали обувките и пуловера.

— Легни, Фьодор...

Лукин се вкопчи в ръката му.

— Уотсън — зашепна трескаво. — Поне ти вярваш ли ми? Всичко ще ти покажа. Там, до централния пазар, на улица „Тарас Шевченко“... Там...

— Разбира се, че ти вярвам — отвърна Уотсън. — Само че това ще го направим утре, нали?

— Ще идем още сутринта — нареждаше Фьодор. — Непременно ще отидем...

— Непременно — успокои го той. — Да ти дам ли сънотворно?

— Какво сънотворно? — махна с ръка Лукин. — Цяла опаковка да изпия, пак няма да заспя.

Той се свлече на възглавницата и само след миг захърка, тъй като преживяванията от дългия и труден ден си казаха думата.

Известно време Уотсън го погледа, а сетне почеса гладката си глава.

— Същинско дете, честна дума! Не бива да го изпускаш от очи. Добре, че поне не е окичил цялата къща с чесън...

Той се усмихна, затвори тихо вратата и слезе в централната зала, където Лайза издаваше разпореждания.

— Така — каза тя, поглеждайки в лаптопа. — Планът за утре е следният. В село Илпирск има празник на лятото. Еленовъдите ще закарат стадата си там. Трудно може да се намери по-добър повод за контакт с камчадалите. Не бива да се забравя, че те също са избиратели. За нас е важен всеки глас. Камчадалите — каза наиздателно тя, обръщайки се към Белов — са коренното население на

Камчатка, в което влизат ителмените, чуванците и коряките. Запомни ли?

Александър повтори като прилежен ученик:

— Ителмените, чуванците и коряките.

— Добре. Постарай се да поговориш с колкото се може повече хора и да вникнеш в проблемите им и в насъщните им нужди. Не забравяй, че всички те са деца на природата, които се прехранват предимно с еленовъдство и лов. Сегашният губернатор оряза квотите им за улов на риба и лов на диви зверове, а това е все едно да забраниш на един европейец да ходи по магазините, разбираш ли?

— Аха — кимна Белов.

— Една от първите точки в програмата ти е опазването на природните богатства. Обаче не можеш да пазиш природата от камчадалите, защото самите те са част от тази природа. И още нещо. — Тя прехвърли няколко електронни страници и намери онази, която ѝ трябваше. — Задължително трябва да се срещнеш с Иван Пинович Рултетегин. В Камчатка езическите традиции все още са много силни, а той е най-уважаваният шаман. Внимавай да не сбъркаш името му — Иван Пинович Рултетегин.

— Добре — отвърна Белов.

Слънцето залязваше. Огромният му оранжев диск се врязваше в синкавата тайга като острие на електрическа резачка.

— Празникът на лятото ще бъде отразен от медиите много подробно — каза Лайза. — Според мен това е изключително подходящ момент да направиш силно предизборно изявление. Днес, по време на пресконференцията на летището стана фалстарт. Утре това не бива да се повтаря. Няма смисъл да правим такива разкошни подаръци на съперниците си.

— Съгласен съм — каза Саша.

Гласът на Лайза малко поомекна, но устните ѝ бяха все така строго присвити. Тя някак незабелязано пое ръководството, ала колкото и да бе странно, никой нямаше намерение да спори с нея по този въпрос.

— Засега толкова — заяви тя. — Време е за сън. Честно казано, аз се изморих, а ни предстои труден ден. Витя, заключи портала.

Злобин стана с нежелание и тръгна към изхода. Целият му вид подсказваше, че за нищо на света не би послушал американката, но

след като дори шефът му не се осмеляваше да ѝ възрази, то... Какво можеше да направи човек?

Белов наблюдаваше съсредоточено Лайза, опитвайки се да разбере какво става с нея? Може би лудешкият ритъм на живот и непрекъснатият недостиг на време бяха започнали да ѝ се отразяват? Може би тя не издържаше на това натоварване и сега подсъзнателно искаше само едно — начинанието с изборите да свърши колкото се може по-бързо, пък макар и неудачно.

„Не — тръсна глава той, пропъждайки мрачните си мисли. — Това не може да бъде. Каквото и да се случи, ние ще бъдем заедно. Лайза няма да ме подведе.“

Но рационалната част от съзнанието му твърдеше друго: след като веднъж вече се беше случило нещо подобно с Олга, защо да не може да се случи и с Лайза?

„Защото аз не искам да се случва така. Не искам да повтарям старите грешки“ — помисли си. Реши да си поговори откровено с нея за всичко, но не веднага, а когато самата Лайза поискаше да го направи. Трябваше просто да прояви малко търпение.

Лайза съсредоточено прехвърляше електронните страници на портативния компютър. На няколко пъти улови крадешком напрегнатите погледи, които ѝ хвърляше Белов, но се направи, че не забелязва нищо.

Най-сетне не издържа, изключи компютъра и заяви:

— Край. Обявявам отбой. Трябва хубаво да се наспим.

Напусна първа централната зала и се качи в стаята си на втория етаж.

Саша изчака няколко секунди. Изпуши цигара, размени няколко думи с Витя и Уотсън, след това пожела лека нощ на Люба и отиде в спалнята си.

Лайза вече беше в леглото, завита догоре с лекото одеяло.

— Не светвай лампата... — помоли тя, когато чу проскърцването на пода и тихите стъпки на Александър. — Вече спя.

Той не ѝ възрази, съблече се и се пхна в леглото. В полумрака на стаята се различаваха само очертанията на телата им и те си бяха толкова скъпи едно на друго... и толкова съблазнителни. Саша целуна Лайза по рамото и бавно прокара ръка по кръста ѝ.

Тя се отдръпна и тихо, но ясно изрече:

— Недей...

Белов изпита раздразнение, но моментално се опита да го възпре. В края на краищата не биваше да бъде такъв егоист! Нима желанията им винаги трябваше да съвпадат?

Животът му с Лайза го научи на много неща. Преди беше свикнал само да взема, възползвайки се от правото на силния. Не се съобразяваше с желанията на другите и смяташе, че няма смисъл да го прави. Но с течение на времето се оказа, че така губи близки и скъпи за него хора. Примерът с Олга беше много красноречив.

Да, човек трябваше да е силен, за да отстоява гледната си точка, но понякога се искаха много повече сили, за да потиснеш самолюбие то си и да отстъпиш. Особено пред онзи, който е беззащитен пред теб.

Внимателно отдръпна ръката си и целуна още веднъж Лайза по рамото — леко и нежно, сякаш искаше прошка.

— Проблеми ли има? — попита я. — Да не ти се е случило нещо? Искаш ли да поговорим?

Тя мълчеше. И като че ли се колебаеше. Белов дори си помисли, че след миг ще се обърне към него и ще му разкаже всичко, което я тревожи... Но Лайза само въздъхна и прошепна:

— Не сега. Нека да смятаме, че за днес няма повече нерешени въпроси.

— Както кажеш — отвърна Белов. — Обичам те. Лека нощ.

За съжаление това не беше истина. Нерешени въпроси имаше и дори нещо по-лошо — те бяха много. А с някои от тях им се наложи да се сблъскат само след няколко часа.

6.

Виктор Петрович Зорин живееше в президентския апартамент на най-големия централен хотел на Петропавловск. Естествено, хотелът се казваше „Камчатка“ и, разбира се, в така наречения „президентски апартамент“ никога не бяха отсядали президенти. Просто малкото градче, което беше регионален център (или, казано старомодно, губернска столица), се стараеше грижливо да прикрие комплексите си за малоценност. И затова го влечеше към гръмките названия. Единственото президентско нещо в този апартамент беше големината на хлебарките.

Зорин си мислеше, че ако мустакатите паразити обединят усилията си, сигурно можеха да изхвърлят бъдещия губернатор през прозореца — толкова едри бяха те. Но очевидно хлебарките имаха вечния проблем, от който страдаха и хората — липсваше им свестен ръководител.

Сегашният губернатор се кълнеше и обещаваеше, че още на другия ден и дори още в следващия момент ще предостави на Зорин резиденцията, построена специално за посещението на Батин. Ала навремето Батин не пожела да дойде тук. Губернаторът страшно се разстрои от това, но много повече го огорчи нещо друго — че президентът не го подкрепи за втори мандат, като по този начин изрази недоверието си към него. И сега Зорин подозираше, че действащият управник на Камчатка спешно замиташе следите, привеждайки вътрешното обзавеждане на резиденцията в съответствие със сумата, обявена в сметките за изграждането ѝ. Затова преместването на Виктор Петрович от хотела на по-приличното за живеене място непрекъснато се отлагаше.

Той седеше в креслото, вдигнал крака върху малката масичка. Беше около два часа през нощта. Хлебарките тичаха под леглото и шумно се блъскаха. Твърдите им обвивки тракаха като малки рицарски доспехи. На малката масичка светеше лампа и очертаваше ярък кръг върху разкошния мек килим. Нахалните съквартиранти (или истинските собственици — въпрос на гледна точка) се бояха да

изпълзят на светло. Или се бояха, или просто проявяваха скромност, чакайки покана. Но най-вероятно пазеха някакъв паритет и следваха негласно джентълменско споразумение: ти не ни трепеш с чехли, а ние не те изхвърляме през прозореца и изобщо не се показваме пред очите ти. И Зорин им беше благодарен за това.

Той обмисли още веднъж събитията от днешния ден. Привечер се обади няколко пъти на Хайловски, за да разбере дали има документално потвърждение за срещата на Белов с Княза и дали то ще се появи в утрешните вестници. Глебушка възклищаваше изненадано и заявяваше, че не разполага с такива данни. Но Зорин знаеше със сигурност, че срещата се е състояла. А това означаваше ли, че не можеше да има доверие на Глебушка?

Честно казано, Виктор Петрович му нямаше доверие още от първата минута. Но какво можеше да направи? Както се казва: „Когато живееш с вълци... Имай добрината да забравиш немския език, който Зорин с триста зора научи в училище, и вий по вълчи.“ Всяка игра си имаше свои правила. Ето на, на него например му се налагаше да се прави на наивник, на хитър, но глуповат интригант. Нека Глебушка тайничко се гордее с превъзходството си и постепенно да губи чувството си за реалност. Най-важното бе Зорин да не изгуби това чувство. Всеки момент трябваше да очаква удар в гърба и на първо място — от онези, които му целуваха ръка.

Анализирайки тази абсурдна ситуация, Виктор Петрович се изпълни с люта завист към Белов. Той беше заобиколен от истински приятели. Но... Зорин си спомни нещо, което знаеше единствено той, и завистта му се поуталожи.

„Все пак ние с теб не сме чак толкова различни — поучаваше Зорин Белов. — И теб, и мен могат да ни продадат. Дали ще го направят на висока цена или на безценица, вече е друг въпрос. Но това е възможно. А онова, с което аз те превъзхождам, е моето познание за хората. Наясно съм с истинската им същност. А ти все не можеш да свалиш розовите си очила. Бригадата! Приятелството! Верността! Шибан романтик такъв! Лошо ще паднеш, много лошо ще паднеш!“

Той се вторачи в мобилния си телефон, който стоеше на масата до лампата. Кой знае защо беше убеден, че апаратът всеки момент ще се разпищи.

Но преди това да се случи, някъде в далечината се чу гръмотевица. Времето пак се променяше и за изминалото денонощие това ставаше вече за четвърти път. Дъжд, слънце, отново дъжд, отново силно слънце и бесни скокове на живачния стълб в термометъра. След това заръмяваше ситен дъждец, последван от отчаяните пристъпи на жегата, която продължаваше чак до залез. А после блясваше чисто небе, което уж обещаващо прекрасно време през утрешния ден, и накрая — на ти сега. Отново започваше буря, която бързо се приближаваше към брега откъм сушата. И човек не можеше да направи нищо, тъй като особеностите на мусонния климат бяха такива. Трябваше да свикне с това положение и да се примири с него през следващите четири години — както Виктор Петрович, така и ревматизмът му.

Хлебарките притихнаха и започнаха деликатно да отстъпват. Сигурно на някое тайно място, в някоя тяхна си пивница винаги изчакваха бурята да отмине.

Мобифонът засвири първите тактове на полонезата на Огински. Зорин грабна апарата и започна да чете съобщението, което беше получил. Първо го прочете на бърза ръка, а след това — по-средоточено. За да съблюдават конспирация, връзката с информатора му беше едностранна. Дори ако Зорин не разбираше напълно нещо, той нямаше право да уточнява каквото и да било, за да не разкрие човека си.

Виктор Петрович препрочете още веднъж съобщението. „Значи, ето какво било! Очаквах нещо подобно. Е, какво пък? Ето ви, господин Белов, един ответен ход!“

Той вдигна слушалката на стационарния апарат. Нямаше смисъл да се обажда на губернатора, защото той денем и нощем беше зает само с едно — как да се скрие от евентуалните посегателства на прокуратурата. А вероятността от подобни посегателства непрекъснато се увеличаваше в зависимост от това колко време оставаше до края на губернаторския му мандат.

Зорин се обади на сина на губернатора — на генералния директор на риболовната компания „Бриз“. Младежът осъзнаваше, че много скоро няма да може да разчита на застъпничеството на татенцето си, докато Виктор Петрович беше силна и стабилна фигура.

Зорин не се церемони с него, обясни му с две думи същността на нещата и му заповяда да ги изпълнява, а на изплашения му въпрос „Как?“ ехидно отвърна:

— Както искаш, приятелю. Това си е твой проблем. Избери си начина, а аз се интересувам само от резултата.

И той знаеше, че резултат ще има, независимо от това какъв вариант щеше да избере самозабравилото се синче на крадливото татенце.

Белов рядко сънуваше, особено напоследък. А може и да сънуваше, но след като се събудеше, веднага забравяше сънищата си.

През тази нощ се събуди от далечните гръмотевици. Към града приближаваше буря откъм сушата. Облаците не се виждаха в непрогледната тъма, а мълниите проблясваха като искри на електрожен. И трясъкът на гръмотевицата се разнасяше с десетина секунди по-късно. Александър умножи това време по скоростта на звука и получи три километра и нещо — точно толкова ги деляха от фронта на бурята.

Навън се чуваше шумът на листата, а тежките, но все още редки капки дъжд удряха силно по стъклото.

Белов се обърна на другата страна. Първата му неосъзната мисъл бе да завие Лайза по-добре и да я скрие от развилнялата се стихия. Протегна ръка и пръстите му напипаха... празно място.

Той веднага се разсъни, скочи като ужилен и извика:

— Лайза!

Шумът на листата навън се засили, сякаш се опитваше да му каже нещо, но Белов така и не чу любимия глас.

— Лайза! — повтори, докато отиваше към ключа на лампата, макар да усещаше, че това е безсмислено, защото тя не беше в стаята.

Александър не можеше да разбере какво му става и защо е обзет от тревога и от предчувствието за неотвратимо приближаващо се нещастие. По принцип всеки би могъл да стане през нощта. И винаги можеше да има причина за това.

Белов натисна ключа на лампата и стаята се озари от мека мъждива светлина. Онази част от леглото, на която спеше Лайза, беше

измачкана. Александър прокара машинално длан по чаршафите и установи, че лененият плат вече бе успял да изстине.

Белов грабна дънките си и ги обу. Изтича в малкото тясно коридорче покрай стаите — за разлика от първия етаж, където те бяха разположени в анфилада под ъгъл, тук всички спални бяха изолирани помежду си — и видя една бяла устремена сянка, която се мярна в тъмното и изчезна.

— Лайза! — Стараеше се да не повишава глас, за да не събуди другите обитатели на къщата на Митрофанов, но не можа да се сдържи.

Сянката не се появи повече. Белов се заслуша — подът едва доловимо проскърца и настъпи тишина. Само вятърът нададе вой с още по-голяма сила.

Следващият звук, който го накара да наостри уши, се разнесе долу. Несмазаните панти силно проскърцаха. Той хукна по стълбите.

Рискуваше да се подхлъзне по протритите метални стъпала и да си счупи врата, но това не можеше да го спре. След като преодоля витата стълба, се втурна към централната зала. Вратата се оказа заключена. Беше нелепо да предположи, че Лайза тайничко се е вмъкнала в залата и по някакво чудо е успяла да дръпне тежкото резе от другата страна след себе си.

„Значи... Тя е минала от другата страна.“

Тръгна в противоположната посока, преминавайки от стая в стая. Тук по таваните имаше слаби електрически крушки, но в момента те не светеха. Общият им ключ се намираше на разпределителното табло, но Белов нямаше време да ги запали. През тесните продълговати прозорчета влизаха синкавите отблясъци на мълниите. Бурята вече бушуваше с всичка сила над къщата и постепенно се придвижваше към морето.

През деня тези стаички изглеждаха съвсем малки, почти като в детска къщичка, но сега те му се струваха огромни. Нощем, в бурята, къщата на търговеца Митрофанов изобщо не приличаше на подводница. Витя беше прав — сравнението с рицарски замък се натрапваше от само себе си. Белов се чувстваше като отчаян смелчага, който търси любимата си, изчезнала в страховитата крепост.

Светкавиците проблясваха все по-често, паузите между тях продължаваха не повече от две-три секунди, а гръмотевицата се

разнасяше моментално, без никакъв промеждутък от време. Белов имаше чувството, че някакъв зъл великан се е качил на покрива и неуморно блъска с чудовищните си юмруци по желязното му покритие.

Но дори в този грохот безпогрешно долови тънък протяжен вой. Приличаше едновременно и на стон, и на плач, макар да не беше нито едното, нито другото. Освен молба и болка в него се таеше още нещо. Нещо... Застрашително?!

Белов вече бе стигнал до най-отдалечения ляв край на къщата — там, където анфиладата правеше последен завой и свършваше със сляпа стена.

Бурята стихна, проблясъците на мълниите осветяваха гърба му и всеки път Белов виждаше огромната си сянка на пода.

Внезапно зърна забележима синкава светлина, която се излъчваше от лявата стена. В нея се появяваха причудливи светещи линии, които едва успяваха да избият през дебелия слой на боята.

Поредното проблясване на светкавица погълна слабата светлина. Картинката потъна в мъртвешкия блясък. Саша стисна очи, та след това по-бързо да свикне с тъмнината, и отново да видят плетеницата на стената. Но нямаше време да чака.

Пред него имаше още една стая, а след нея беше последната — онази, в която се намираше огромната зидана печка. Оттам се разнесе шум, Белов моментално забрави за плетеницата и хукна напред.

В това време воят се усили. Александър беше готов да се хване на бас на каквото и да било, включително и на губернаторския пост, че странният звук се промени. Стана по-нисък и по-глух. А застрашителните нотки звучаха по-ясно.

— А-у-у-у! О-у-у-у! А-у-у! — виеше гласът.

— Лайза! — извика Белов.

В отдалечената стая се разнесе глух възглас. Той хукна натам. И се появи тъкмо навреме, защото, подпряна на зиданата печка, Лайза вече с последни сили се държеше на краката си.

Саша я сграбчи през кръста, подложи ръка под раменете ѝ и в същия миг тя започна да се свлича надолу. А единственото, което успя да прошепне, беше:

— Призрак! — и припадна.

Белов се опитваше да я свести, но не успяваше. Тогава грабна Лайза на ръце и хукна обратно по дългата извита анфилада.

Бурята бушуваше някъде в далечината, губейки силата си. Светлината от мълните вече не му беше достатъчна, за да вижда къде са вратите, и Белов трябваше да ги намира, опипвайки пространството с крак.

— Уотсън! Витя! Помогнете ми! — развика се той.

Горе затрополяха бързи стъпки и се хлопнаха врати. Лъч на фенерче освети витата стълба и се показаха крака, обути в меки пантофи с плъстена подметка. Уотсън се надвеси през перилата и попита с дрезгав глас:

— Саша? Какво има?

— Ела тук! Бързо! Лайза е зле! — отвърна той.

Уотсън не чу думите му докрай. Изчезна, сякаш невидима ръка го измъкна през дупката на стълбището. Единият пантоф падна от крака му, мина между перилата и тупна меко на пода. Белов не успя да преброи до пет, когато лекарят вече тичаше към него, за да му помогне, стиснал в ръка неизменното куфарче, в което дрънчаха, шумоляха и се търкаляха инструменти, спринцовки, ампули и флакони с таблетки.

Саша клекна и сложи главата на Лайза на коленете си. Уотсън му подаде фенерчето и попита:

— Какво ѝ е?

— Не зная — отвърна Белов. — Припадна.

Тропайки по стълбите, дотича и Витя. Той хвърли поглед към Белов и Уотсън, които се бяха надвесили над Лайза, и без да спира, продължи нататък към вратата, която водеше към централната зала. Резето изтрака, пантите неприятно проскърцаха и след няколко секунди лампите светнаха.

Уотсън отвори куфарчето и извади шишенцето с амоняк. Отвори тапата му и прокара няколко пъти шишенцето пред лицето на Лайза. Очните ябълки се раздвижиха под клепачите ѝ, а пребледнялото ѝ лице започна да възвръща цвета си.

Докторът потупа енергично Лайза по бузите. Дългите ѝ мигли трепнаха, а твърдите ѝ гърди се надигнаха под тънката бяла нощница.

Тя се намръщи и изведнъж силно кихна. Сетне разкриви лице от миризмата на амоняк и отблъсна ръката на Уотсън.

Белов започна да покрива с целувки лицето на любимата си.

— Ох! Лайза, миличка! Толкова ме изплаши!

Тя се подпря на лакти, седна и погледна с недоумение мъжете.

— Какво става? — попита.

Уотсън се подсмихна и затвори шишенцето от тъмно стъкло с твърдата гумена тапа.

— Ами, общо взето, нищо. Просто не ни се спи. Не ни обръщай внимание.

Белов се изправи и помогна на Лайза да стане.

— Ще можеш ли да стигнеш до спалнята?

— Разбира се, че ще мога. — Лайза направи една крачка, но веднага залитна и той трябваше да я подхване, за да не падне.

— Да, наистина, хайде да се качим горе — предложи Уотсън. — Там ще ни е по-удобно.

От централната зала се появи босият Витя. Той беше с широки долни гащи с десен на лекомислени цветчета. Озадачено почесваше бръснатия си врат.

— Такова... Да угася ли лампите? — попита.

Белов първо кимна, но сетне му хрумна една идея, която трябваше да провери.

— Не, недей. Аз ще ги изгася.

Хвана здраво Лайза през кръста и я поведе към стълбището.

— Да вървим. Внимавай да не паднеш.

Лайза се опита да го отблъсне. Имаше такъв вид, сякаш искаше да каже: „Я по-спокойно, вече съм голямо момиче и съм се научила да се качвам по вита стълба, дори когато е толкова неудобна като тази.“ Но Белов не ѝ обръщаше внимание. Върна фенерчето на Уотсън и сега се интересуваше само от едно — да не би любимата му да стъпи накриво.

Придържайки я внимателно, Саша я заведе в спалнята и я сложи да легне. След това на вратата деликатно се почука и на прага се появи докторът.

— Преча ли?

— Боже мой, разбира се, че не пречиш. — Саша се премести, правейки му място.

Двамата не свалиха очи от Лайза, а тя също така съсредоточено следеше движенията им. Личеше, че в главата на всеки от тях се

въртяха множество въпроси, но никой не се решаваше да започне пръв.

Най-сетне Лайза се предаде. Устните ѝ се разтрепериха, а в очите ѝ се появиха сълзи. Лайза изхлипа съвсем по детински и каза:

— Момчета... Защо ме гледате така? Какво се е случило?

— Тя не помни нищо — прошепна Белов на Уотсън.

Той кимна и без да сваля очи от пациентката си, се усмихна професионално.

— Лайза... — започна предпазливо. — Познаваш ли ме. Аз...

Тя се намръщи.

— Какво ви става, да не мислите, че съм луда? Много добре зная кой сте вие. Вие сте Станислав Маркович Вонсовски. А този — посочи към Белов — е Саша. Той ни доведе тук, защото иска да стане губернатор на Камчатка. Желанието му е идиотско, но вие кой знае защо се държите с него като с нормален човек...

— Разсъждава абсолютно нормално — успя да вметне Уотсън.

— А там, долу, до вас стоеше Витя Злобин. И ако искате да знаете личното ми мнение, човек, който носи такива гащи, няма кой знае какви шансове да си намери достойна приятелка. Какво? Не съм ли права?

— В магазина нямаше други — разнесе се гласът на Витя откъм вратата. — Забравих да си взема бельо и се наложи да си купя тук...

— Недей да подслушваш! — подвикна му Уотсън. — Върви да спиш!

По коридора се разнесе обидено мърморене, а сетне — отдалечаващи се стъпки.

— Помня всичко — продължи Лайза. — Дори това, че живеем в бившата къща на търговеца Митрофанов... — Тя замълча. Настъпи дълга пауза. — Единственото, което не помня, е как се озовах на първия етаж.

Тя се обърна на другата страна, притисна лице във възглавницата и заплака.

Белов скочи от леглото с намерението да се хвърли към нея, но Уотсън го хвана за ръката и го върна насила на мястото му.

— Нищо — каза кротко той. Тонът на Станислав Маркович напомни на Белов за един друг лекар — за Яков Наршак. — Това е реактивно състояние след психическа травма. Ще мине. Нали знаете какво казват хората? Утрото е по-мъдро от вечерта. Тя трябва да се

наспи. Сега аз... — Уотсън се наведе и започна да рови из куфарчето си. Лайза се напрегна. — Сега ще ѝ направя една инжекция...

Младата жена внезапно седна в леглото и вдигна одеялото до брадичката си.

— Не! — извика. — Никакви инжекции!

Уотсън, изглежда, не очакваше такава реакция. Напоследък бе свикнал да си има работа с нервни госпожици, но всички те свято вярваха в чудотворната сила на транквилантите. А тук случаят беше тъкмо обратният.

Тъй като се боеше, че Лайза ще започне да нервничи и ще се почувства по-зле, Уотсън бързо затвори куфарчето си.

— Добре, добре... — Вдигна ръце, за да покаже, че не държи нищо. — Няма. За нищо на света няма да ти направя инжекция. Само се опитай да заспиш.

Лайза го наблюдаваше недоверчиво.

— Е? — каза. — Вървете си. Тогава ще заспя спокойно.

Лекарят стана, огледа се и видя бутилка, в която имаше вода за пиене. Напълни една пластмасова чаша, поколеба се и отново отвори куфарчето.

— Нали вече ви казах, не искам нищо — повтори Лайза.

Уотсън махна с досада.

— Не се притеснявай, миличка. Това не е за теб, а за мен. — Извади шишенце с валериан и отсипа голяма доза от лекарството в чашата. Из цялата спалня се разнесе сладникава миризма, която бе в състояние да побърка всеки котарак.

Станислав Маркович гаврътна чашата на един дъх, смръщи се, а след това избърса и засука мустаците си.

— Ама, че нощ! — извика. — Един хърка, друг крещи, трета се разхожда насън... Четвърти обикаля из къщата с неприлични гасци, а пък аз, представете си, само си изгубих пантофа! И какъв е изводът от всичко това? Че от всички вас аз съм най-нормалният. Само че дали това ще продължи дълго? Буенос ночас, бамбини — каза кой знае защо той и излезе в коридора.

Както винаги Уотсън обрисова много точно създалата се ситуация. Но не отчете само едно: че нощта още не е свършила. А през няколкото часа, които оставаха до разсъмване, се случи още нещо.

Белов търпеливо чакаше Лайза да заспи. Светлината, която видя в стаята, и необяснимата плетеница на стената, която избиваше под мазилката, го безпокояха.

Младата жена се въртеше в леглото и непрекъснато шепнеше нещо. На Саша му се стори, че чу думата „призрак“. Той попита:

— Какво?

Но Лайза изведнъж притихна, опъна се и след няколко секунди заспа.

Белов изчака още десетина минути и сетне тихичко я повика:

— Лайза!

Тя не отговори и дори не помръдна. Спеше и само тялото ѝ леко се надигаше под одеялото в унисон с дишането ѝ.

Белов стана внимателно от леглото. До бутилката, от която Уотсън си наля вода, имаше фенерче. Той го взе, излезе от стаята и започна предпазливо да слиза на първия етаж.

Отиде в централната зала, изключи осветлението и запали фенерчето.

В този миг се опита да забрави кой е и да се постави на мястото на търговеца Митрофанов. Може би така щеше да разкрие загатката на тайнствената анфилада, в която всички врати имаха само по едно резе и то беше от вътрешната страна?

Излезе от централната зала и затвори тежката врата зад себе си. След това тръгна към ъгловата стая, където се намираше витата стълба. Когато се озова там, известно време гледа помещенията, които сякаш се точеха към безкрая. Лъчът на фенерчето не достигаше до далечната стена на онази стая, където анфиладата правеше още един завой. Умалените от перспективата отвори на вратата се наслаждаха един върху друг и пораждаха в него впечатлението, че гледа в бездънна дупка.

По гърба му преминаха тръпки. Помисли си, че щеше да е по-правилно да не проучва къщата сам, а, да речем, заедно с Уотсън. Неслучайно той твърдеше, че е най-нормален от всички тук?

Необясним страх, чийто източник така и не можа да открие, се прокрадна в сърцето му.

„Стига, бе! Какви ги дрънкам? Да не би наистина да се страхувам от призраци?“ — окуражаваше се Белов, но дълбоко в душата си не изключваше подобна възможност.

Пръв за призраци заговори Фьодор. Лайза се присмиваше на Лукин, но след няколко часа се бе случило нещо, което я беше изплашило до такава степен, че тя получи нервен срыв и паметта ѝ сама заличи страшния спомен.

Излизаше, че вече двама души са видели призрака. Дали беше възможно това да е просто някакво съвпадение?

„Разбира се, че не е възможно — отсъди Белов. — Това не е съвпадение. Тъкмо обратното, дрънканиците на Фьодор са направили впечатление на Лайза. Тя беше изморена и изнервена, освен това се случи и онази сцена на летището, сетне се появи пребитият и превъзбуден Лукин. И ето, че Лайза си е внушила, че е видяла призрак. Всичко е много просто...“

Разбира се, нещата като че ли съвпадаха. Но се улови да мисли, че не Лайза си е внушила, че призракът съществува, а по-скоро, че той се опитва да си внуши, че няма призрак.

Нали много ясно чу воя, за който говореше Лукин. Воят и... Онези светещи линии на стената. Нима наистина му се бяха привидели?

„Не. Наистина имаше такива линии и те образуваха някакви очертания. Но какви?“

Не биваше да чака повече. Изведнъж осъзна, че ако не изясни всичко още сега, никога няма да се реши да го направи.

Изключи фенерчето. Всичко потъна в мрак. Още няколко секунди пред очите му подскачаха пъстри точки, но сетне и те изчезнаха и Белов тръгна бавно и опипом напред.

„Alone in the dark“. „Сам в тъмнината“. Така се казваше прочутата игра на ужасите — една от любимите компютърни игри на Иван. Саша изобщо не можеше да разбере какво интересно, а още повече — страшно би могло да има в една най-обикновена тъмнина.

Винаги възприемаше тъмнината като празнота. Но сега изпитваше нещо съвсем различно. Гъстият мрак, който изпълваше първия етаж на къщата на Митрофанов, таеше в себе си нещо зловещо.

7.

— А! — възкликна тихичко Олга и отвори очи.

На стола до леглото ѝ седеше Шмит и четеше дебела книга в червена подвързия. Щом видя, че Олга се събуди, той се усмихна и затвори книгата.

— Добро утро! — каза, погледна часовника и се коригира. — Или по-точно, добър ден. А пък, ако трябва да сме съвсем точни: добър вечер. Сега е шест часът.

Олга го погледна така, сякаш изобщо не можеше да разбере откъде се е взел тук.

Но той не се притесни от това. Думите на доктор Наршак му направиха много силно впечатление. „Липса на внимание и топлота — повтаряше си непрекъснато Шмит. — Май че остарявам и ставам прекалено сантиментален.“ Самоиронията му беше само прикритие, а в действителност бе напълно убеден, че постъпва правилно. Също като Белов и той не искаше да повтаря предишните си грешки.

Шмит извади от джоба си голяма карирана носна кърпа и избърса челото на Олга. Не го направи много сръчно, но за сметка на това беше искрен.

— Искаш ли вода? — попита загрижено.

Олга спеше неспокойно, мятеше се в леглото и говореше нещо, но Шмит не успя да разбере какво точно казва. По устните ѝ бяха засъхнали бели корички, косите ѝ бяха разрошени, но имаше и положителни признаци, за които бе споменал доктор Наршак — дъхът ѝ постепенно се бе изчистил от алкохолните пари, а по страните ѝ се бе появила руменина.

„Значи всичко ще е наред — каза си Шмит. — Тя ще се оправи и аз ще ѝ помогна.“

— Вода ли? — Олга се намръщи, сякаш се опитваше да си спомни нещо. — Да, ако обичаш.

Бяха докарали Олга тук преди два дни. След това Белов замина, а Шмит хукна да търси картината, обикаляйки една след друга всички изложбени зали. За три часа успя да вдигне на крак цяла Москва.

Новината, че някакъв малоумен „нов руснак“ търси репродукция на „Похищението на Европа“, моментално се разнесе сред столичните художници. Той остави навсякъде номера на мобилния си телефон и скоро започна да получава най-различни обаждания.

Пет или шест пъти му предложиха копие на картината „Момичето с прасковите“, три пъти му предложиха „Петър Първи“, заеквайки и едва подбирайки думите си, един живописец се опита да му пробута рисунка с изображението на Анна Павлова в балета „Силфида“ и накрая, за по-малко от минута му предложиха „Жената с коня“ и „Одисей и Навзикая“. Ала никой нямаше „Похищението на Европа“.

Дмитрий вече най-сериозно се замисли дали да не ограби Третьковската галерия и тъкмо се чудеше как по-лесно да направи това, когато изведнъж се разнесе още едно позвъняване и някаква старица с писклив глас му каза, че има копие на „Похищението на Европа“, направено от „покойния папа“ горе-долу по същото време, по което е бил създаден и оригиналът.

— Купувам я! — изкрещя той в слушалката и я помоли да му каже адреса си.

— Но трябва да имате предвид, мон шер — продължи старицата без никакво притеснение, — че цените на произведенията на изкуството днес са много високи. Особено на произведенията на изкуството отпреди революцията.

— Колко струва? — попита Шмит.

— Трийсет хиляди долара и нито цент по-малко — отвърна старицата.

Дмитрий не се пазари. Дори обеща голяма шоколадова торта, а също и букет червени рози, заради което беше наречен „душичка“ и „блестящ кавалергард“.

— Нямам търпение час по-скоро да ви зърна, мон шер — каза собственичката на картината, опитвайки се в гласа ѝ да прозвучи отдавна забравеното момичешко притеснение. — Чакам ви, мон шер поручик! — Тя произнесе последната дума натъртено.

Шмит натъпка бойния си кон с овес (или казано по-просто, зареди мерцедеса с бензин 98) и заби шпори в полегатото му черно тяло. На път за „Верхняя Масловка“, където живееше въпросната чаровница, Дмитрий успя да се отбие в „Ситибанк“ и да изтегли

необходимата сума. А също така се постара да осигури обещаните цветя и тортата.

Така се сдоби с копието на прочутата картина на Серов, което изумително приличаше на оригинала. Всъщност той можеше да съди за това само от думите на досегашната му собственичка, тъй като никога не беше виждал самата картина.

До затварянето на изложбените салони оставаше съвсем малко време, но въпреки това Шмит успя да избере подходяща рамка. Тя беше масивна, с ярка позлата. За рамката и поставянето ѝ му взеха само четиристотин долара и Дмитрий остана много доволен, защото според него тя спокойно можеше да струва и хиляда долара, понеже тежеше като гира и изглеждаше много по-добре от картината.

Когато отиде в клиниката, Шмит разбра, че не се е налагало да бърза чак толкова. Олга спеше и както каза Наршак, през следващите двайсет и четири часа не би трябвало да се събуди.

— Добре. Ще почакам — заяви Шмит и се настани на стола до леглото ѝ.

Наршак не успя да изгони Дмитрий от клиниката и го остави да прави каквото ще. През нощта Шмит остана в стаята на Олга.

На сутринта лекарят и сестрите, които бяха дежурили цяла нощ, хукнаха да се оплакват на шефа си от досадния посетител. Оказа се, че той непрекъснато тичал в дежурната стая, размахвал ръце и шепнел силно:

— Бързо! Елате да видите! Какво ѝ става? Защо диша толкова шумно? Имам чувството, че системата всеки момент ще излезе от вената ѝ! Много дълго лежи на една и съща страна, няма ли да получи рани от залежаването?

Наршак изслуша жалбите на персонала и повика Шмит в кабинета си.

— Оставането ви в клиниката — каза — зависи от поведението ви. Моля ви да не тероризирате медицинския персонал, защото в противен случай ще ви изпратя вкъщи.

Дмитрий погледна умолително лекаря.

— Но аз не мога да седя със скръстени ръце!

Наршак кимна.

— Разбирам ви. — Замисли се, а след това вдигна показалец. В очите на лекаря проблеснаха палави искрици, но тъй като Шмит беше

обзет от комплекса на квачка, той не забеляза това. — Искам да ви възложя едно сериозно поръчение. Разбирате ли, в момента провеждаме дезинтоксикация и дехидратираща терапия. Вследствие на употребата на алкохол водата излиза от кръвоносната система и се отлага в тъканите. Затова тя има отоци...

Шмит кимна с разбиране.

— Да, докторе, има отоци... Много големи отоци...

— Сега работата на бъбреците — продължи Наршак — постепенно ще се нормализира и излишните течности ще бъдат изхвърлени през филтрационната система. Кажете — стана сериозен лекарят, — мога ли да ви поверя контрола на диурезата?

— Разбира се, че можете — заяви разпалено Дмитрий и след кратка пауза попита: — Извинете, контрола на какво?

Наршак извади от чекмеджето на бюрото си клипборд, зашипа един лист хартия на него и взе луксозна писалка от пластмасовата поставка.

— Сложихме катетър на пациентката и сега урината се събира в резервоар, който представлява специален пластмасов плик с деления. Той е окачен на една кукичка под леглото. Вашата задача е на всеки час да записвате обема на събраната течност.

— Разбрах ви! — Шмит грабна клипборда и стана от стола.

— Да, и още нещо — спря го лекарят. — Да записвате на всеки час изобщо не означава, че трябва да докладвате на всеки час. Достатъчно е да го правите два пъти в денонощието. А сега идете в нашия стол, ще се разпоредя да ви нахранят.

Дмитрий постъпи точно така. Пациентите в клиниката на Наршак го приеха топло и радушно, но той не успя да си поговори с никого, защото отговорността, която му възложиха, го смазваше с тежкото си бreme. Поглеждайки непрекъснато към часовника си, Шмит излапа на бърза ръка един омлет, изяде две препечени филии и изпи чаша сок. Стрелките на часовника му показваха пет без десет и вече беше време да направи първото засичане на данните.

Оттогава бе направил трийсет и една засечки, отбелязвайки съвестно нивото на течността в пластмасовия резервоар. Преди четири засичания лично доложи на Наршак, че торбичката е пълна.

— Прекрасен резултат! Това означава, че функцията на бъбреците е напълно възстановена — каза авторитетно Наршак и

Дмитрий засия, сякаш заслугата за това беше изцяло негова. — Продължавайте наблюдението.

В момента беше три часът следобед — тъкмо време да запише поредните показания. След двете денонощия, които прекара в клиниката, Олга най-сетне се събуди.

— Пий по малко, не бързай — каза Шмит и ѝ подаде чаша вода. — Трябва да поемаш течности.

Той се отдръпна назад и погледна под леглото.

— До четиристотин остана съвсем малко — обяви и отново погледна Олга.

Шмит беше поразен от промяната на лицето ѝ. Тя гледаше някъде зад гърба му.

— Какво има там? — Погълнат от наблюденията, той вече бе забравил за картината. Наблюдението на диурезата на всеки час му се струваше далеч по-важно занимание.

— Картината... — промълви Оля.

— Картината ли? А, да... — Шмит махна с ръка, сякаш ставаше дума за нещо съвсем незначително. — Тази... Не е лоша. Според мен и рамката е много подходяща. Как мислиш?

— Картината — повтори Олга и на челото ѝ запулсира тънка синя вена.

Чувството ѝ беше странно, сякаш внезапно я бе посетило нещо от далечното минало. „Май че лекарите наричат това дежа вю“ — помисли си тя.

В московския апартамент, в който навремето живееха с Белов, имаше няколко телефонни апарата, а един от тях беше със звуков определител. И всеки път, когато някой звънеше, първо се разнасяше тъничко пиукане — нежен мелодичен звук, който с изтънчения си музикален слух можеше да долови само Олга. Този звук се разнасяше от телефона, който висеше в кухнята, и едва след няколко секунди гласът на автомата безпогрешно назоваваше номера на човека, който се обаждаше.

Сега тя също чуваше този нежен мелодичен звук като предвестник на някакъв нов, по-ярък спомен. Олга знаеше, че той скоро щеше да я споходи и може би нямаше да се окаже чак толкова приятен.

„Похищението на Европа“... В горния ляв ъгъл имаше делфин с извит в полет гръб, който скачаше над водата. Малко по-вдясно под него се виждаше огромен бик с дълги и остри рога, които се събираха в горните си краища като лира. На гърба му, подвила крака, седеше крехка чернокоса девойка, облечена в обикновена тъмна рокля. Това беше Европа, дъщерята на финикийския цар Агенор.

Сюжетът беше класически — всемогъщият Зевс бил поразен от красотата на девойката, превърнал се на бик и я откраднал. Пренесъл я през морето на широкия си гръб.

Картината, която висеше на стената на болничната стая, повтаряше точно оригинала на Серов, но тя не можеше да се отърве от чувството, че някъде беше виждала и друг вариант. И всичко в него далеч не беше толкова спокойно и безметежно.

Не, самата Европа си беше същата — тъжна и замислена. И това беше обяснимо, защото любовта на боговете имаше и обратна страна — завистта на богините. Но самият Зевс... Тоест бикът... При Серов той не изразяваше никакви емоции и приличаше на покорен впрегатен добитък.

А онзи бик, който се бе запечатал в съзнанието на Олга, беше зъл. Той се усмихваше злобно, сякаш искаше да каже: „Добре, добре... ще видим какво ще излезе от всичко това! И ти, девойко, ако си мислиш, че ще бъдеш щастлива, знай, че се лъжеш... Лъжеш се!“

А делфинът бе разтворил хищно зъбатата си пасть и му пригласяше: „Лъжеш се, девойко! Лъжеш се!“

И внезапно я осени. Тя се сети за това, което ѝ се бе появило насън. Белов вървеше по дълъг коридор сам сред пълната тъма. Той крачеше опипом, изпънал ръце пред себе си. В едната си ръка държеше фенерче, но не го включваше. Вероятно по някаква причина искаше да върви в мрака.

Коридорът само изглеждаше безкраен. Внезапно той зави под прав ъгъл и Белов се озова в следващата стая. Той застина, сякаш се опитваше да долови нещо. В мрака се появиха тънки синкави линии. Те проблясваха и сякаш висяха в сгъстения въздух. Линиите се открояваха все по-ясно и очертаха изображението на делфин, който скачаше над водата с извит гръб.

Но този делфин не беше жизнерадостният обитател на морските простори, какъвто бяха свикнали да го виждат зрителите на

„Подводната одисея на екипа на Кусто“. Тъкмо обратното, той хищно се озъби и разкри своята паст, пълна с остри като бръсначи зъби.

Олга извика. Шмит премести поглед от бившата си жена към картината, но колкото и да се опитваше, не можа да съзре в нея нищо стряскащо.

— Къде е Белов? — попита Олга.

Дмитрий сви рамене.

— В Камчатка — отвърна с такъв тон, сякаш Саша просто нямаше къде другаде да бъде.

— Колко е часът? — попита отново тя.

— Осемнайсет часа и шест минути — отвърна по войнишки отсечено Шмит.

— Значи, в Камчатка е четири часът през нощта... Дима, обади се на Александър. Имам лошо предчувствие. Мисля, че го грози опасност.

Белов премина през цялата дълга поредица от шест стаи, но никъде не откри светещите линии. Това не означаваше, че те не съществуваша, защото пластът боя можеше да е неравен и на места да е по-тънък, а на други — по-дебел. Може би линиите бяха избили, защото не ги бяха боядисали добре? Той не можеше да изключи и такава възможност.

Стигна до завоя, изчака малко и продължи нататък към огромната зидана печка. И на същото място, точно там, където го видя за пръв път, забеляза синкавата светлина.

Внимателно се обърна наляво. Върху стената на нивото на лицето му се очертаваха дъгообразни линии. Саша не ги виждаше изцяло, защото линиите бяха накъсани и сякаш образуваха пунктир. В началото те изобщо не очертаваха цялостна картина, но той търпеливо чакаше. Изминаха няколко минути, докато очите му напълно свикнаха със странната светлина, и изведнъж... Рисунката сякаш изплува пред него и му се разкри в цялата си простота и лаконичност.

Това беше делфин, който скачаше над водата и с извит гръб летеше нагоре. Вярно, той не изглеждаше съвсем обичайно. Може би защото неизвестният художник го бе изобразил като... злобно животно или нещо такова?

Въпреки подчертаната примитивност на рисунката Белов долавяше, че той е създаден от ръката на истински професионалист. Не, по-скоро на Майстор. Точно така, с голяма буква. Иначе как можеше да се обяснят поразителната чистота и яснота на линиите?

Саша си спомни легендата за знаменития Джото. Когато сред безброй претенденти папата избирал най-достойния, Джото го сразил с убийствен аргумент: отишъл до платното и без да повдига ръка, само с един замах очертал идеална правилна окръжност. А след това, колкото и да я измервал с пергела, папата не открил нито едно отклонение.

Божественото е просто. А празнотата никога не може да се скрие зад измислената сложност.

Саша гледаше делфина, а очите му сякаш сами следваха съвършената дъга. Той не изпитваше напрежение и не срещаше никаква съпротива, но въпреки това... в тази рисунка нещо не беше наред.

Тя правеше дълбоко, силно и противоречиво впечатление, сякаш художникът се бе осмелил да надникне в кипящата бездна на ада от висотата на таланта, с който го бе надарило небето.

Белов трудно би могъл да опише чувствата си. Той не искаше повече да гледа рисунката и в същото време не можеше да откъсне очи от нея.

— Трябва да проверя дали някъде вече не съществува такава рисунка — изрече на глас, сякаш се подканяше да се извърне от стената и да продължи нататък.

Пред него имаше още две стаи. В първата откри още една рисунка — силует на момиче. То седеше, подвило крака под себе си. Дългите коси скриваха гърдите му, а очите му бяха сведени. В позата му се долавяше обреченост, предчувствие за нещо тъжно и... неизбежно.

Александър, който не искаше да се поддава на адската магия на неизвестния художник, не се задържа пред рисунката. Мина бързо покрай нея и се озова в последната стая, където се намираше огромната зидана печка.

Белов вече знаеше, че и тук щеше да има рисунка. Застана в средата на стаята и бавно започна да се обръща с надеждата, че всеки миг пред него ще се разкрие третата част на този загадъчен триптих.

За негова изненада стените се оказаха чисти. Третата част я нямаше. Той вече се канеше да се върне в спалнята, но внезапно нещо го накара да се приближи до зиданата печка в ъгъла.

Спомни си, че така и не я разгледа добре. През деня беше поразен от размерите ѝ, хвърли ѝ само един бърз поглед и с възхищение поклати глава. Но сега, в светлината („или по-точно в отблясъците“ — усмихна се Белов) на онова, което видя, зиданата печка безусловно заслужаваше по-сериозно внимание.

Той започна да обикаля печката, докосвайки студените кахлени плочки. Но отново не откри никакви рисунки. И никакъв намек за синкавите линии.

Саша се ядоса. Стигна до ъгъла и тръгна назад с твърдото намерение да приключи търсенията си. Ускори крачка и в тъмнината се удари болезнено в дръжката, с която се затваряше вратичката за пещта. Той се наведе, за да разтърка удареното място, и... застина.

Върху масивната чугунена плоскост с дебели светещи линии се очертаваше муцуната на огромен бик с дълги рога, които в горните си краища се събираха като лира.

— Делфин, момиче и бик — промърмори Белов. — Много мила компания. Но защо имам чувството, че някъде съм виждал това?

Можеше да включи фенерчето. Рисунките моментално изчезнаха, сякаш изобщо не ги е имало. Но той със сигурност знаеше, че те са тук. До него, на стените.

Сега вече изобщо не се съмняваше, че рисунките са истинско произведение на изкуството, и се питаше кой ли е техният автор. Художникът беше придал божествена форма на едно наистина дяволско и демонично съдържание. Бе използвал дарения му от всевишния талант, за да възхвали нечистата сила. И бе допуснал неппростима грешка.

Белов вървеше към спалнята страшно озадачен от онова, което видя.

Докато се опитваше да разгадае една загадка — за резетата, които бяха направени само от едната страна на вратите, той се натъкна на друга, също толкова сложна.

Нямаше спор, че Митрофанов е бил необикновена личност. Или просто е бил ненормален? Защото лудостта също не можеше да се

изключи. Но той много добре знаеше, че не е достатъчно да си луд, а също така трябва да можеш да продадеш изгодно лудостта си.

Ако се съдеше по цената на къщата и по думите на Витя, Митрофанов е бил богат човек. Всъщност не. Той не е бил богат, а много богат човек.

Откъде ли се бе сдобил с огромното си състояние? По какъв начин бе успял да го натрупа? Може би ключът на тази тайна се криеше в биографията на търговеца? Така или иначе, Белов реши, че трябва да научи колкото се може повече за Митрофанов.

Утре (или по-точно днес) сутринта нямаше да може да направи нищо, защото трябваше да замине за село Илпирск на празника на лятото. Предстоеше му да се срещне с чобанина Иван Пинович Рултетегин.

„Той не е чобанин, а еленовъд — поправи се. — Чобаните пасат овце. Макар че няма кой знае каква разлика. Но сега не ме интересува нито чобанинът, нито еленовъдът, а само търговецът Митрофанов и зашифрованото му послание.“

Белов не се съмняваше, че това беше именно послание. Дори и през ум не му минаваше, че рисунката е направена просто така, без каквато и да било умисъл.

Колкото и да беше странно, хипотезата, че рисунката не е направена току-така, се потвърждаваше косвено и от воя. Същият онзи „ужасен звук“, който изплаши Фьодор, а сетне и Лайза. А честно казано, скъса нервите и на Белов.

За щастие това се оказа най-лесната част от главоблъсканицата, която му предлагаше търговецът Митрофанов.

А му помогна да я реши сър Артър Конан Дойл и данните за местния климат, почерпени от един географски справочник.

Когато Белов изключи фенерчето и тръгна сред непрогледния мрак да търси тайнствените знаци, изрисувани на стената, забеляза, че воят стихна, а когато стигна до последния завой на анфиладата, окончателно изчезна.

Саша се бе сблъсквал в живота си с мистични явления, например като Алатир-камък, където ходиха с боксьора Степанцов. И въпреки това Белов си оставаше човек със съветско възпитание и първо се опитваше да намери рационално обяснение за нещата.

Разбира се, че източникът на този вой не беше никакъв си призрак. Силата и звученето му зависеха от силата и скоростта на вятъра навън. В една от историите за Шерлок Холмс същият ефект се постигаше с помощта на гърло от счупена бутилка, сложено в комина на камината.

Както Белов се досещаше, в къщата на търговеца Митрофанов инженерната система, която издаваше този звук, беше доста по-сложна от една бутилка. Най-вероятно тя беше създадена от самия архитект, който бе проектирал къщата. Сигурно по този начин собственикът се е надявал да сплаши прекалено любопитната прислуга. Че какво повече трябваше, за да всееш страх в непросветените и неграмотни хора? Страховитият вой беше напълно достатъчен, още повече, че тук вятърът духаше непрекъснато, тъй като къщата беше построена на хълма.

Морето и земята се нагряхаха от слънцето неравномерно, а през деня налягането над земята беше по-слабо, затова вятърът духаше откъм морето. Казано по-просто, той духаше винаги, но беше най-силен сутрин и по залез-слънце.

След като бурята отмина, настъпи временно затишие. Докато Белов гледаше рисунките, беше тихо. Но веднага щом се появи лек вятрец, всичко започваше отначало.

Но сега не се вслушваше във воя. И той не го разсейваше от най-важната му задача — изображенията на делфина, момичето и бика! Ето какво беше най-интересното.

Александър се върна на стълбището и се качи на втория етаж. Отвори вратата на спалнята и се промъкна на пръсти в стаята.

Лайза кротко спеше. Тя вече не крещеше насън, а дишането ѝ беше равномерно и спокойно. Кестенявите ѝ коси бяха разпилени по възглавницата.

Той оправи завивките и за известно време остана прав, загледан в младата жена. „Интересно, как ли ще реагира на откритието ми?“ — помисли си. Искаше му се да разкаже всичко на любимата си, но той реши, че преди това трябва да се посъветва с Уотсън, защото новината за загадъчните рисунки можеше да предизвика нов нервен срыв у Лайза.

Скоро щеше да се съмне, а Белов си мечтаеше да поспи малко, поне два часа. Ала през тази нощ така и не можа да заспи.

Тъкмо започна да се съблича, когато мобилният му телефон иззвъня. Саша стисна апарата, та поне малко да притъпи звука, и изскочи в коридора.

Обаждаше се Шмит от Москва. Според Белов той му зададе възможно най-идиотския въпрос:

— Саша! Спиш ли?

— Не, спя — отвърна шепнешком Белов — и сънувам, че уж съм заспал и някой ми се обажда. А пък аз не мога да разбера на кого съм притрябвал в четири часа през нощта?

Шмит замълча. Очевидно отговорът го стъписа.

— Саша — каза след кратка пауза. — Добре ли си?

— Да, много съм добре — увери го той. И наистина, нямаше как да му разкаже за всичко, което се случи? Защото Дима като нищо щеше да си помисли, че е полудял. — А вие как сте?

В гласа на Шмит прозвуча искрена радост.

— Тя се съвзе, Саша. — В слушалката се разнесе някакъв шум, а сетне Шмит добави: — Поздравява те. Само че кой знае защо много се притеснява. Казва, че те грози опасност.

Белов се усмихна.

— Успокой я. Кажи й, че всичко е наред...

— Саша, тази картина... — продължи Шмит. — Тя й действа някак странно. А пък там уж не е нарисувано нищо особено. Море, риби и едно момиче, яхнало крава. Без седло.

Белов изведнъж почувства, че подът се разлюля под краката му. Всичко наоколо се завъртя и се размаза. Това усещане продължи само за част от секундата.

— Какво каза? — попита. — Делфин, момиче и бик, така ли?

Шмит не беше убеден, че е казал точно това. И замълча, тъй като очевидно разглеждаше картината.

— Ами, да — рече. — Без седло.

— Дима, ти си прав! — възкликна Белов. — Всичко е точно така!

— Саша? — попита разтревожено Дима. — Наистина ли си... добре?

— Да, да, добре съм! Благодаря ти! Ще ти се обадя. През деня. — Той хукна към първия етаж. Искеше час по-скоро да влезе в централната зала и да седне пред компютъра.

— Саша — каза Шмит. — Не ми звъни през деня. Защото тогава при нас е нощ.

— Така ли? Странно. Понеже в момента часовата разлика изобщо не те притеснява.

— Сърдиш ли ми се? Не бих ти се обадил по това време. Но Олга поиска. Стори й се, че си в опасност — оправда се Дмитрий.

— Няма проблеми. Обаждай се, когато искаш. Край!

Белов прибра мобифона в джоба си и дръпна тежкото резе на вратата, която водеше към централната зала. Отиде до разпределителното табло и включи осветлението.

„По дяволите! Ето откъде имам чувството, че вече съм виждал тези рисунки! Случват се и такива съвпадения!“

В действителност това съвпадение не беше реалистично. Вероятността то да съществува беше толкова малка, че дори не си струваше да се споменава. И въпреки това, както казваше Фьодор, имайки предвид юнашкото си хъркане, това беше научен факт.

Саша седна пред компютъра и натисна клавиша за стартирането му. Стори му се, че той се зарежда прекалено дълго.

Най-сетне заставката на монитора се появи. Това беше снимка от шампионския мач на Степанцов, направена в мига, когато съдията вдига ръката му с червена ръкавица. До боксьора стоеше Белов.

Саша натисна бутона за свързка и модемът започна да набира номера. Те имаха Интернет, но старата телефонна линия пречеше на компютъра да действа бързо.

Той набра на търсачката думите „Похищението на Европа“. След две минути компютърът му предложи списък с хиляди сайтове. Александър избра официалния сайт на Държавната Третяковска галерия.

Изображението бавно се появи на монитора. Делфин, момиче и бик. Фрагментите от картината приличаха на рисунките по стените на къщата, но само приличаха на тях и Белов разбра в какво се състоеше основната им разлика.

Картината не излъчваше онази злост, която се криеше зад очертаванията на светещите линии. Да, може би в нея имаше лека печал, но не и плашеща безизходица.

Запази файла с изображението и отвори справочната статия за картината и нейния автор.

Валентин Александрович Серов (1865–1911).
Изразителността на платното е постигната чрез съчетание
на графични и живописни средства...

„Така, така, така, по-нататък...“

Присъщи на художника са методите на декоративното
решение (живописен лаконизъм, обобщеност на формите)
от късната му творба „Похищението на Европа“ (1910).

— Значи, ето какво било? Интересно. Излиза, че той е нарисувал
тази картина малко преди смъртта си. — Белов още не знаеше дали си
струва да придава на този факт голямо значение, но за всеки случай се
постара да го запомни.

Часовникът в долния десен ъгъл на екрана показваше четири
часа сутринта. Но сега вече и дума не можеше да става, че ще заспи.
Александър беше страшно заинтригуван от историята на рисунките,
които бяха (и в същото време не бяха) част от „Похищението на
Европа“.

Последните открития изобщо не го доближиха към
разгадаването, напротив, появяваха се все нови и нови въпроси, които
трябваше да формулира ясно и да подреди по важност.

Взе лист и химикалка и започна да пише:

1. Да науча колкото се може повече за търговеца
Митрофанов. Биографията му. Откъде е дошъл? Къде е
изчезнал?

2. Историята на къщата. Кога е била построена? Кой
е архитектът ѝ? Защо има толкова странно вътрешно
разпределение?

Помисли малко и към втора точка добави: „Зиданата печка“.
Сетне написа:

3. Да се опитам да направя копия на рисунките по стените. Да ги намаля и да ги сравня с фрагментите от картината „Похищението на Европа“. Ако се наложи, да направя художествена експертиза за установяване на авторството. (В Москва?)

4. Да науча всичко за художника Серов. И дали пътищата му не са се пресичали с пътищата на търговеца Митрофанов?

Остави листа пред себе си и се замисли какво още можеше да се добави като първостепенна задача. Сигурно беше забравил и пропуснал нещо...

„Стоп! — каза си. — Изпуснах най-важната подробност. Те светят!“

Като човек, посветил много време на изучаването на камъните и минералите, знаеше, че излъчването на светлина е пряко свързано с радиоактивността на съответното вещество. Това означаваше, че радиоактивността на съставката, нанесена върху стената, би трябвало да е доста висока, иначе светлината нямаше да избие под мазилката.

Вярно, това по никакъв начин не се свързваше с представите на Белов за технологиите, които съществуваша в началото на двайсети век. Доколкото знаеше, тогава още не са могли да произвеждат изотопи в промишлени количества.

Някъде по това време Мария Склодовска-Кюри бе успяла да получи за пръв път металния радий, заради което е била удостоена с Нобелова награда. Но с количеството, което тя е успяла да извлече, едва ли е било достатъчно да се направи дори една малка точица, камо ли да се нарисуват три големи рисунки.

„Значи, са ги нарисували много по-късно. Само че кога? И защо? След революцията къщата опустяла и никой не се интересувал от нея. Да речем, че след Великата отечествена война, някъде през шейсетте, някой се е сдобил с нужното количество боя, съдържаща изотопи, чието лъчение в синкавия спектър е видимо. Но защо, смея да попитам, по стените е трябвало да възпроизвеждат изопачени фрагменти от «Похищението на Европа»?“

Всичко се обърка още повече. Белов усещаше, че се движи в правилна посока, но по този път имаше заложени толкова хитри капани, че той просто не можеше да им се начуди.

След всеки завой можеше да има задънена улица, всяка следа можеше да се окаже фалшива.

„При всички случаи трябва да започна от самия Митрофанов. Анфиладата и зиданата печка са били построени по негова поръчка. Оттук тръгва и нишката, за която трябва да се хвана, за да размотая цялото кълбо. Но първо...“

Взе още един лист и го сгъна във формата на фунийка. След това порови в чекмеджето на бюрото и намери ножица. От поставката за моливи избра жълт маркер.

„Е, а фенерчето си е с мен. Готов съм за първия експеримент.“

Белов изключи осветлението и отново тръгна през тъмните стаи към първата рисунка.

Там изчака очите му да свикнат с тъмнината и когато на стената се появи озъбеният делфин, попълни с маркера малка част от светещата линия. След това включи фенерчето и изстърга боята до тухла заедно с шпакловката в хартиената фунийка.

„Трябва да я дам за анализ — реши. — Жалко, че няма да мога да направя това днес. Днес по план трябва да съм при еленовъда...“

Изобщо не му се ходеше в Илпирск. Сигурно празникът на лятото беше важно и радостно събитие за камчадалите. Но след онова, което откри в къщата, за Белов то беше глупава и скучна формалност. Ако зависеше от него, щеше да си остане в града и да се заеме с нещо по-интересно — да се опита да намери отговори на поставените въпроси.

Но Александър знаеше как щеше да се отнесе към това Лайза. Тя щеше да е страшно недоволна, че той нарушава плана.

Да, Саша знаеше това. Но не знаеше нещо друго — че по време на празника на лятото към поредицата от загадки щеше да се добави още един много важен елемент. И това щеше да стане в юртата на върховния шаман на Камчатка Иван Пинович Рултетегин.

8.

Виктор Петрович Зорин пътуваше към летището бавно и дори тържествено. Преминаваше през града не с някаква си тойота или нисан, а с възможно най-руската марка кола „Волга“. Това беше идея на Глебушка. Той му каза:

— Вашият електорат е различен, Виктор Петрович! Бъдете така добър да отговаряте на очакванията на избирателите!

Нямаше какво да се прави. Наложиха му се да се качи в номенклатурния автомобил и да се прави на първи секретар на областния комитет, за да предизвика носталгия у най-активната част от електората.

От време на време, когато колата спираше на кръстовищата, Виктор Петрович надигаше гръб от кожената облегалка и сдържано се усмихваше на някого. Казано накратко, правеше се на младия Брежнев, защото на Глебушка кой знае защо му се струваше, че той е най-добрият пример за подражание.

И дори беше облечен подходящо — с тъмносив костюм, със светлосиня риза и с черна вратовръзка със ситни орнаменти. Дрехите му бяха качествени, ушити по поръчка, с големи, набиващи се на очи етикети, на които пишеше: „Болшевичка“, „Рассвет“, „Московска фабрика за вратовръзки“.

Фалшивите марки не бяха нищо повече от реверанс към демократичността, защото в действителност Зорин подкрепяше родното производство само на думи. На задната седалка до него имаше пакет с камуфлажна униформа. Зорин смяташе да се преоблече във вертолета и да се появи на празника стегнат, както се полагаше на един бъдещ губернатор.

За да си придаде нужния вид, Зорин си сложи корсет, който прибираще охраненото му шкембенце. Фризьорът цял час си игра с гъстите му благородно побелели коси, за да ги среше назад и да запази формата им с някакъв железобетонен лак. След като измайстори прическата, магьосникът на ножиците и гребена му даде специална мрежичка.

— Вземете я, Виктор Петрович! Сложете я на главата си, преди да си легнете, и на сутринта косата ви няма да е изгубила формата си!

Зорин прибра мрежичката в джоба си. Свали златния ролекс от ръката си и си сложи часовник с протрита кожена каишка марка „Полет“, произведен в Първи часовникарски завод. Така се приближи максимално до народа и много се надяваше, че подлите твари щяха да оценят това по достойнство.

На първата седалка до шофьора се беше настанил Хайловски. Той непрекъснато си записваше нещо в един дебел бележник. Задраскваше, поправяше и добавяше някакви неща.

— Върху какво работиш, Глебушка? Да не би да съчиняваш тронното ми слово? — попита го Зорин.

— Нещо такова, Виктор Петрович. Еленовъдите са особени хора. Никой не знае какво се върти в главите им. Та затова се опитвам да направя така, че да ни забележат.

— А може би трябва да постъпим по-просто? — присви лукаво очи Зорин. — Да дадем повечко водка на тези папуаси и толкова.

— Може и така, разбира се... — закима Хайловски. — Водката е проверено средство. Можем да ѝ налепим етикети с вашата физиономия. И да я кръстим „Зорин“, та да знаят за кого да гласуват...

— Тъй де! Даваме им водка и толкова. За какъв дявол отивам на края на света?

— Виктор Петрович — започна Хайловски с тон на уморен педагог, който поучава неразумно дете. — Празникът на лятото е голям информационен повод. Вие ще говорите на папуасите, но всъщност ще се обърнете към всички избиратели. Разбирате ли? Пък и може да метнете ласото на някой елен и да се повозите на шейна с еленов впряг...

— Глеб — ядоса се Зорин. — Имаш прекалено добро мнение за мен, ако смяташ, че ще мога да уловя елен с ласо. Виж, хлебарките в стаята си мога и да ги докопам! Направо са ме обсадили, да пукне дано този губернатор! Ще го вкарам в затвора тоя мерзавец! Ще го пратя на топло за пет години...

— Престанете, Виктор Петрович! Той ще бъде представител на региона в Съвета на федерацията и този въпрос вече е решен. Пък и няма да се наложи да ловите елени. Просто ще метнете ласото, а другото ще го монтираме. Това е силата на телевизията!

— Ами шейната? — попита страхливо той. — Наистина ли ще трябва да се возя на шейна с елени? И то по тревата?

— Тази шейна се движи по тревата точно така, както и по снега! — махна с ръка Хайловски. — Тези деца на природата до ден-дневен не знаят какво е колело! Пък трябва да сте ми благодарен, че не ви карам да мятате брадва!

— Това пък какво е? По кого ще мятам брадва?

— Това е древно състезание на еленовъдите — обясни Глебушка. — Вземат една брадва, чиято дръжка е набраздена по специален начин, и я хвърлят на далечно разстояние. А пък дръжката служи за нещо като перка.

Зорин поклати глава.

— Боже мой! Какво ли не измислят от скука...

— Успокойте се, Виктор Петрович! Вашата най-важна задача е да направите силно изявление. И да надминете Белов по всички точки. Между другото, той сигурно също ще бъде на празника на лятото. На негово място и аз не бих пропуснал тази възможност.

— Хъм... — присви хитро очи Зорин. — Не зная, не зная. Този път имам предчувствието, че господин Белов ще ми диша пушилката. Така ще стане, така ще стане! — И той шумно си пое въздух през носа.

— Виктор Петрович! — сепна се Хайловски. — Нали ми обещахте! Внимавайте, не искам никакви престъпни номера!

— Защо не ме посъветваш и как да си закопчавам панталоните? — Думите му криеха заплаха. Хайловски чак потръпна. — Не се шубелисвай, всичко ще бъде цивилизовано! Никой нищо няма да ни каже!

Глебушка намести нервно очилата си, които се плъзгаха по безформения му, наподобяващ парче сапун нос и се загледа през прозореца.

— Все пак не биваше да тръгвам! — каза Зорин. — Трябваше да изпратя водка на тези туземци и толкова!

— Още е рано, Виктор Петрович — отвърна Хайловски, без да се обръща. — За половин година ще забравят жеста. Това трябва да се направи преди изборите. Една седмица преди това. За да се напият и да си гасят махмурлука пред изборната секция. Тогава...

— Досега водката не е подвела никого — заключи Зорин.

Той беше доволен. Последната дума бе негова.

След няколко минути покрай пътя започнаха да се мяркат килнати стълбове. Между стълбовете на четири реда беше опъната бодлива тел. Вече наближаваха летището.

Зорин не спомена току-така водката, защото народите от Севера бяха беззащитни пред нея. Организмът им не изработваше необходимия фермент, затова необратимата зависимост се появяваше още след първата чаша.

Но той дори не можеше да си представи, че цената на губернаторския стол щеше да се окаже съвсем друга. Много по-висока.

9.

Белов събуди обитателите на къщата на Митрофанов точно в шест часа сутринта. Никой не се учуди, че шефът им вече е на крак. Това бе съвсем нормално, като се имаше предвид неспокойният му характер.

Саша не разказа на никого за нощните си бдения и реши да отложи това за момента, когато се върне в града. Почука деликатно на вратата на Люба, разтърси Зорин, намигна на Уотсън (докторът се събуди от скърцането на отварящата се врата) и дълго се опитва да свести Лукин, който все не можеше да се задържи във вертикално положение.

Фьодор мотивираше това с обяснението, че злият Уотсън го бе натъпкал с цяла опаковка сънотворно, без да му позволи дори да го преглътне с вода. Станислав Маркович сви рамене и свали запушалката на гарафата.

Щом чу мелодичния звън на стъклото, Лукин отвори подпухналото си око.

— Какво смяташ да правиш, Юда?

— Да наръся вярващия със светена вода — отвърна му той.

— Добре, че поне не искаш да ме разпнеш — измърмори Фьодор и седна в леглото.

Той не изглеждаше добре. Белов погледна подутото му и на места посиняло (благодарение на грижовното отношение на момчетата на Княза) лице и реши да не взема Фьодор със себе си.

— Много се притеснявам за психическото здраве на елените — каза Саша и нареди на Лукин да остане в града, за да пази къщата и да ръководи работниците.

Той се съгласи неохотно, защото не му се искаше да прекара още един ден без верните си приятели в опасна близост с призрака.

Уотсън отбеляза, че призраците също са хора като всички останали, само че просто работят нощна смяна.

— Но нали все някога си лягат да спят — отбеляза мъдро той. — Ако не вдигаш шум, няма да го събудиш.

Фьодор бе принуден да признае, че думите му звучат логично, и обеща да приготви изумителен плов по случай завръщането на компанията.

— Пловът става най-хубав, когато се готви на огън — заяви той. — Ще сложа бакърения съд върху тухли, ще запаля огън, ще нарежа моркови, лук и овнешко месо, ще запържа всичко това...

— Просто не искаш да седиш вкъщи — досети се Уотсън. — Добре. Направи плов. Само че наистина го направи, а не само да си чешеш езика.

Лукин се обиди.

Белов остави приятелите си да се дърлят и влезе в спалнята на Лайза.

Тя спеше, свила крака до гърдите си. Саша се наведе и я целуна внимателно по рамото. Лайза се усмихна в съня си и сладко се протегна.

— Излизам бавно от обятията на Морфей — измърка.

— Той е единственият мъж, от който не те ревнувам — каза Белов и я целуна по чистото високо чело.

Сутрин Лайза не позволяваше да я целува по устните, тъй като се боеше, че след съня дъхът ѝ може да го отблъсне. За него тя винаги беше прекрасна — и денем, и нощем, и сутрин, но нима можеше да не угоди на малките женски слабости? Той не харесваше хитростите, не обичаше глупостите и мразеше подлостите, но винаги угаждаше на слабостите, обичаше лудориите и обожаваше прелестите.

— Добро утро, любима!

Лайза отметна одеялото. Тънката нощница се бе повдигнала, оголвайки тъмния триъгълник.

— Какво ти става? — каза замислено Белов.

Лайза се напрегна.

— За какво говориш?

— Когато лягаш да спиш, си красива, а когато се събуждаш, си прекрасна! Това е едно малко чудо, което се случва всеки ден. И то толкова ми харесва!

Тя стана от леглото и отиде до огледалото.

— Ако имаш предвид разрошената ми коса и торбичките под очите ми, това не е чудо, а по-скоро кошмар! Не разбирам какво ти харесва чак толкова?! — възкликна с престорен ужас.

— Всичко! — отвърна той и отново започна да я целува.

Милваше врата, раменете, талията й... Каdifеният й гръб и великолепните й гърди също не можеха да се оплачат от липса на внимание. Белов даваше воля на сутрешния си прилив на нежност и очакваше, че Лайза ще потръпне и ще каже:

— Чакай малко! А какво стана с призрака и онзи ужасен вой?

Но тя не каза нищо и Александър се успокои.

„Сигурно наистина е забравила всичко. Уотсън беше прав — задействала се е защитната реакция на организма. Паметта сама е изхвърлила излишния спомен.“

Ала кой знае защо с Фьодор не се случи нищо подобно. Но Белов отдаде това на по-фината и нежна настройка на женския организъм.

„В крайна сметка основните разлики между половете дори не са анатомични, а психологически. Устроени сме по различен начин и това е всичко. И няма защо да умувам.“

Но все пак се боеше да не би Лайза да е забравила прекалено много неща. Затова предпазливо каза:

— Сега ще закусим...

— И ще заминаваме за летището — довърши вместо него тя. — Трябва да отидем на празника на лятото, нали не си забравил?

— Разбира се, че не съм.

— И ти трябва да си поговориш с Иван Пинович Рултетегин. Помниш, нали?

— Как няма да помня гениалния шаман на Горния свят? — изненада се престорено Белов. — За какъв ме мислиш?

Той се шегуваше, но дори не подозираше, че срещата с този човек щеше да преобърне живота му.

След кратък спор решиха да оставят и Люба. За да помага на Фьодор или пък Фьодор да помага на нея — това вече беше въпрос на формулировка.

Белов, Лайза и Уотсън се качиха в тойотата, а Витя седна зад волана.

— Е? — Саша погледна часовника си. Беше седем и половина. — Тръгваме! Към обяд ще сме в Илпирск!

Злобин запали мотора, джипът зашумоля с широките си гуми по чакъла на пътечката и излезе на шосето.

Летището, на което кацаха вертолетите, обслужващи местните авиолинии, се намираше на десетина километра на север от града. То представляваше огромно поле, заобиколено с бодлива тел, в чийто край скромно се бе свряла диспечерската кула.

Полетът за Илпирск беше планиран точно за осем часа. Те стигнаха до летището за петнайсет минути. Оставаше им още четвърт час.

Белов погледна документите.

— Тук е посочен Ми-8 с борден номер четирийсет и едно нула осем. Командирът на екипажа е пилот първи клас Николай Рудниcki.

— Аха! — Злобин свърна от шосето по един разбит път, който водеше към кулата, и Лайза едва успя да хване портативния компютър, който направо се изплъзна от ръцете ѝ.

— По-леко, Витя! — Белов погледна през прозореца. — О, няма да сме сами!

Покрай кулата се бе събрала оживена тълпа. Хората пушеха и нервно разговаряха за нещо. Двама души държаха професионални телевизионни камери, а останалите носеха раници на раменете си, но никой не би се усъмнил каква е професията им, още повече, че Белов видя всички вчера сутринта на летището.

На стотина метра от тях бяха подредени три вертолета Ми-8, боядисани в тъмнозелен цвят, с лениво отпуснати перки. Покрай тях се суетяха техниците и пилотите.

От диспечерската кула излезе висок човек с камуфлажна униформа. Той имаше наперен вид и красиво пригладени благородно прошарени коси.

— Страхотна компания се е събрала — отбеляза Белов. — Май че няма да скучаем.

Лайза извърна глава в същата посока, в която гледаше и Белов.

— Това Зорин ли е? — навъси се тя. — Той също е тук!

— Това е доста забавно — отбеляза Уотсън. — Сега двамата с него сте в един впряг. Въпросът е кой ще стигне пръв?

Журналистите изтичаха при Зорин, но той им махна с ръка и им посочи към небето.

— Иска да почакаат до Илпирск — досети се Лайза. — Правилно, там всяко изявление ще прозвучи много по-ефектно. И ефективно — добави след кратка пауза.

Витя спря джипа до черната волга. Белов излезе от колата. Репортерите моментално се обърнаха към него, но някакъв човек с кръгло лице и неспокойни очички зад тесните стъкла ги възпря. Саша разбра, че точно той щеше да дирижира предстоящото събитие.

„Какво пък? Тъй да бъде!“ Взе документите за наемането на вертолета и тръгна към машината, на чийто борд с бяла боя бяха изписани цифрите „4108“.

Белов крачеше бързо, а Лайза, Витя и Уотсън едва го догонваха. Саша осъзнаваше, че щом Зорин се е появил наоколо, нищо добро не го чака.

И стана точно така. Той дори не се изненада, когато Николай Рудницки — едър мъж с гъсти рижави коси, погледна бегло документите и изрече:

— Няма да стане. Полетът е отменен.

— Как така е отменен? — ахна Лайза. — Но ние...

— Чакай малко — възпря я Белов. — Николай... Може ли на „ти“? — Пилотът му кимна в знак на съгласие и той продължи: — Кой отмени полета?

Рудницки сви рамене. Личеше, че цялата тази история никак не му харесва, но нищо не зависеше от него.

— Диспечерът — отвърна пилотът и добави, изпреварвайки следващите въпроси: — А пък на него му се обадиха от Комитета по авиацията. А пък на тях сигурно също са им се обадили. И тъй нататък, и тъй нататък. Казват, че трябва да се извърши спешна проверка на вертолета. Двигателят е изчерпал лимита си на работа. Но машината е наред, аз вече я проверих. Ако искаш, можеш да ме убиеш. Излиза, че кръгът се затваря с мен... — Рудницки извади от горния джоб на пилотското си яке смачкан пакет „Родопи“ и запали цигара. Дръпна няколко пъти и стъпка яростно цигарата.

— Не, последен в този кръг по-скоро се оказах аз... — рече Белов.

Погледна към тълпата, застанала около кулата. Вниманието на журналистите беше насочено към Саша и придружителите му.

Нямаше никакъв смисъл да искат нещо от пилота. Той просто изпълняваше заповедта на старшия и никой не можеше да го упрекне за това.

— Познат почерк — каза Белов. — Няма значение, ще измислим нещо...

Обърна се и тръгна към кулата. Човекът с камуфлажната униформа следеше всяко негово движение.

— Здравейте, Виктор Петрович! — каза Белов, когато се приближи до Зорин.

— Александър Николаевич! — зарадва се престорено той и се направи, че едва сега го забелязва. — И вие сте тук!

Зорин му подаде ръка и Белов бе принуден да я стисне. Фотоапаратите защракаха. Репортерите бързаха да фиксират срещата на основните конкуренти в борбата за губернаторския стол.

— Да не би случайно да сте тръгнали за Илпирск? На празника ли отивате? — Зорин плъзна насмешлив поглед по Белов и хората му.

— Там отиваме, там, къде ще се денем — отвърна му по същия начин Александър. — Само че възникна малък проблем. Казват, че моят вертолет е неизправен.

— Какво говорите? — съчувствено поклати глава Зорин. — Стават такива неща. Забелязали ли сте, че вертолетите не са най-подходящият транспорт за губернаторите? Спомнете си генерал Лебед. Такъв орел беше, а колко трагично свърши!

— Да, въпрос на късмет — кимна Белов, — но въпреки това аз трябва да отида там. Нали знаете, че когато си наумя нещо, винаги го правя.

— Е-е-е... — разпери ръце Зорин. — Щом е така, желая ви успех.

— В такъв случай, Виктор Петрович, дали във вашия вертолет ще се намерят няколко места за мен и за моите хора? — продължи Белов, без изобщо да се притеснява.

— Александър Николаевич! Какво ви става? Нима вие ме молите за нещо?

Около двамата се образува свободно пространство. Никой — нито журналистите, нито Лайза, нито Хайловски, можеха да чуят за

какво си говорят. Освен това другите два вертолета започнаха да загряват двигателите си и бученето им заглушаваше всички думи.

— Не, Виктор Петрович, не ви моля, питам ви.

— Така ли било? Тогава отговарям. В моя вертолет няма място нито за вас, нито за вашата бригада... — натърти на последната дума Зорин, — не ми се сърдете. А другият вертолет е изцяло зает от тъй наречената свободна преса. Така че размахайте криле и може да стигнете дотам.

Виктор Петрович си придаде непристъпен вид, показва плешивината си на Белов, като сведе рязко глава в офицерски поклон, и крайно нелюбезно се обърна с гръб към него. Белов се разсмя на глас, с което малко поразвали настроението на победителя.

Притичвайки покрай Саша, Хайловски намести тесните рамки на очилата си, махна му с ръка и ехидно попита:

— Да поздравя ли шамана от вас? — А след това заситни към вертолета след Зорин.

ЧАСТ II
БЯГСТВО С ПОДВОДНИЦА

10.

Белов отиде при Лайза, Витя и Уотсън. Само преди няколко часа щеше да се зарадва на такъв обрат на събитията. Честно казано, не му се ходеше в Илпирск. Предпочиташе да се заеме с проучването на къщата на Митрофанов. Но решителността му си каза думата и сега той трябваше да се появи на празника на лятото. На всяка цена!

Помисли си, че на негово място Шмит щеше да отвлече вертолета. Но онова, което е позволено на Юпитер, не е позволено на бика. Подобен номер би завършил плачевно за един кандидат-губернатор. Което означаваше, че този вариант дори не можеше да се обсъжда. Целта не оправдаваше средствата. Дори нещо повече, такива средства правеха целта непостижима.

Лайза го гледаше с тревога и надежда. И той не можеше да я излъже. Докато минаваше покрай групата журналисти, забеляза един младеж. Той носеше брезентово яке, а под вдигнатата му качулка стърчеше козирка на бейзболна шапка. Журналистът дори не погледна към Александър, но за сметка на това той веднага го позна. Това беше същият младеж, който му зададе интригантския въпрос за Олга. Той трепереше и говореше високо на съседа си:

— Няма да се кача на тази кофа с перка. Чарковете му се сипят по земята! Да не би да съм камикадзе?

Съседът му, който, ако се съдеше по дрехите и прическата, беше столично парче, раздразнено му отвърна:

— Ще се качиш, къде ще идеш? Трябва да си изкараш парите, Паша, парите...

Младежът с бейзболната шапка гледаше умолително приятеля си:

— Добре де... Само да си дръпна два пъти и ще се оправя. Може ли?

Жителят на столицата погледна към вертолета, чиито перки вече набираха скорост.

— Добре! Само че бързо!

Журналистът намести скосената си раничка, измъкна нещо от пазвата си, стисна го в юмрук и хукна към дървената белосана колибка. На вратата на колибката се мъдреха две букви: „М“ и „Ж“. Решението се появи моментално. Белов отиде при екипа си и каза с широка усмивка:

— Тръгваме!

— Ами... — подхвана Витя, но той го прекъсна:

— Качвайте се в колата!

Злобин седна послушно зад волана, Лайза и Уотсън — на задната седалка, а Саша се настани на предната.

— Да тръгваме! — Джипът бавно потегли. — Мини близо до тоалетната, аз ще скоча в движение — инструктира Белов Витя.

— Мога ли да попитам какво си намислил? — поинтересува се Лайза.

— Гледайте телевизия — отвърна Белов. — Ще научите всичко от новините.

Извади огърлицата от мечи нокти от джоба на якето си, сложи я на врата си и я скри под ризата. Лайза наблюдаваше с тревога странните му приготовления.

Когато тойотата се изравни с тоалетната, той се приготви, скочи на тревата и махна с ръка на Витя да не спира. Злобин се подчини. Джипът продължаваше нататък. Никой не забеляза изчезването на Белов. Той отиде зад ъгъла на дървената постройка. Долови специфичната миризма на трева. Младежът с бейзболната шапка всмукваше бързо и треперенето му постепенно преминаваше.

— Здравсти! — каза Белов. — Позна ли ме? Аз съм големият специалист, който лекува наркотична зависимост. Дойдох тъкмо навреме, нали? Обичам да помагам на хората! Ако не се съпротивляваш и направиш каквото ти кажа, изобщо няма да те боли. Е, или почти няма да те боли. Възрастните никога ли не са ти казвали, че наркотиците са гадно нещо?

Журналистът се вцепени. Папиросата „Беломор“, в която беше натъпкана тревата, падна от устата му.

— Какво? Аз...

Но Саша не го изслуша. Размаза с обувката си джойнта.

— Съблечи се!

След две минути от тоалетната излезе човек с брезентово яке. На гърдите му беше забоден бадж с акредитацията му. Дългата козирка на бейзболната шапка и нахлупената качулка скриваха лицето му. Човекът намести раницата си и хукна към вертолета...

— Къде отиваме? — обърна се Витя към спътниците си.

— Вкъщи — отвърна Уотсън.

Лайза кимна в знак на съгласие.

След този кратък диалог в колата се възцари тишина. Мълчанието не беше предизвикано от това, че нямаха какво да си кажат, а от това, че искаха да кажат страшно много неща. И Лайза, и Витя, и Уотсън подозираха, че в главата на всеки се върти една и съща мисъл: как може да се случи всичко това? Как Зорин успяваше да научи всяка крачка на Белов? В крайна сметка той не беше ясновидец? Какво беше това? Някаква случайност? Или съвпадение?

Всичко започна пет минути, след като Белов стъпи на камчатска земя. Въпросът за проблемите на Олга беше предварително подготвен. Дори нещо повече — той беше формулиран неприятно и зададен в най-неподходящия момент — в самия край на пресконференцията. Задейства се така нареченият синдром на Щирлиц: последната изречена дума се запомня най-добре.

След като показаха по телевизията пресконференцията на летището, зрителите останаха с едно-единствено впечатление: а-а-а, значи това е онзи Белов, чиято жена е алкохоличка!

Белов започна предизборната си кампания като претендент, който имаше, меко казано, разклатена репутация. И това беше само началото. След това, само няколко часа по-късно, Белов се срещна с Княза. Срещата им беше фиксирана с фотоапарат. Със същата цел — да бъде дискредитиран. Е, поне тук всичко беше ясно. Имаше подставено лице. Следяха го от разстояние. Трябваше да свикне да живее под прицела на фотоапаратите и телевизионните камери. Добре, че Князът му помогна. Ако не бяха неговите хора, Саша здравата щеше да загази.

И накрая днешното произшествие. Те изобщо не се съмняваха, че Зорин ще поиска да отиде на празника на лятото. Това негово желание не будеше подозренията им. И защо да не поиска? В

следващите шест месеца всички претенденти за престола на Камчатка щяха да се завират навсякъде, само и само да покажат физиономията си пред хората и да натрупат допълнителни точки.

И, разбира се, Зорин също би могъл да предположи, че и Белов се кани да заmine за Илпирск. Но проблемът беше в това, че той не просто предполагаше, а знаеше това със сигурност. Иначе нямаше да подхване цялата тази тупурдия с Комитета по авиацията и вертолета, който уж беше изчерпал лимита на полетите си. И какво означаваше това?

Лайза улови погледа на Злобин върху себе си. Той я наблюдаваше внимателно в огледалото за обратно виждане. Тя се направи, че не го забелязва, и се извърна. Уотсън продължаваше да мълчи, което не отговаряше на веселия му и общителен характер. Пък и позата му беше доста напрегната.

Лайза се боеше, че ако това продължи дори само още една седмица, всичко ще започне да се разпада. Те нямаше да могат да живеят в непрекъснато напрежение. Ако не друго, Зорин поне успя да породи раздор в лагера на Белов. Още малко и щяха да започнат да се подозират, и да се обвиняват взаимно във всички смъртни грехове...

Стигнаха до къщата и спряха пред пътеката. Работниците вече бяха дошли и бяха започнали да монтират скелето. Лайза забеляза, че те се държат някак различно. Ако вчера чакаха примрели как ще завърши спорът между Белов и Княза, днес изглеждаха спокойни, тъй като се бяха убедили, че конфликт не се очертава.

Ръкостискането на входа беше нещо като акредитивно писмо, връчено от престъпния бос на Камчатка на временно пребиваващия пришълец от Сибир. Въпреки всичката си слава и авторитет Белов не можеше да стане свой човек просто за един миг. За целта бяха необходими време и конкретни дела. Доверието на хората трябваше да се спечели.

Лайза не можа да сдържи горчивата си усмивка. „Доверието на хората... Как можем да го спечелим, след като си нямаме доверие помежду си?“

Беше потисната и смазана. Най-неочаквано я обзе пристъп на безпричинна раздразнителност. Кой знае защо напоследък това ѝ се случваше все по-често. Искаше ѝ се да легне, да се скрие под одеялото

и да не вижда никого. Лайза въздъхна и тръгна към спалнята си. Часовникът показваше осем и половина.

— О, боже! — Фьодор вдигна ръце към небето. — Наистина ли в цяла Камчатка няма нито едно брезово дърво?

Лукин постоя така, чакайки отговор. Но очевидно в този момент всевишният беше зает с нещо друго. Той не се съмняваше, че господ го чува. Но рядко влиза в диалог. Та затова му се налагаше самостоятелно да реши проблема с огрева.

— Добре — измърмори. — И борът ще свърши работа. Вярно, ще трябва повече дърва, защото борът гори по-бързо.

Лъснатият бакърен котел сияеше на лъчите на утринното слънце. Фьодор взе десетина тухли и ги подреди във формата на мегалитните постройки в Стоунхендж — вертикално, така че да образуват кръг, като остави разстояние помежду им.

Сега трябваше да запали огън в средата на този кръг и да сложи котела отгоре му. Да го нажежи до бяло и да го облее с олио. След това да запържи нарязаните лук, моркови и овнешко месо, да ги залее с вода, да ги изчака да заврат, а след това вече можеше да добави и ориза.

Фьодор владееше до тънкоост технологията за приготвяне на плов. Единственото притеснително нещо бе, че нямаше брезови дърва. Не беше съвсем сигурен, че с борови цепеници може да се приготви истински плов.

От къщата излезе Уотсън. Носеше небесносини дънки и извадена отгоре бяла ленена риза. Стилните червеникави мокасини, обути на бос крак, довършваха летния му тоалет. Той спря на входа и запали цигара. Погледна към издигащото се слънце и реши да отиде на хладина. Слезе по стъпалата и спря в сянката на къщата близо до Фьодор, който се щураше покрай котела.

— Какво става с нашия плов? — попита той.

— Няма брезови дърва — оплака се Лукин. — Не зная какво да правя.

— Е, това си е проблем — поклати съчувствено глава Уотсън. — А други дърва не вършат ли работа?

— Истинският плов — авторитетно изрече Фьодор — се приготвя само с брезови дърва.

— Ами да — съгласи се Уотсън. — Значи затова узбеките купуват от нас цели влакови композиции брезови дърва.

Той демонстративно се извърна, но малкото зърно на съмнението, попаднало в неспокойната душа на Фьодор, беше достатъчно. Той се почеса по врата и се замисли дали в Узбекистан растяха брези или не?

Коварният Уотсън не му обръщаше (или се правеше, че не му обръща) никакво внимание. Правеше гъсти сивкави кръгчета с дима от цигарата, а след това ги пронизваше с тънка струйка пушек.

— Може пък — каза неуверено Фьодор — и борът да свърши работа? Като няма риба, и ракът е риба?

— Разбира се! — потвърди Уотсън. — И обратното. Помня, че веднъж бях в Ташкент... — примижа замечтано той. — Красив град. А около него има само брезови гори. С едни такива високи брези, от които правят кораби.

Фьодор се навъси.

— Подиграваш ли ми се, зевзек такъв?! — възкликна той с разтреперан от обида глас.

Уотсън сви рамене.

— Сам си си виновен. Тъпчеш си главата с всякакви глупости. Бреза, бор... Какво значение има? След като си се хванал да правиш плов, направи го, пък ако ще да го сготвиш на огън от кравешки лайна! Между другото мисля, че узбеките правят точно така.

— Само че аз не съм узбек!

Уотсън най-сетне благоволи да се обърне.

— Точно така — каза, — ти си откачалка от друго измерение. Живееш в измислен свят, в някакъв виртуален свят. А разумът ражда чудовища в съня си.

— В смисъл? — не го разбра Фьодор.

Уотсън захвърли фасата, излезе от сянката и застана до Фьодор. Сега бръснатата му глава сияеше на слънцето също като лъснатия котел.

— Защо измисли тази история за демона? Защо го направи? Знаеш ли как изплаши нещастната Лайза? През нощта тя получи нервен припадък. Хайде, да речем, ние сме свикнали. Познаваме те

отдавна и знаем всичките ти странности. Но чуждите хора нямат представа, че живееш в някакъв свой свят. Те мислят, че си нормален човек. Едва не ни вкара в беля! Защо се нахвърли на Княза?

Фьодор млъкна и засрамен.

— А мем много ли се изплаши? — попита, без да вдига очи.

— Много. — Щом видя искреното му разкаяние, Уотсън поомекна. — Обещай ми, че повече няма да правиш така.

— Ще правя! — заяви неочаквано Фьодор. — Защото бях прав. Призракът на търговеца Митрофанов следи къщата си. — Зашепна: — Той е някъде тук. Някъде наблизо.

Внезапно Уотсън изпита желание да нахлупи лъскавия бакърен котел на главата му. Реши да смени тактиката и призова гласа на разума му.

— Фьодор — започна. — С теб сме големи хора и много добре знаем, че призраци няма.

— Как да няма, след като го видях? — приплака Лукин. — С ей тези очи?! — И за по-убедително разтвори показалеца и средния си пръст и ги насочи към очите си.

Упорството му минаваше всякакви граници. Приятелят му не издържа и избухна.

— Кого си видял? — разкрещя се. — Търговецът Митрофанов ли? Откъде би могъл да знаеш как е изглеждал, чвор такъв! Да не би покойната ти прабаба да ти е изпратила по пощата картичка с неговата снимка? — Уотсън си пое шумно въздух няколко пъти и го изпусна. След това се поуспокои и добави вече по-тихо: — Ще кажа на Саша да те върне в Красносибирск. И без това няма никаква полза от теб, само ни късаш нервите. Дори един плов не можеш да направиш като хората!

Очакваше от Фьодор всякаква реакция, само не и тази, която последва.

— Точно това не бива да става — изрече абсолютно спокойно Лукин. — Има полза от мен и аз ще ви го докажа. И много добре зная как изглежда Митрофанов. Ела с мен! — Хвана Уотсън за лакътя и го поведе към портала.

— Къде? — учуди се той.

— Ела, ела, близо е. А когато се върнем, ще сготвя плова, дори ако се наложи да изгоря леглото ти!

Двамата излязоха през портала. Вместо да тръгне към шосето, Лукин свърна по една пътечка, която се виеше по склона. Пътечката водеше към града.

— Все пак къде отиваме? — попита Уотсън.

— Къде, та къде? — измърмори Фьодор. — На улица „Тарас Шевченко“!

11.

Завесите на прозореца бяха дръпнати, но дори слабата светлина, която едва се процеждаше през дебелия плат, беше достатъчна, за да изкара Лайза от кожата. Тя не можеше да заспи, въртеше се, отмяташе одеялото, след това отново се завиваше през глава, лягаше напреко и по диагонал на леглото, но не можеше да си намери удобна поза.

„Ако Саша беше до мен...“ — помисли си, но след секунда с изненада откри, че изобщо не искаше това.

Главата ѝ тежеше и причина за това най-вероятно беше жегата. Тя си наля вода в една чаша, отпи няколко глътки и изведнъж с отвращение усети, че не може да я преглътне. Водата беше топла и миришеше отвратително на блато. Изплю водата в чашата и я остави на нощното шкафче.

„За всичко е виновно това неудобно легло — реши. — Трябва да се наспя, да си почина добре и ще ми мине. Просто съм изморена. Но как бих могла да си почина тук при положение, че дюшекът е пълен кой знае с какво?“

Още от сутринта я измъчваше тъпа болка в кръста, която не беше силна, но за сметка на това беше постоянна.

„Защо нервнича? Защо непрекъснато нервнича?“

Можеше да отдаде всичко на вълненията от изминалото денонощие, само че... това нямаше да е истина. Честно казано, дори не се притесняваше чак толкова. Всичко достигаше до нея сякаш през някаква мека пухена възглавница.

„Съвсем затъпах от тази жега“ — помисли си.

Мислите се стрелкаха бързо през ума ѝ и бяха някак откъслечни. Не ѝ се искаше да довърши нито една от тях. Но най-обидното бе, че изобщо не можеше да разбере какво ѝ се случва — или нервничеше, или тъкмо обратното — ставаше невероятно спокойна.

— Боже мой, какво става? — каза тя.

Имаше чувството, че цикълът ѝ всеки момент ще започне, но... това също не беше вярно. Той беше свършил само преди една седмица. Макар че... Онази мацаница дори не би могла да се нарече цикъл.

Обикновено менструацията ѝ продължаваше пет-шест дни и през първите два дни беше много болезнена. Гинекологът ѝ обясни, че причината за това се корени в дългия период преди цикъла ѝ. Той продължаваше трийсет и пет дни. Колкото по-дълъг е този период, толкова по-дълъг е самият цикъл. Нямаше как да излъжеш природата.

На една от приятелките ѝ в колежа — Айрин, периодът преди цикъла беше само три седмици, а самият ѝ цикъл траеше два-три дни. Отначало ѝ завиждаше, докато не пресметна, че през периода на два нейни цикъла, приятелката ѝ получава три. Тъй че нямаше на какво да завижда и двете момичета стигнаха до извода, че мъжете винаги са вадели по-голям късмет и че сигурно все пак е по-добре цял живот да се бръснеш, отколкото всеки месец да се мъчиш. И то, без да броиш раждането, за което казваха, че също не е от най-приятните преживявания.

Двете предишни менструации на Лайза минаха като при Айрин — бързо, безболезнено и много оскъдно. Последната свърши преди една седмица, но тя кой знае защо имаше чувството, че всеки момент щеше да започне отново.

„Неудобното легло — разсъждаваше Лайза. — Пък и тази вмирисана вода. Пък и тази идиотска Камчатка. Пък и...“ Списъкът можеше да се окаже безкраен.

Усещаше, че с нея се случва нещо, но не знаеше какво. И не искаше да сподели това с никого. Дори не желаше да мисли на тази тема.

Отиде до леглото и дълго гледа възглавницата и отметнатото одеяло. Опитваше се да разбере какво иска — дали отново да легне в леглото или не? След това извади мобилния телефон от чантата си и набра номера, който научи предварително (сякаш се досещаше, че ще ѝ потрябва) още докато беше в Красносибирск.

След краткия разговор започна да се приготвя. Облече се и отиде до огледалото, но изведнъж почувства, че дори самата мисъл да се гримира ѝ беше противна. За всеки случай (ако ѝ се приискаше да направи това по-късно) сложи туша, сенките и блясъка за устни в чантата си, праметна я през рамо и тихо излезе от стаята.

Стараше се да не вдига шум и стъпваше на пръсти. Старинният дъбов паркет, който вероятно бе останал още от времето на Митрофанов, не скърцаше.

Лайза слезе на първия етаж и се шмугна през централната зала към изхода. Изтича през входната врата, премина бързо през пътеката и излезе на шосето. Тук си сложи тъмните очила, вдигна ръка и вирна палец по американски маниер.

Шофьорът на първата кола — бяла мазда с волан от дясната страна, я забеляза и спря. Лайза каза адреса, на който искаше да отиде, а шофьорът ѝ обяви цената. Тя кимна в знак на съгласие и седна на задната седалка.

Мислеше си, че заминаването ѝ ще остане незабелязано, и не видя как пердето в стаята на Злобин трепна. А още по-малко би могла да види как Витя прескочи наведнъж четирите стъпала на входа и се втурна към тойотата.

Черният джип следваше неотклонно бялата мазда, но Лайза не се обръщаше. Тя пътуваше към града, примряла от страх, и не знаеше дали иска да чуе онова, от което се страхуваше, или все пак не иска. И дали нямаше да се изплаши още повече, ако го чуеше?

Фьодор и Уотсън стояха пред централния пазар. Улиците се устремяваха на различни страни от площадчето.

— Ето я улица „Тарас Шевченко“ — каза Фьодор с тона на екскурзовод и направи широк жест. — Носи името на великия певец на Малка Русия, на защитника на унижените и оскърбените... Ще не вмерла Украина...

Улица „Шевченко“ се изкачваше по едно хълмче, някъде в средата си достигаше до най-високата му точка, а след това се спускаше към морето.

— И какъв вятър е довял твой народен певец в Камчатка — замърмори недоволено Уотсън. — В момента мястото му е точно в размирна Украйна.

— Довял го е исторически вятър — каза назидателно Фьодор. — Украинците са участвали в разработването на Сибир наравно с руснаците. В отряда на Ермак е имало един атаман на име Никита Пан, който водел дружина. Бил голям смелчага. Това, че днешните хетмани се отказват от украинския принос в общото дело, не е повод за неблагодарност от наша страна. Нали народният певец е казал: „Аз паметник си изградих неръкотворен и пътят все до него хората ще

води...“ А този път до него сме го отъпкали всички заедно, разбираш ли? Руснаци, украинци, финландци, калмики и други приятели на украинските степи...

— Е, да речем, че това го е казал Пушкин, а не Шевченко — поправи го Уотсън, — а преди него и Ломоносов е писал нещо подобно. Общо взето, този мотив е превод от латински.

— Зная, че го е писал Пушкин — не се смути приятелят му, — но би могъл да го каже и Шевченко. Затварям очи и чувам как двамата велики гении си говорят — Пушкин и Шевченко...

— Да, бе, единият казва на другия: „Бонжур, братко Шевченко!“, а в отговор чува: „Здоровенко були, брат Пушкин!“ Я по-добре ми кажи, защо ме довлече тук.

— За да отидем в библиотеката.

— Какво?!

Приятелите се заковаха на място един срещу друг. Позата на Уотсън изразяваше недоумение, а Лукин имаше благообразен и умиротворен вид.

— В хранилището на човешката мъдрост, в пристана на печатното слово.

— Виж ти... Май че младостта ти не е отшумяла безследно. Филологията доста те е повредила, приятелю. Само дето бъркаш Пушкин с Шевченко.

Без да отговаря на нападките му, Фьодор тръгна напред. Отляво се показва четириетажна сграда със сива фасада. Това беше педагогическият институт — единственото висше учебно заведение в Петропавловск-Камчатски. Докато минаваше покрай група босоноги абитуриентки, Уотсън изправи рамене и машинално засука мустаци. Щом видя това, Фьодор само присви презрително очи, защото отдавна вече бе решил, че светската суета не е за него.

— Похотлив нерез! — изрече със съзнанието за собственото си превъзходство. — В безсрамните ти очи виждам слад!

— Не се притеснявай — успокои го Уотсън, — моята слад не е свързана с теб! — Помълча малко и добави: — Онова девойче с големите гърди и бялата рокля доста си го бива!

Фьодор го стисна здраво за лакътя.

— Да вървим! По-добре помисли за душата си! Ще се явиш пред Божия съд потънал в грехове и тогава безплатният билет за ада ти е в

кърпа вързан.

— От къде на къде? — учуди се Уотсън. — Нямам намерение да се съдя с никого и не бързам да ходя в ада.

— Спомни си за блуждаещата душа на великия грешник — търговеца Митрофанов — обясни му Лукин. — Ако не се покаеш, и на теб ще ти се случи същото.

— Добре де, кая се, кая се. Хайде, заведи ме там, накъдето бяхме тръгнали, и ми отвори дверите на познанието!

Подминаха сградата на института и се озоваха пред една невзрачна двуетажна къщичка. Табелата над входа оповестяваше, че тук се намира Камчатската областна библиотека. Фьодор уверено бутна вратите и двамата приятели се озоваха в прохладно фоайе. Градската суета не достигаше дотук, а ехото от кънтящите им крачки се разнасяше под надвисналите сводове. Тъй като не искаше да нарушава тишината, царяща в „хранилището на мъдростта“, Лукин започна да шепне:

— Ти ме наричаш несериозен човек, но изобщо не си прав. Само аз се погрижих да науча историята на къщата и на бившия ѝ собственик.

— Недей да преувеличаваш. Не съм те наричал несериозен човек. Казах, че си луд. Това са две различни неща. Колкото до историята, на мен тя също ми е много интересна.

— Тогава трябва да отидем в читалнята. — Фьодор зави надясно, без дори да погледне към указателната табела. — Когато видях призрака за пръв път — продължи, — също изпаднах в недоумение. Не знаех, че е призрак и го смятах за човек. Но сетне, когато се запознах с документите, веднага разбрах за какво става дума. И вече бях подготвен.

— Ще ми покажеш ли тези документи?

— Че за какво съм те довел тук? — едва не се задави от възмущение Фьодор. — Да не мислиш, че просто се забавлявам. Господи, помогни ми да вразумя този потънал в заблуда човек, той ще има само полза от това!

Двамата влязоха в дясното крило на библиотеката и спряха пред масивна дъбова врата с табелка „Читалня“.

Лукин порови из широките си панталони и извади оттам една нова читателска карта в твърда синя обложка.

— Дръж се прилично! — посъветва той Уотсън и хвана извитата бронзова дръжка.

Вратата изскърца и дъх на застоял въздух, пропит с миризмата на стара хартия, влага и още нещо, което нямаше наименование, но винаги присъстваше в библиотеките, обгърна двамата приятели. Дългите стелажи, отрупани с книги, се точеха към безкрая. Уотсън примижа. Това напомняше за оптична измама, защото отвън сградата изглеждаше съвсем малка, но отвътре помещенията като че ли бяха огромни.

От таваните на масивни вериги висяха бронзови абажури във вид на свещници. В централния коридор имаше ниски маси от червено дърво, а върху всяка от тях беше поставена лампа със зелен абажур. Вляво от входа, зад едно високо резбовано бюро седеше хилава особа на неопределена възраст, която според Уотсън беше стара мома.

Щом видя Фьодор, тя скочи от мястото си и изтича на пръсти при него.

— Отец Фьодор! — зашепна. — Много се радвам, че ви виждам!

„И откога е станал «отец Фьодор»? Трябва да го попитам“ — помисли си Уотсън, но не каза нищо. Според него мълчанието беше точно онова „прилично поведение“, за което Лукин настоя.

Фьодор разпери ръце за прегръдка и момичето се хвърли на гърдите му. Той го целуна по челото и попита:

— Как си, чедо?

— Благодаря на бога. — Очите на момичето се напълниха с радостни сълзи заради щастието да види духовния наставник. То ги избърса с малкото си юмруче, взря се внимателно във Фьодор и изведнъж възкликна: — Олеле! Какво е станало с лицето ви, отец Фьодор?

— Това ли? — Той докосна месестия си нос и подутото си око. — Пострадах заради вярата, чедо мое — каза нежно. — Сатаната не спи, не, той изобщо не спи...

— Такава е участва на всички праведници — отвърна като ехо момичето. — Никой не е пророк в собствената си страна... — Тя едва сега забеляза Уотсън. — Кой е този човек, отче? И той ли е проповедник като вас?

— Това е странникът Уотсън, сиреч Станислав, който върви по пътя на нравственото усъвършенстване — представи го Лукин.

— С широка крачка — потвърди Уотсън тази версия и незабелязано сръга Фьодор с юмрук в ребрата, сякаш искаше да му каже: „Стига си увъртал, давай делово най-сетне.“

— Чедо мое — каза Фьодор, — можеш ли да ни покажеш списание „Вестител на Камчатка“? Шести брой от хиляда деветстотин и осма година?

— Онзи ли? — усмихна се многозначително момичето.

— Същият.

— Разбира се. — Тя ги поведе към дъното на залата.

Уотсън забеляза, че освен тях в залата нямаше никого. Библиотекарката се приближи до високия стелаж, придърпа една разклатена подвижна стълба и започна да се изкачва по нея.

Лукин срамежливо отмести очи от слабичките ѝ крака, обути в кафяви чорапи, и се прекръсти. А Уотсън хвана момичето за ръката и го спря.

— Нека да се кача аз — каза. — Щом като ще се усъвършенствам, тъй да бъде.

Библиотекарката го погледна с уважение и отстъпи встрани.

— Заповядайте...

Уотсън се покатери чевръсто на стълбата като цирков акробат. Горе имаше много папки, които си приличаха като близнаци.

— Течението за хиляда деветстотин и осма година е ей там... В най-дебелата папка — насочи го момичето.

Той свали тежкия том с червена корица от изкуствена кожа. Върху корицата със син флумастер беше написано: „Вестител на Камчатка, 1908“.

Станислав Маркович слезе внимателно долу и сложи папката на масата, а библиотекарката запали лампата. Приятната бледозелена светлина освети почти тъмната зала.

Фьодор енергично потри длани.

— Ето! Сега сам ще се убедиш!

Започна да разлиства трескаво вестниците. От дебелиите пожълтели страници към Уотсън гледаха издокарани мъже в модни сюртуци, жени с широки шапки и модни кринолини, местни камчатски жители с национални носии, бузести дечица с моряшки куртки и къси панталонки... Там беше дори и генерал-губернаторът с огромни

бакенбарди и бродиран със сърма мундир. Нямахме я само снимката, която им трябваше, и Уотсън разбра това по реакцията на Лукин.

— Чакай малко! — мърмореше той. — Шести брой... Точно така... И къде е този клетник? Къде се е дянал?

— Може пък изобщо да не е бил тук? — попита строго Уотсън. — Може просто да ти се е привидял?

— Как така ще ми се привиди? — възмути се Фьодор. — Ето го цивилният съветник Голошчоки със съпругата му... Ето я обявата за откриването на новата сладкарница „Виенски шик“ на улица „Морска“... Ето я рекламата за сдружението на кожарите „Руски пух“... Това си го спомням. А тук, от лявата страна, трябваше да има снимка на търговеца Митрофанов и една малка бележка за него. Точно така! Ето, виж! — Заби пръст в горния ляв ъгъл на съседната страница. — Виждаш ли?

Текстът на откъснатото парче от страницата гласеше:

... фанов в разговор с нашия репортер споделил, че наскоро е попълнил прочутата си колекция с нов екземпляр — комплект бижута, изработени от господин Фаберже, официален доставчик на двора на Негово императорско величество. Комплектът бижута съдържа...

— Това е краят на бележката. Видя ли, че не съм се объркал! Само че къде са началото на тази бележка и снимката? — Лукин беше обезкуражен.

Уотсън се вгледа внимателно. В левия ъгъл на страницата беше изписано числото „62“, а в десния — „65“. А между тях се виждаше тънък остатък от лист — някой старателно беше откъснал една страница.

„Май че не лъже — помисли си. — Изглежда, не бях прав, като му се нахвърлих.“

Той затвори папката, покатери се светкавично на стълбата и го остави на мястото му.

— Довиждане! — каза той на момичето, след като слезе обратно. — Беше ми много приятно да се запозная с вас. Но за съжаление

трябва да тръгваме. — Сграбчи Фьодор за лакътя и го помъкна към изхода.

— Ама... — подхвана Лукин, но Уотсън не му позволи да довърши.

— Отец Фьодор иска да каже, че е време да постим — обясни той причината за бързането си на изненаданото момиче. — Вече е обяд. Тъкмо е време за един солиден... исках да кажа — за строг пост. — И буквално измъкна Фьодор навън.

— Какво си позволяваш? — възкликна той. — Исках да си поговоря с духовната си дъщеря.

— Друг път ще си говориш — отвърна Уотсън. — Какво ти става, не разбираш ли? Ако всичко, което ни разказа, е истина и някой действително следи къщата на Митрофанов, значи всички сме в опасност. Още не знам каква е тази опасност, но ще е най-добре да се върнем в къщата. Там има две жени и един Витя. Не забравяй това!

Лукин едва сега осъзна опасността. Той приклепна, изпъшка силно като жена и хукна нататък толкова бързо, че Уотсън успя да го догони едва пред къщата на Митрофанов.

Двамата преминаха покрай работниците, които слагаха настилката пред къщата на Митрофанов, и нахлуха едновременно в къщата.

И двамата дишаха като уморени коне. Витя ги посрещна с поглед на Юпитер. Началникът на службата за сигурност на „Красносибмет“ крачеше нервно из голямата сводеста зала с толкова страховито изражение на лицето, че Фьодор свря глава в раменете си и се скри зад Уотсън. В ъгъла, зад компютъра, ни жива, ни умряла седеше Люба.

— Къде се мотаете? — попита ги недоволно Злобин.

— Бяхме в града — сведе виновно очи Фьодор, — дори не можеш да си представиш...

— Представям си — прекъсна го той. — Дори много добре си представям.

Спря, вдигна глава и се заслуша. Подът на втория етаж, в спалнята на Белов и Лайза изскърца, а след това отново стана тихо.

— Какво е станало? — досети се Уотсън, че нещо не е наред.

— Ами, много неща станаха — отвърна троснато Витя. — Положението е следното. Докато Белов не се върне, никой няма да напуска къщата. Ние сме в обсада, ясно ли е?

Люба не възрази. Уотсън виждаше, че Злобин е в такова състояние, че е по-добре да не спори с него. И само Лукин се намеси по крайно неподходящ начин:

— Ами плова? Нали исках...

— Ще караш на консерви! — кресна му Витя. — Марш горе! Бързо!

Преди още Фьодор и Уотсън да се качат горе, той излезе и каза на работниците, че обявява днешния ден за почивен. Когато си отидоха, заключи портала и сложи ключа в джоба си.

След това дръпна резето на вратата на централната зала, сложи един стол до нея и седна да пази изхода.

Къщата на търговеца Митрофанов се подготви за обсада.

12.

Белов имаше огромно желание да долепи чело до илюминатора и да се полюбува на местата, над които летяха. Ала не можеше да направи това без риск да бъде разобличен. Свали от гърба си раницата, пхна я под главата си и се настани в ъгъла, преструвайки се, че спи. Козирката на бейзболната шапка прикриваше добре лицето му от любопитните погледи. След около час и нещо, откакто бяха излетели, той усети силен удар в гърдите си. Нечий познат глас изкрещя в ухото му, надвиквайки шума на двигателите:

— Ей! Паша! Жив ли си?

Белов кимна няколко пъти, без да вдига глава. Облеченият по московска мода журналист го потупа по рамото:

— Добре, спи! В Илпирск трябва да дзънкаш, иначе Глеб ще ти откъсне главата. И на мен — също.

Белов оправи бейзболната си шапка и отново кимна. Полетът продължи още два часа. Пътят към селцето Илпирск по права линия — над морето, беше много по-кратък, но такива полети бяха забранени. Пилотът държеше курс покрай бреговата линия. Макар така пътуването да бе по-дълго, поне беше по-сигурно. Когато вертолетът започна да се снижава, часовникът на ръката на Белов показваше единайсет и половина. Машината намали скоростта си и двигателят започна да бучи по-тихо.

Белов, който много пъти в живота си бе летял с вертолет, винаги усещаше този момент. Скоростта на хоризонталния полет спадаше до нула, а вертолетът увисваше във въздуха и започваше бавно да се приближава към земята. Журналистите се засуетиха и започнаха да вдигат чантите и калъфите с апаратурата си — изобщо, държаха се така, сякаш се канеха да скочат във въздуха.

Белов дръпна козирката на бейзболната шапка още по-ниско над очите си и за по-сигурно нахлупи качулката си. Смяташе, че все още е рано да се разкрива. Колесникът на вертолета докосна земята. Перката му се въртеше все по-бавно и по-бавно, а блестящите ѝ плоскости

разсичаха въздуха със свистене. Саша се възползва от всеобщата суматоха, надникна през илюминатора и... замря.

Наоколо, докдето ти стигаше погледът, се простираше огромно поле с гъста зелена трева. Цяло море от зеленина, покрито с лека бяла пара като с тюл. Перките на вертолета я разпръсваха и я разкъсваха на парцали, бялата пара кипваше също като гребените от пяна върху океанските вълни, откъсваше се от земята и се издигаше към безкрайния купол на небето като едва забележим дим.

Дъхът му спря от усещането за невиждания простор. Двете стихии — въздухът и земята, се разтваряха една в друга и се събираха на хоризонта. Всъщност неговата линия беше толкова тънка и призрачна, че изглеждаше като нереална. Отляво и отдясно на вертолета се издигаха юрти, покрити с еленови кожи. Наоколо тичаха деца с нови кожени дрешки, общити с мъниста. Насред полето се издигаше резбован стълб, украсен с разноцветни ленти. Покрай него се тълпяха хора, облечени със странни носии, които държаха дайрета.

Вертолетът на Зорин кацна наблизо — на около стотина метра. Вторият пилот отвори люка, скочи на земята и спусна металната стълбичка с три стъпалца. В отвора се появи самият Виктор Петрович. Той спря на най-горното стъпало и махна с ръка за поздрав.

Понечи да слезе, но в този миг на рамото му легна нечия тежка ръка, а човекът с кръглото лице и бягащите очички зад тесните очила каза нещо в ухото му. Виктор Петрович се навъси и влезе обратно във вертолета.

Белов разбра каква беше причината за забавянето — репортерите още не бяха успели да слязат. Те бързаха, тичаха и се спъваха, размотавайки в движение кабелите и вадейки камерите. Най-сетне, след като наобиколиха стълбичката, Зорин се появи пред „ликуващия народ“ за втори път.

Вратата на кабинката във вертолета, с който се возеше Белов, се отвори и оттам излезе командирът — мрачен мъж, приличащ на мечок.

— А ти защо си тук? — каза той на Белов. — Отивай да лижеш задника на Зорин, че ще закъснееш.

Саша кимна. Пилотът дрезгаво се изсмя, а Саша си помисли: „Интересно, дали биха казали същото и за мен?“ Отиде до люка, скочи на земята и хукна, но не към вертолета, а точно в обратната посока — към спретнатите юрти.

Там свали якето и бейзболната си шапка, нави чуждите дрехи и ги прибра в раницата. Остана по дебел пуловер, с плътни непромокаеми панталони и армейски боти с връзки, които стигаха до средата на прасците му. Помисли малко, извади изпод ризата си огърлицата от мечи нокти и я потупа с длан.

До ушите му достигаха високи викове и смях. Белов надникна иззад юртата и видя шейната, в която бяха впрегнати два елена. Шейната, направена от изхвърлени на брега от вълните и изсушени на слънце дървета, се плъзгаше по зелената трева. До нея тичаше нисък мъж с жълтеникаво лице и черни прави коси. Мъжът се усмихваше щастливо. Държеше дълъг прът с шишарка на единия край.

Това беше камшикът му.

Младият елен гледаше с виолетовите си очи камшика и се опитваше да отгатне желанието на господаря си. Другият елен, който имаше само един рог, тичаше спокойно и напористо, подчинявайки се на посоката, която му определяше човекът.

След миг на хоризонта се появиха няколко черни точки. Те стремително се приближаваха и Белов различи още няколко впряга, които също като първия бяха натоварени с дърва за огъня.

Жените мъкнеха черен опушен казан, две вили и една кръстоска. Вече поотрасналите, но все още невъзмъжали момчета влачеха кожени мехове с вода.

Навсякъде цареше радост и веселие. Празникът на лятото започваше.

Хайловски даде на Зорин малки картончета от дебела хартия. На тях с едри печатни букви беше написана подготвената му реч. Глебушка дописваше последните няколко картончета в движение.

Виктор Петрович предварително го предупреди: „Напиши го така, че да мога да го прочета без очила“, и той се съгласи. Строгите очила в позлатена рамка изглеждаха добре в телевизионното студио или в кабинета, но не и на празника на лятото. Зорин изправи рамене и започна да говори, поглеждайки в картончетата.

— Скъпи приятели! В този тържествен ден...

— Чакайте малко! — прошепна зад гърба му Глебушка. — Не тук! Идете до свещения стълб, старейшините и шаманите са там.

Здрависайте се с всеки от тях и едва тогава произнесете речта си.

Зорин не се смути, защото се бе измъквал и от по-деликатни ситуации.

— Скъпи приятели! — повиши глас. — Каня всички ви да дойдете до свещения стълб.

Процесията тръгна през полето към стълба. Най-отпред вървеше Зорин, зад него — Хайловски, а зад него в нестройна, разпръсната колона крачеха журналистите.

Белов догони тържественото шествие. Не беше прилично да оставя Виктор Петрович без подарък, без един немного приятен, но напълно заслужен сюрприз. Зорин отиде до стълба, изчака журналистите да се съберат, и започна да се здрависва с белокосите старци, облечени в кожени дрехи. Единият от шаманите носеше на главата си красива шапка, ушита от вълча кожа по такъв начин, че оголените кучешки зъби падаха от двете страни на сбръчканото му лице. Главата на друг мъж беше украсена с препарирана муцуна на морж с дебели твърди мустаци.

Зорин енергично разтърсваше ръцете на шаманите и старейшините, но въпреки това усмивката му оставаше напрегната. Най-сетне се обърна към Хайловски и след като получи разрешение, отново извади картончетата.

— Скъпи приятели! В този тържествен ден самата природа на Камчатка...

Операторите работеха с две камери. Едната снимаше лицето на Зорин в едър план, а другата фиксираше общия план около стълба и застаналите покрай него хора. Двамата се бяха разбрали, че по време на речта всеки ще снима своя план, а след това ще си разменят кадрите.

Журналистите насочиха диктофоните си към Зорин. Глебушка драскаше нещо върху картончетата от дебела хартия. Шаманите и старейшините едва ли разбираха и половината от онова, което им говореше кандидатът за губернатор, но въпреки това кимаха от любезност.

„Кой ли от тях е Иван Пинович Рултетегин? — мислеше си Белов, криейки се зад репортерите. — Вълкът или моржът? Странно... Изглеждат толкова раболепно... Наистина ли имат някакъв авторитет? И през ум не би ми минало.“

Зорин изчете всички картончета и погледна към Хайловски, а той незабелязано пхна в ръката му още едно. Виктор Петрович плъзна бързо поглед по него и се усмихна.

— И накрая бих искал да ви кажа още нещо. За съжаление напоследък се появиха твърде много политици, които са престъпници и които се тревожат за народното добруване само на думи, а в действителност се опитват да заграбят колкото се може повече пари и да ги изнесат в чужбина. Но ние с вас знаем, че управлението на един толкова труден регион като Камчатка... — Направи драматична пауза и изрече с гласа на Левитан: — Това не е като да правиш консерви от алуминиеви краставички в брезентово каче!

Журналистите се засмяха, подчинявайки се на невидимата диригентска палка на Хайловски. Смехът продължи в течение на предвидените по сценарий десетина секунди, а след това също така организирано секна.

Зорин се усмихна с мъдра бащинска усмивка и снизходително каза:

— Не искам да упреквам никого за нищо. Както се казва, не съдете, за да не ви съдят... Ясно е, че пътят от Петропавловск-Камчатски до Илпирск не е кратък. На кого му се ще да ходи на края на света, след като е по-добре да си седи в града, където може да се ползва от благините на топлата вана и личния си автомобил? Но аз ще бъда откровен и ще ви кажа, че дори се радвам, че днес те не са сред нас. И няма да ни пречат да се веселим. А аз съм щастлив да бъда с вас! Както се казва: „Самолетът е хубаво нещо, параходът е хубаво нещо, но най-хубавото нещо са елените!“ И на мен много ми се ще да впрегна два елена и да се понеса като вихър! Кой ще се състезава с мен, а? — Журналистите благоразумно мълчаха. Зорин стисна двете си ръце и ги вдигна над главата си: — Честит празник, приятели!

Хайловски започна да ръкопляска и всички присъстващи като по команда последваха примера му. Но замисленият тържествен финал не се състоя. И вината за това беше на един среден на ръст младеж с добре сложено тяло и открито лице. Той беше облечен много семпло и дори би могло да се каже — невзрачно. Изведнъж младежът си проби път през тълпата и застана до Зорин. Той аплодираше най-силно от всички. Младежът изчака радостните викове малко да стихнат и заяви:

— От сърце се присъединявам към поздравленията на Виктор Петрович. Празникът на лятото е голямо събитие за всеки камчадал. И за мен също. Затова съм тук. За съжаление мен не ме бива много по красивите думи, защото аз съм човек на делото. И според мен наистина ще е много добре да впрегнем два елена и да се понесем като вихър! — Обърна се към Зорин: — Какво ще кажете, Виктор Петрович?

Той първо пребледня, а след това кръвта нахлу в лицето му. Без да помръдва устни, изрече толкова тихо, че само младият мъж успя да го чуе:

— Дяволите да те вземат, Белов! Откъде се взе тук?

Саша продължи все така усмихнат:

— Вие хвърлихте предизвикателство и аз го приех. — Понижи глас и добави: — Никой не ви дърпаше за езика. Ще се съгласите ли или предпочитате да станете за смях? Не забравяйте, че телевизионните камери снимат! Всички ни гледат! Усмихнете се, Виктор Петрович!

Журналистите забелязаха, че нещата не вървят по план. Внезапната поява на още един кандидат-губернатор беше пълна изненада. Ситуацията намирисваше на лек скандал, който нито един репортер не би изпуснал. Чувството за солидарност в журналистическия свят е доста условно понятие, защото, ако ти не пуснеш новината в ефира, някой друг ще я пусне вместо теб. Затова камерите продължаваха да работят, а касетите в диктофоните — да се въртят.

Устата на Зорин пресъхна от вълнение, тъй като ситуацията очевидно излезе от контрол. Но опитът, натрупан в Кремъл, си каза думата. Той се стегна, изправи рамене и гордо отвърна:

— Не се отказвам от думите си. Ще се надбягваме.

Глебушка почти изпадна в паника, защото идеалният му сценарий се провали. Само мисълта за това, че в този момент камерите снимаха, го възпря да се хване за главата...

Само за един миг Белов се превърна в център на внимание. Сега камерите вече бяха насочени към него. Той се отдалечи от свещения стълб и тръгна към впряговете, които стояха близо до мястото, където

местните жители палеха огромен огън. Никога в живота си не беше карал шейна с елени, така че си струваше да опита. Беше млад и пъргав, адреналинът бушуваше в кръвта му, а в очите му пламтеше боен хъс.

През първата минута репортерите го следваха, но сетне започнаха да изостават, ала той дори не забеляза това. Съсредоточи се върху една-единствена мисъл — да победи. И не видя как Хайловски догони журналистите, каза им нещо и телевизионните оператори послушно свалиха камерите. Белов крачеше напред, усещайки как кръвта му кипи, но изведнъж някои сложи ръка на рамото му. Саша рязко се обърна. Пред него стоеше същият онзи човечец с кръглото лице и неспокойни очички зад стъклата на очилата.

— Александър Николаевич! — каза той. — С вас не се познаваме. Позволете ми да ви се представя. Аз съм Глеб Андреевич Хайловски.

Белов го измери с поглед и попита:

— На какво дължа честта?

— Александър Николаевич... — започна угоднически Хайловски. — С вас сме големи хора. Затова нека да разсъждаваме и да се държим като възрастни хора. Защо трябва да вършите такива хлапащини и да правите такива идиотски номера?

— Какво имате предвид? — не разбра Саша.

— Ами-и-и... Това надбягване. — Глеб се изкиска. — Нали сте наясно, че Виктор Петрович не става за тази работа? Може да получи удар от такива забавления... Да не дава господ, разбира се.

— И какво? Няма ли да има надбягване? Той ви изпрати да ми кажете това, така ли?

— Е, попрекали малко, старчето. На кого не се случва? Разбира се, че няма да има никакво надбягване.

— Нищо подобно — възрази Белов. — Както е казал великият Цезар: жребият е хвърлен, остава да преминем Рубикон. Освен това заявлението беше направено публично, нали?

— Александър Николаевич — снизходително изрече Хайловски, — какво общо има с това Рубикон? Не е имало никакво заявление. То съществува само във вашето въображение. Но на записа няма нищо подобно. Да не би да сте на шест години, че да ви обяснявам такива елементарни неща? А?

— Един момент — втрещи се от тази наглост Белов. — Искате да кажете, че... Значи, какво излиза, че мен също ме няма на записа, така ли?

Глеб гадно се ухили. Белов беше готов да го цапардоса по мутрата, и то така, че да си търси очилата по зелената морава чак до следващия празник на лятото.

— Който плаща, поръчва и музиката — рече Хайловски. — Лично ще проверя всички видеоматериали, аудиозаписи и чернови на статиите. Цената за това не е кой знае каква. Тук не е Москва. Ще дам на всеки по сто долара и всички ще си мълчат. Виртуалният Александър Белов няма да го има нито по телевизията, нито по радиото, нито във вестниците. Вие сте смел и хитър човек и по този въпрос няма спор. Още не мога да разбера как успяхте да се озовете тук. Само че, моля да ме извините, но сте много наивен. Вашето посещение на празника на лятото ще остане незабелязано. Уж сте били тук, но в същото време ви е нямало.

— Ами, ако ей сега ти забия един в мутрата, мръсноко? — попита Белов, но това не оказа въздействие на Хайловски.

— Това си е ваше право — съгласи се той. — Виждам, че много ви се ще да го направите. Добре, направете го. Но тогава — вдигна предупредително пръст, — тогава моментално ще се появите на телевизионния празник на лятото. И знаете ли как ще се казва този репортаж? „Кандидат за губернатор на Камчатка нанася пиянски побой“. Или нещо от сорта. А освен това ще ви съдя. И тогава с вас е свършено. Край на предизборната ви кампания. Можете да си съберете партакешите и да се приберете във вашия Красносибирск. Хайде, изборът е ваш — каза, след като забеляза, че Белов отново стисна юмруци.

Хайловски махна с ръка и Белов видя как двамата оператори вдигнаха камерите и ги насочиха към тях. Саша няколко пъти шумно си пое въздух и го изпусна, внушавайки си, че прочиства гърдите си от насъбралата се в тях злоба. Така го бе научил да постъпва Уотсън и упражнението действаше безотказно. Помогна му и този път. Той се овладя, усмихна се любезно на Глеб и каза:

— Забравяте едно много важно нещо.

— И какво е то? — поинтересува се Хайловски.

— Аз не съм виртуален. Аз съм жив. Ясно ли е? И не ви съветвам да изключвате това от сметката.

Обърна се и се отправи към мястото, откъдето тръгваха впряговете с елените. Гъстата трева шумолеше под краката му и той си помисли, че сигурно тревата е шумяла точно така по време на средновековните турнири, подготвяйки се да попие честната кръв на рицарите.

Приближи се и застана до младите мъже, които разговаряха помежду си в очакване на сигнала. Те бяха ниски на ръст, широкоплещести, с гъсти прави коси. Всички еленовъди бяха облечени с леки кожени дрехи и обути с високи и широки велурени ботуши.

— Искам да участвам в надбягването — заяви Белов.

Мъжете се спогледаха изненадано, а след това се разсмяха високо, сякаш никога в живота си не бяха чували нещо по-смешно. Саша се засмя заедно с тях.

— А преди виждал елен, мелгитанин? — попита най-якият и най-набитият от тях.

— Мелгитанин значи руснак. Но ти смел... — Еленовъдът се приближи до Саша и сърдечно му подаде широката си длан с къси пръсти. — Аз Павел. Тергуве — представи се той.

— Александър Белов — каза Саша и стисна ръката му.

— Искаш участва в надбягване, а? Камера снима, а сетне тебе дава по телевизия? — Павел смигна, давайки да се разбере, че тези номера са му познати.

— Не — отвърна Белов. — Просто искам да участвам в надбягването. Искам да победя.

Павел Тергуве погледна приятелите си. Те така се смееха, сякаш на гости им бе дошла Регина Дубовицка със своя „Аншлаг“.

— Кой победи — обясни Тергуве, — получи пет еленчета. Еленчетата хубави. Трите женски, а двата мъжки, има звезди на чело. От стадото на дядо Они.

Останалите мъже закимаха. Очевидно принадлежността към стадото на дядо Они беше най-доброто доказателство за високо качество.

— Аз не искам еленчетата — каза Белов. — Аз искам да победя.

— Добре, мелгитанин — съгласи се Павел. — Хубаво човек да победи. Къде твой впряг?

— Нямам впряг.

— А как ще надбягва? Сам ли ще впрегне в шейната вместо елен? — Мъжът отново избухна в радостен смях.

— Може би някой ще ми даде назаем?

Павел поклати глава.

— Няма излишен впряг. Кога дядо Они изсвири, елени хуква. Всеки мъж има свой впряг. Върви си вкъщи, мелгитанин — каза кротко той.

— Дай ми назаем твоя впряг — предложи Белов. — А пък аз ще ти дам... — Замисли се с какво би могъл да заинтригува Павел. — Ще ти подаря часовника си.

Тергуве погледна златния часовник „Омега“ на китката на Александър и завъртя глава.

— Че за какво мене часовник? Има слънце, аз гледа слънце, корем къркори, елен спи... За какво мене часовник?

— Добре. Тогава... — Белов извади мобилния телефон от джоба си, но моментално го прибра обратно. Защо му беше на Павел мобифон? В тундрата нямаше дори най-обикновени контакти, как щеше да го зарежда? — Ами, тогава...

Внезапно го осени. Свали раницата на журналиста от гърба си и извади от нея бейзболната шапка.

— Това харесва ли ти?

Павел направи престорено безразлична физиономия, но Белов забеляза, че бейзболната шапка много му хареса.

Саша изсипа съдържанието на раницата на земята. Оттам изпадаха четка за зъби, диктофон, батерии, тефтер... Нито едно от тези неща не беше подходящо. Нещо се мярна под якето. Белов видя една старинна сребърна табакера с доста големи размери, която беше предназначена за папириси.

Отвори табакерата и откри вътре няколко готови джойнта.

— Нямаш нужда от това — измърмори, извади цигарите с тревата и ги скъса. — Но табакерата можеш да я вземеш!

Останалите еленовъди ги наобиколиха.

— Ей, мелгитанин! — обади се единият от тях. — Ако Павел не ще, вземи мой впряг!

Това помогна на Тергуве да се реши.

— Ей, Белов, не слушай него! — каза той. — Мой впряг най-бърз. Серту най-добър елен в тундра. Тича много бързо!

Боейки се да не би Белов да размисли, Тергуве грабна табакерата.

— Шапка, дай шапка!

Саша му подаде бейзболната шапка и той веднага я сложи на главата си. Разнесоха се въздишки на възхищение и лека завист.

След като извърши евтината размяна, Белов отиде до впряга. Водещият елен Серту беше видимо по-едър от останалите. Късата му сребриста козина лъщеше, докато козините на другите елени бяха мръсни и залинели.

— Какво пък? Да видим как действа този агрегат — промърмори Саша.

Отиде до шейната и се качи в нея. Настани се удобно и викна: „Дий!“ Елените не реагираха и той се запита да не би да са му се паднали глухи животни?

— Вземи камшик! — подвикна му Павел.

Белов се опита да достигне камшика, но той беше доста далеч. Тогава стана, подпирайки се с една ръка на шейната, и се опита да хване камшика с другата. Още не бе успял да се опомни, когато Серту нададе рев, наведе рогатата си глава и се понесе напред. Изпод широките му копита се разхвърчаха буци пръст. Саша излетя от шейната и падна встрани.

Всичко стана твърде неочаквано, затова не успя да реагира, но за щастие се отърва само с две синини и няколко натъртвания.

Впрягът пробяга още няколко десетки метра и спря. Павел изтича при Белов и му помогна да се изправи.

— Лошо, мелгитанин! — скара му се той. — Кога камшик в ръка, елен хуква! Елен хуква!

След това Тергуве се втурна напред, стигна до впряга, хвана Серту за юздите и го върна обратно.

Белов се изтупа и погледна еленовъда с недоумение. Той не можеше да разбере как да се справи със задачата хем да вземе камшика, хем да седне в шейната? Кое трябваше да направи първо? Когато камшикът се озовеше в ръката му, елените хукваха като ужилени. Но ако първо седнеше в шейната, тогава как би могъл да вземе камшика?

Павел хитро се усмихна.

— Аз правя тебе, а ти гледа мене, мелгитанин.

Той пусна камшика на земята. След това нагласи шейната, така че той да остане от лявата ѝ страна. Сетне подхвана внимателно камшика с крак и го закрепил на върха на ботуша си.

Серту стрелкаше с погледи към господаря си, наблюдавайки внимателно всяко негово движение.

— Ооп! — извика Тергуве и подхвърли камшика с крак.

Серту се понесе с всичка сила. Павел хвана камшика в движение и няколко секунди тича наравно с впряга. Когато елените набраха скорост и започнаха да го задминават, скочи в шейната и отново извика: „Ооп!“

Той стискаше камшика под мишница, а кръглият му накрайник удряше елена по главата между рогата. След това лекичко измести камшика и сега той вече удряше Серту от лявата страна на главата. Еленът направи завой надясно и впрягът описа пълна дъга.

Когато се изравни с Белов, Тергуве хвърли камшика и дръпна поводите. Серту престана да вижда камшика, който измъчваше всеки ездитен елен в най-страшните му кошмари, успокои се и спря.

— Разбра мене, мелгитанин? — попита Павел.

— Разбрах тебе — кимна Белов.

— Но повече не бива бяга — каза строго Тергуве. — Серту много уморен. Чака малко и тогава побеждава.

— Добре. — Саша се приготви да чака.

Настроението му веднага се оправи. Сега поне вече не му беше скучно, защото скоро му предстоеше истинско мъжко забавление.

Но преди това му се наложи да изгледа един малък спектакъл — Зорин се опитваше да впрегне елен.

13.

Виктор Петрович и свитата му се бяха настанили наблизко. Хайловски тичаше и се суетеше, настанявайки всички по местата им. Нагласи единия оператор малко вдясно от гърба на Зорин, а другият се намести отляво, за да го снима отстрани. Еленовъдите доведоха няколко стари и спокойни елена. Те дъвчеха флегматично трева, а от муцуните им се стичаха зеленикави слюнки. Еленовъдите предвидливо спънаха елените и те стояха, без да помръдват.

Връчиха на Зорин един дълъг ремък от необработена кожа с голямо медно звънче в единия край, който се наричаше чаут. Виктор Петрович сви ремъка в кръг, праметна единия му край през него и направи примка. Развъртя ласото над главата си и го метна, но примката се затегна още повече. Следващите му четири опита също бяха неуспешни.

Елените виждаха издигацията се чаут, потръпваха, но не можеха да избягат. Животните мучаха жално, но веднага щом усетеха, че опасността е преминала, започваха отново да преживят тревата.

— Какво искаш? Да не съм ти каубой? — ядоса се Зорин на Глебушка. — Ела ти да хвърляш това идиотско ласо!

— Виктор Петрович! Моля ви! Само още няколко кадъра. Знаете ли какъв страхотен клип ще стане? — Хайловски вдигна трите си събрани пръста до устата си и премлясна. — Бонбонче!

— Така ли? Е, заради това може... — измърмори Зорин. — Нека някой да ми покаже какво трябва да направя с това нещо.

Един от еленовъдите отиде при тях. Бързо и сръчно извърши всички необходими движения. Вдигна чаута над главата си, разнесе се свистене, след което примката веднага се стегна около рогата на елена.

— За тая работа трябва упражнения — промърмори Виктор Петрович.

Той направи още няколко опита и изведнъж... Успя! Примката падна тежко върху рогата на най-близкия елен. Тъй като се боеше да не би животното да завърти глава и да се отърве от чаута, Зорин дръпна рязко ремъка от необработена кожа.

Еленът залитна, а той се зачерви от усилието и се развика:

— Видяхте ли? Всички ли видяха?

Хайловски отиде при него и започна да ръкопляска.

— Страхотно, Виктор Петрович! Направо великолепно! — След това направи пауза и добави: — Трябва да заснемем отново последния кадър. Лицето ви е прекалено... такова...

Зорин захвърли ласото настрани.

— Подиграваш ли ми се? Лицето ми си е съвсем нормално! Нямам друго!

— Разбирам ви, Виктор Петрович — каза с извинителен тон Глебушка. — Само че това няма да се хареса на избирателите...

За сметка на това надбягването щеше страшно да се хареса на избирателите, но Белов много се съмняваше, че щяха да го заснемат. През онзи половин час, докато Зорин се правеше на дресьор на елени, Павел Тергуве обясни на Белов правилата на предстоящото състезание. Всички стартираха едновременно по сигнал на дядо Они. Състезателите трябваше да засилят впряговете, да стигнат до свещения стълб, да го заобиколят и да се върнат обратно.

И всичко изглеждаше много просто — побеждаваше онзи, който имаше най-бързите елени. Но Павел успя да посвети Белов в някои тънкости, които страничният наблюдател не би могъл да забележи. Първо, беше много важно да се избере правилно моментът, в който да се направи завоят. Младите и неопитни състезатели щяха да се опитат да завият колкото се може по-рано, веднага след като впрягът им задминеше стълба. Тергуве каза, че това не бива да се прави, защото поне два впряга със сигурност щяха да се закачат един за друг и за тях състезанието щеше да свърши.

Той посъветва Белов да завие последен, макар че щеше да му се наложи да опише най-широката дъга, но за сметка на това щеше да е в безопасност. Като се имаше предвид, че Серту беше най-бързият елен в тундрата, можеше да си позволи да изгуби няколко секунди. Второ, важна бе техниката, по която щеше да направи завоя. Шейната задължително щеше да се наклони към външната страна на дъгата, затова състезателят трябваше да се наведе към вътрешната ѝ страна.

Като в същото време трябваше да насочи елените да тръгнат по най-краткия път към финала.

И, трето, след като шейната излезеше от завоя на правата линия, състезателят трябваше да се наведе напред и да легне по корем. Тогава цялата тежест на тялото щеше да се пренесе върху предната част на плъзгачите и те щяха да се движат по-лесно.

— И недей жали елен — добави Тергуве.

В тундрата елените бяха разходен материал. Месо, кожа и средство за препитание. Дори не бяха автомобили. С автомобил можеше да се сравни едно стадо елени. А един елен беше просто няколко литра бензин.

Макар че... Това правило също имаше изключения. И пример за това беше Серту. Той беше единственият, на който Павел бе дал име, а останалите си бяха просто елени.

Белов кимна, но реши, че ще жали елена. Все пак не беше негов, просто бе взел животното назаем. Сребърната табакера и бейзболната шапка на някакъв си идиот, който се тровеше с трева, бяха твърде незначителна цена за живота на един елен. Дори ако собственикът му не мислеше така.

Саша отиде при елена и го погали по муцуната. Поразиха го очите на Серту. Те бяха умни и тъжни и той кой знае защо веднага се сети за Фьодор.

Белов се разсмя и еленът се отдръпна.

— Извинявай, приятелю, но нямам дори морков. Обещавам, че следващия път непременно ще ти донеса цял чувал моркови.

Той се върна на стартовата линия и попита Тергуве:

— Какво означава Серту?

Павел се замисли, опитвайки се да преведе колкото се може по-точно името на руски.

— Огън пада небе — каза след дълъг размисъл.

Белов така и не разбра какво точно падаше — огънят или небето? Но нямаше време да го разпитва повече. При състезателите дойде висок слаб старец с коси като козината на Серту — точно толкова гъсти и бели. Това беше дядо Они.

Той плъзна спокоен поглед по колоната, която се канеше да стартира, и го задържа на Белов.

Дядо Они му размахна пръст и се усмихна широко, оголвайки венците си, които бяха розови и беззъби като на бебе. След това придоби сериозен вид и вдигна лявата си ръка.

Тергуве бутна Белов по гърба.

— Върви вземи твой камшик! Сложи на крак!

Белов видя, че другите състезатели вече стояха до шейните, готови да подхвърлят с крак дългия камшик, след като чуят сигнала. И направи същото.

Армейските боти изобщо не можеха да се сравнят с леките и удобни велурени ботуши, но той нямаше избор. Подхвана лекичко камшика и сви крака си в глезена.

Дядо Они изчака мелгитанина да се приготви и кимна одобрително. Гледаше само Белов, а Белов следеше дядо Они.

Старецът изсвири юнашката с уста като същински разбойник.

В този миг Белов се концентрира напълно. Вече виждаше единствено целта — свещения стълб в далечината. Вятърът повдигаше с нежните си пръсти разноцветните ленти по него, а до стълба стоеше шаманът с шапката от морж.

Саша подхвърли камшика с мълниееносно движение, пръстите му се впиха в изгладеното от стискане дърво и той стисна единия край на камшика под мишницата си.

— Ооп, Серту, ооп! — извика Белов, съзнавайки, че това едва ли би ускорило движението на елена, който се понесе с всичка сила като състезателен автомобил с тази разлика, че гумите му не свистяха и не боксуваха.

Широките му копита разравяха пръстта, под кожата на врата му подскачаха издатините на гъвкавите му мускули и Серту тичаше леко и свободно. За разлика от останалите елени, включително и от този до него, той дори не навеждаше глава към земята.

Белов не беше в състояние да подбере точна дума за тази лудешка езда. Това не беше тръст, не беше галоп, не беше кариер, а нещо изключително странно и непознато до този момент.

По-скоро приличаше на полет. Серту сякаш се носеше над тревата. Тънките изящни крака на елена се движеха толкова бързо, че дори не се виждаха.

Белов забеляза, че тичат наравно с другите впрягове. Концентрира всичките си сили и се опита да тича още по-бързо. Ето,

че вече задмина съперниците си с една крачка... И с още една.

Сега вече не виждаше съседните впрягове. Значи бе успял да се откъсне малко напред.

Плъзгачите на шейната свистяха тънко и протяжно. Белов пробяга още няколко крачки и забеляза, че шейната започна да го задминава. Тогава стисна здраво камшика и скочи в шейната. Свистенето моментално се смени със силно скърцане.

Чувствителното му ухо долови промяната на звука отляво и отдясно. Съперниците му също бяха скочили на шейните и сега всичко зависеше от бързината на елените.

— Ооп, Серту, ооп! — крещеше Белов, наместил кръглия накрайник на камшика точно между рогата на елена. Но той се стараеше да не удря животното, а само лекичко да го докосва с шишарката.

Разстоянието до свещения стълб стремително намаляваше, сякаш под диригентството на вълшебна пръчица. Белов вече ясно различаваше фината му резба, пъстрите ленти и дори късите твърди мустаци по муцуната на моржа. Шаманът размахваше ръце и крещеше нещо, но Саша не можеше да разбере какво.

Спомни си наставленията на Тергуве и реши да не завива близо до стълба. Бързо се извърна — най-близкият състезател беше на не повече от три метра зад него.

Видя на дъното на шейната въжена примка, намъкна я на лявата си ръка и се приготви за завоя.

Когато свещеният стълб се мярна покрай него той премести камшика вляво, вкопчи се във въжената примка и се наведе назад и надясно.

— Ооп, Серту! — пришпори елена.

Еленът зави много остро наляво и сблъсъкът със състезателя зад него като че ли беше неизбежен. Белов вдигна бързо камшика, Серту изгуби от поглед дразнещия го предмет и намали скоростта.

„Оказва се, че и тук всичко е както в автомобила — досети се Саша. — Когато показваш или скриваш камшика, можеш много добре да контролираш завоя.“

Другите състезатели нямаха късмет. Както предсказа Павел, стареейки се да спечелят разстояние, те се скупчиха около свещения стълб. Виковете им се сляха ведно, след това се разнесе силният пукот

на дървените шейни и отчаяният вопъл на човек, който бе паднал на земята.

Белов нямаше време да се оглежда. Стиснал примката, той седна на крайчеца на шейната и се наведе към вътрешната страна на завоя като опитен яхтсмен. А в същото време се стараеше да контролира правилно Серту с камшика, заставяйки го да описва идеална дъга.

Според терминологията на „Формула 1“ той вземаше завоя по външния радиус, докато останалите го вземаха по вътрешния.

Вдясно от впряга на Белов тичаха два елена с красив шоколадов цвят, а състезателят безмилостно шибаше водещото животно между рогата. След още няколко метра впрягът му започна да се откъсва напред.

Белов се метна в шейната и легна по корем.

— Ооп, Серту, ооп! — крещеше, без да жали дробовите си, но все пак щадеше елена. Камшикът в ръцете му едва докосваше челото на елена.

Умното животно сякаш почувства доброто отношение на човека към себе си. Напреди всичките си сили, с няколко мощни скока догони съперника си и известно време двата впряга се носеха един до друг, като почти се докосваха.

Образно казано, Белов натисна педала на газта до дупка и вече не вдигаше крак от него, но дори нямаше представа какво трябва да направи, за да ускори бяга на елените.

— Ооп, Серту, ооп! — викаше отчаяно. — Хайде, напред!

И... стана чудо. Или еленът пожела човека да победи, или животното се изплаши от непознатия език, но започна да се откъсва напред.

Кожата по гърба му прасеше от напрежение, сякаш всеки миг щеше да се спуска и да оголи пулсиращите му мускули. Белов се боеше, че другият елен няма да издържи на бясното темпо, с което препускаше Серту, и ще се препъне и падне. Ала Серту водеше впряга и поемаше по-голямата част от натоварването.

„Огън пада небе“ се носеше като вихър, широките му ноздри се разтваряха и отново се свиваха, хвърляйки настрани късове бяла пана.

И Белов изведнъж разбра какво означаваше името на Серту — „Огън, който пада от небето“. Това беше метеорит!

И, изглежда, наистина беше така. Еленът летеше, а земята глухо потръпваше от неговия бяг.

Впрягът, воден от Серту, задмина двойката елени с шоколадов цвят вече почти с половината от тялото си. Финалната линия бързо се приближаваше.

Мъжете, жените и децата, които се бяха събрали, за да поздравят победителя, се разбягаха. Само високият човек с червеното наметало с черна яка от кучешка кожа остана неподвижно на мястото си. Той държеше дълга тояга, а през рамото му бе праметната кожена каишка. До краката му спокойно стоеше младо куче.

— Стой! — чу Белов вика на Павел. Тергуве изрече тази дума като „стой“.

Саша захвърли камшика и дръпна юздите. Щом видя, че заклетият му враг е на земята, Серту направи още няколко крачки и спря.

Високият човек с червеното наметало тръгна към Белов. Той забеляза нещо странно в походката и стойката му. Но само след миг разбра какво беше то.

Човекът не отваряше очи, а лицето му беше неподвижно.

Мъжът спря на няколко крачки от него и застина. Саша щеше да си помисли, че той внимателно го оглежда, ако... Ако слепецът можеше да вижда.

— Победата те обича, мелгитанин — изрече с дълбок гърлен глас човекът с червеното наметало. — Защото ти обичаш победата.

Белов слезе от шейната. Цялото му тяло трепереше. Направи няколко неуверени крачки.

„Сигурно отстрани изглеждам смешно — помисли си. — Голяма работа, какво значение има как изглеждам? Най-важното е, че победих!“

Приближи се до високия човек. Кучето наостри уши, погледна Белов и изръмжа, оголвайки белите си зъби.

— Стой мирен, Тума — скара му се мъжът. — Аз съм Иван Пинович Рултетегин.

Той протегна широката си ръка.

Саша се приближи до него и замря от възхищение. Иван Пинович беше толкова висок, че той едва стигаше до гърдите му.

— А пък аз съм Белов — каза и стисна ръката му. — Александър.

14.

Вече наближаваше обяд. Празният стомах на Уотсън беше по-добро мерило за това от който и да било часовник. Доктор Вонсовски стана и излезе в коридора с твърдото намерение да обяви на Витя, че обитателите на обсадения замък нямат нищо против да хапнат нещо. Откри Злобин в централната зала на първия етаж. Той седеше зад бюрото, а пред него имаше два мобифона и един пистолет. Щом чу стъпки зад гърба си, Витя се обърна и посегна към оръжието, но когато видя Уотсън, отново се отпусна.

— А, Министерството на здравеопазването! Какво искаш? — попита недружелюбно, когато приятелят му се приближи до него.

— Ние искаме да ядем — отвърна Уотсън. — Това може да ти се стори странно и дори нахално, но ние искаме да ядем.

Злобин седеше, без да сваля очи от изящния ултрамодерен апарат „Моторола“, който стоеше на бюрото до неговия „Сименс“.

— Ами, яжте — отвърна, без да се обръща. — Мен не ме чакайте, аз не съм гладен.

— Не ме разбра — каза Уотсън. — Въобще не съм дошъл да те каня на обяд. Честно казано, изобщо не ми пука дали си гладен или не. Но ти ни забрани да излизаме навън и затова Фьодор не можа да сготви плов. Консервите са в килера, а ключовете са у теб.

— А-а-а... — Витя дръпна чекмеджето на бюрото, извади връзка ключове, избра един от тях и го даде на Уотсън. — На, граби! Само внимавай Фьодор да не изяде всичкия компот от праскови.

Уотсън взе ключовете, но не побърза да си тръгне. Виждаше, че нещо тревожи Злобин, и то толкова силно, че чак физиономията му се бе променила.

Вонсовски се колебаеше. Предполагаше, че моментът не е много подходящ за изясняване на отношенията, но все пак се реши.

Премести стола и седна до Витя.

— Виж какво! — започна. — Можеш ли да ми обясниш какво става?

Злобин го стрелна с оценяващ поглед. Кой знае защо този поглед накара Уотсън да се смути, сякаш наистина беше виновен за нещо. „Това не може да е само заради библиотеката“ — помисли си.

— Ами, става така — отвърна Витя, — че някой от нас играе двойна игра. Наистина ли не забелязваш нищо? Спомни си пресконференцията на летището. Саша току-що бе пристигнал в града, а журналистите вече бяха научили за проблемите с Олга. Ами днес? Историята с вертолета? Това също не беше случайно, някой е действал по сигнал от нашата къща! На научен език на това му викат изтичане на информация!

— Искаш да кажеш, че...

— Искам да кажа, че се досещам кой е той. Засега нямам стопроцентови доказателства, но ще се сдобия с такива. — Злобин стрелна с поглед моторолата.

Уотсън погледна мобилния телефон. Апаратът беше тънък, лек и имаше сребрист корпус. И веднага се набиваше на очи. Той вече го беше виждал някъде. Но къде? Погледна още веднъж към мобифона и се вледени. Нямаше никакво съмнение, че принадлежеше на Лайза.

— Нали не мислиш, че е Лайза?

Витя се подсмихна.

— Мисля, мисля и още как. Помисли си и ти: кой най-добре от всички знае планове на Белов? Кой непрекъснато е в течение на всички неща около него?

— Витя — разпери ръце Уотсън. — Както е известно, жената на Цезар е извън подозренията...

Злобин само махна презрително с ръка.

— Тя не му е жена. Питам те, от какъв зор беше слязла посред нощ на първия етаж на къщата?

Уотсън нямаше отговор на въпроса. Той също не знаеше как да коментира среднощното произшествие.

— И децата биха се досетили, че е искала да предупреди Зорин — заяви авторитетно Витя. — И тя го е предупредила, няма кой друг да го направи. А след това, когато Саша е забелязал отсъствието ѝ, разигра цяла комедия. За неин късмет и Фьодор взе да дрънка разни глупости за призраци от сорта на бащата на Хамлет. Призрак, та призрак! И тя се хвана за тази идея. Имаше призрак и толкова по въпроса. Нали така? Бели петна в паметта и няма проблеми! Така ли е?

Уотсън бе принуден да се съгласи. Той си спомни как Лайза отказваше да ѝ сложи инжекция с успокоително. И защо ли се съпротивляваше? Може би много добре знаеше, че няма нужда от транквиланти, защото просто симулираше нервен пристъп?

— А днес — продължи безмилостно Витя — тя тайничко се измъкна от къщата и отиде в града. Сигурно си е мислела, че никой няма да я забележи. Но аз я забелязах! И я проследих!

— И какво стана? — попита напрегнато Уотсън.

— Прекара цял час в някаква сграда. На вратата ѝ нямаше нито табела, нито надпис. Сградата се охранява много добре, но на въпроса ми какво се намира там, никой не ми отговори. Е? И къде е била? Според теб тази задача трудна ли е за решаване?

— Хайде все пак да не бързаме с изводите — каза плахо. Уотсън. — Това може да са просто съвпадения?

— Престани! — смръщи се Витя. — Съвпадения били! Такива съвпадения има само по филмите. Така че положението е следното. До завръщането на Саша няма да пусна никого да излезе от къщата. Когато Белов си дойде, ще видим за какво става дума. А на този етап ще ядете консерви. А пък аз искам да проверя кой се обажда на нашата дама. — И той отново се вторачи в апарата, сякаш всеки момент очакваше обаждането, което щеше да потвърди (или да опровергае, но Злобин изобщо не разчиташе на това) най-лошите му подозрения.

Нещастният Уотсън, който напълно се обърка от неочаквания обрат на събитията, дори не намери думи, за да отговори. А той искаше да каже нещо. Или поне, докато Станислав Маркович слизаше по стълбите, в главата му (освен мисълта за храната) се въртеше и още една идея.

— Ще провериш... ще провериш... — мърмореше си замислено. — Да! Сетих се! Аз също искам да проверя нещо!

— Какво? — наежи се Витя.

— Разбираш ли... — Уотсън се боеше, че Злобин няма да го изслуша докрай, и затова заговори бързо и объркано. — Днес с Фьодор ходихме в библиотеката. Той ме убеждаваше, че там в теченията на старите списания е видял снимка на призрака... тоест на търговеца Митрофанов...

— И какво от това? — Тази новина не направи никакво впечатление на Витя.

— Но ние не открихме тази страница...

— В това няма нищо странно!

— Някой я е откъснал.

Витя го погледна с недоверие и отмести очи.

— Очаквах нещо подобно. Може пък да го е направил самият Фьодор? Той е способен на това.

— Фьодор няма нищо общо с тази работа! Искам да разбера какво има на тази страница. И защо са я откъснали?

— И какво се каниш да направиш?

— Мисля да се обадя на Шмит в Москва. Ще го накарам да отиде в Ленинската библиотека, да открие този брой и да преснеме страницата на ксерокс. А след това да ни изпрати копието по факса.

Витя сви рамене.

— Да. Очевидно близкият контакт с Фьодор ти влияе. Занимаваш се с глупости. Ето кое е най-важното сега — посочи към апарата на Лайза, — а не някакъв си измислен призрак. Но след като искаш да го направиш... Защо пък не? Обади му се.

— Ще му се обадя по-късно — каза Уотсън. — Часовата разлика е девет часа. Ще се обадя, когато там е сутрин.

— Прави каквото щеш — отвърна Витя.

Подрънквайки с ключовете, Уотсън тръгна към килера. Честно казано, самият той също не придаваше кой знае какво значение на скъсаната страница. Безусловно далеч по-важно беше това, че в техния лагер има шпионин. Вярно, той все не можеше да повярва напълно, че предателят е Лайза.

Още не знаеше, че щяха да изминат няколко часа и всичко щеше да се промени. И онова, което преди му се струваше несъществено, най-неочаквано щеше да мине на преден план.

Белов гледаше възхитено великана с червеното кожено наметало. Преди той кой знае защо си мислеше, че чукчите, ескимосите, евенките, хантите, мансите и изобщо всички народности, които населяват Далечния Север, не са много високи хора. Това беше общоприета представа, тиражирана от киното и телевизията.

Но Иван Пинович беше истински гигант. Той беше суховат, жилест, с необичайно широки рамене и дълги ръце и приличаше на

могъщ клонест дъб, който необяснимо как бе израснал наред тундрата.

Рултетегин не можеше да остане незабелязан, а след като човек го зърнеше, не можеше да откъсне очи от него. В този човек всичко беше необичайно: и ръстът, и яркото наметало, и дългата тояга, и кучето на каишка... Но най-поразително беше лицето му... Сякаш на него завинаги бе застинало спокойно и величествено изражение.

От малкото данни, които Лайза беше събрала, Белов знаеше, че Рултетегин е чукча по националност. Той беше родом от онази част на материка, която свършваше непосредствено до полуострова и формално принадлежеше към региона на Камчатка. Знаеше още, че Иван Пинович е еленовъд и е един от най-уважаваните хора сред местните жители.

Но кой знае защо Лайза изобщо не разполагаше с данни, че Рултетегин е сляп. „И как ли пасе елените? — помисли си Саша. — Как го прави, при положение, че това е трудно дори за зрящ човек?“ Лайза му бе споменала, че Иван Пинович Рултетегин е най-почитаният между шаманите в Камчатка. Ала високият мъж беше облечен с обикновено (макар и много ярко) кожено наметало, а не със специални украшения от вълчи кожи и не стоеше до свещения стълб, а до финалната линия. Казано накратко Рултетегин не приличаше на шаман нито по външния си вид, нито по поведението си.

И въпреки това Белов не можеше да се отърве от странното, почти мистично усещане, че той съсредоточено го наблюдава, макар че... Как би могъл да го наблюдава един слепец? Но Рултетегин приличаше на мощен радар и Саша имаше чувството, че го вижда дори отвътре.

Изведнъж гигантът сложи ръка на рамото му. Белов не предполагаше, че тя е толкова тежка. Чувствителните пръсти на шамана се плъзнаха от ключицата към врата му, опипвайки плетената материя, и напипаха огърлицата от мечи нокти. Рултетегин застина. Белов също млъкна. А след това шаманът рече:

— Видели сте Господаря на тайгата? И не сте избягали? И сте носили само копие и нож? Браво!

Великанът опипа още огърлицата нокти и свали ръката си.

В първия момент Саша възприе думите му като нещо съвсем нормално. Стереотипът в мисленето на градския човек му внушаваше,

че тайгата и тундрата са някак близо една до друга.

Но след това изведнъж осъзна, че между Алатир-камък и Камчатка има стотици и стотици версти. Което означаваше, че Иван Пинович нямаше откъде да знае какво се бе случило преди време в тайгата.

Саша носеше копието, а Степанцов — острия нож с широко острие. И същите тези нокти, които сега висяха на врата на Белов, бяха оставили няколко дълбоки белега по гърдите на боксьора.

Всичко беше точно така, но... Откъде Рултетегин беше научил тази история?

Сякаш, за да изпревари въпроса, Иван Пинович каза:

— Всеки човек знае това, което трябва да знае. Трябва само да отвори сърцето си и внимателно да слуша.

Рултетегин направи няколко движения с тоягата, сякаш търсеше твърда почва за следващата си крачка, и изрече:

— Вече е два часът. В четири ще започне да се стъмва. Мъжете ще се съберат край огъня, а жените ще започнат да готвят еленско месо. Искam да отвориш сърцето си за моите думи, мелгитанин...

Белов погледна машинално към часовника си. Беше два без пет. „Добре де, да речем, че се ориентира по слънцето — предположи, но се отказа от това предположение. — Как би могъл? Та нали не вижда слънцето!“

Изведнъж му се стори, че всичко това е някакъв старателно разиграван спектакъл, който има за цел да го направи на глупак и да го постави в неловко положение.

Напоследък непрекъснато имаше изтичане на информация и беше напълно възможно някой от обкръжението му да е разказал на Рултетегин за приключението му в тайгата. Същият човек, който бе подшушнал на журналистите за Олга и на Зорин — за намерението на Белов да отиде на празника на лятото.

— Иван Пинович — попита, — откъде знаете колко е часът в момента?

— Виждам — каза великанът. Лицето му беше все така застинало, но в гласа му прозвуча насмешка, — че сърцето ти още не е отворено. Тревата винаги знае къде е слънцето. Тя се обръща към него дори когато е затрупана със сняг. Усещам с тоягата накъде гледа

тревата и затова зная колко е часът. Доволен ли си от отговора ми, мелгитанин?

Белов нищо не отговори.

— За да знаеш, не е задължително да виждаш — продължи Рултетегин. — А за да виждаш, не са ти нужни очи. Когато си само на пет години и изведнъж целият околн свят потъне в мрак, е трудно да стигнеш до тези прости истини. Но когато ги осъзнаеш, цветовете отново се връщат и светът става по-богат, отколкото е бил. Аз трябва да ти покажа моя свят. Готов ли си да отвориш сърцето си за моите думи?

„В края на краищата — помисли си Белов — всички религии на света и дори езичеството се крепят на един-единствен крайъгълен камък — на вярата. Значи, въпросът се свежда до едно — дали искам да му повярвам?“

— Аз... — поколеба се, тъй като не знаеше дали вече е готов.

— Не мисли за нищо — каза Рултетегин. — Само слушай. Тума, напред! — подвикна на кучето си и то послушно изопна каишката. — Ще се борим — обясни Иван Пинович и тръгна към свещения стълб.

Белов го последва. Забеляза, че хората почтително се отдръпнаха пред Рултетегин. Не че го избягваха, но като че ли се бояха да го доближат. Вероятно не само Белов имаше странното чувство, че незрящият вижда човека дори отвътре.

Приготовленията край големия казан вървяха с пълна сила. Момчетата хвърляха цепеници в огъня, жените стриваха в дървени купи боровинки и къпини и добавяха към тях риба и жълти корени.

Кучето се обръщаше, за да види дали господарят му го следва, и водеше Иван Пинович към свещения стълб, където състезанието по хвърляне на брадва беше в разгара си.

Острието на брадвата беше съвсем обикновено — блестящо и добре наточено, но дръжката ѝ не приличаше на онези, които майсторяха в руските села. Плоското дърво изпълняваше ролята на крило и благодарение на това далечината на полета надвишаваше стотина метра.

Белов забеляза, че всеки участник в състезанието мята собствената си брадва, така че мъжете се съревноваваха не само по силата, с която хвърляха, а и по майсторството, с което бяха изработили правилно брадвата си.

Рултетегин стигна до стълба и спря. Той съсредоточено се вслуша в онова, което ставаше наоколо. Когато поредният състезател развъртя и метна брадвата, Иван Пинович само поклати глава:

— Лошо хвърляне. Ще падне най-много на сто и петдесет метра...

Белов се озърна. Очакваше да види криви усмивки по лицата на мъжете, но всички бяха сериозни, а най-сериозен беше хвърлилият брадвата. Изглежда, самият той също осъзнаваше, че не се е справил добре.

Саша видя Тергуве. Павел беше съсредоточен, защото бе дошъл неговият ред. Щом забеляза погледа на Саша, Тергуве му обясни с усмивка:

— Рултетегин не може излъже. Вятър духа право в негов уши.

След това отново стана сериозен, хвърли наметалото си и вдигна от земята тежката брадва с дълга извита дръжка. Оръдието приличаше едновременно на индианска томахава и австралийски бумеранг.

Павел стисна дървото за самия му край и отметна ръка встрани. Започна бавно да развърта металния снаряд над главата си. С всяко следващо завъртане движенията му се ускоряваха. Изведнъж Тергуве издаде кратък вик и внезапно се завъртя рязко на пети, накланяйки тялото си напред. Пръстите му се разтвориха и брадвата излетя толкова стремително, сякаш бе стрела, отпратена от тетивата на лък.

Рултетегин кимна одобрително.

— Браво, Павел! Ти победи, както и миналата година. А дядо Они изгуби още един елен.

Мъжете почтително се разшумяха. Нямаше нужда младите еленовъди да забиват колчета и да измерват разстоянието, защото вярваха безрезервно на Иван Пинович.

— А сега ще се борим — каза великанът през смях.

Мъжете се отдръпнаха и Рултетегин остана в средата на образувалия се кръг заедно с Белов.

— Никой не иска да се бори с мен, мелгитанин — каза. — Може би поне ти ще се осмелиш да го направиш?

Кръгът беше широк. Изведнъж Белов осъзна, че отдавна вече не вижда Зорин и помагачите му. Те се бяха изнизали някъде, сякаш се бяха почувствали излишни на празника на лятото.

Слънцето залязваше сред сивкава пара. Вечерната роса избиваше на едри капки по тревите. Земята излъчваше сила и покой и сякаш изпълваше душата докрай.

Кой знае защо Саша реши, че не е много удобно да се бори със слепец. „Неприлично е“ — каза си.

Но еленовъдите мълчаха. Те не осъждаха Белов, а тъкмо обратното — съчувстваха му.

— Добре де. Хайде да се борим, Иван Пинович — изрече.

Последните му думи бяха заглушени от силните викове. Мъжете предвкушаха предстоящото забавление.

Рултетегин остави тоягата си на земята, хвана кучето за нашийника и му заповяда да застане до него. След това свали няколкото плоски кутийки, които висяха на врата му, и разкопча наметката.

На Белов му се стори, че под дрехите на великана сякаш изскочиха синкави искри. Но това продължи само миг. Под наметалото имаше ножница, от която стърчеше къс нож, а синкавият му блясък се докосна до светлината на умиращия ден и моментално угасна.

Рултетегин грижливо откопча ножницата от колана си и я уви в наметалото си.

— Не се бой, мелгитанин — каза. — Ще внимавам. Костите ти още не са готови за истинска борба.

„Не са готови за истинска борба ли? Тогава какво според теб е бил целият ми досегашен живот?“ — възмути се Белов, но не изрече нито дума.

Нави ръкавите на пуловера си, изпука с пръстите си и тръгна към съперника си. Той очакваше, че незрящият ще заеме някаква бойна поза или поне ще опъне ръце напред, но Рултетегин стоеше неподвижно като свещения стълб.

Саша прехвърли наум възможните варианти.

„Ще сграбча ръката му и ще го дръпна към себе си. А след това в зависимост от ситуацията ще го подсека отзад или ще го поваля с бедро. Не бива да го хвърлям силно, ще трябва да го положа внимателно на тревата, та да не би...“

Не успя да довърши мисълта си. Веднага щом ръката му се озова близо до Иван Пинович, се случи нещо странно.

Рултетегин сграбчи китката му без усилие, сякаш на шега. Белов се опита да се освободи с кръгово движение, което в айкидо се наричаше „со таи доса“, но кой знае защо номерът не мина.

Великанът не го стискаше с всичка сила. Позволи на Белов да охлаби хватката му и да довърши движението си докрай. А след това последва лек удар в гърдите му — точно в момента, когато Саша пренесе тежестта на тялото си на единия крак и за част от секундата изгуби равновесие — и Белов падна по гръб.

Разнесе се радостен смях. Белов скочи на крака.

— Още не си започнал да се бориш — каза му Рултетегин. — Не ти дава мира глупавата мисъл, че не те виждам. Но аз виждам много повече, отколкото можеш да си представиш. Бори се!

„Така ли било?!“ — Саша реши да действа по-енергично.

„Ще насоча атаката си към горната част на тялото му, а в последния момент ще клекна в краката му. Ще го сграбча с две ръце през коленете и тогава ще видим...“

Но веднага щом се доближи до Рултетегин, сякаш някакъв нежен, но много силен вихър го подхвана и го понесе в бърз водовъртеж.

Той дори не успя да усети момента, когато инициативата изцяло премина в ръцете на шамана.

Великанът продължаваше да не помръдва от мястото си и само ръцете му плавно се издигаха нагоре, и също така плавно се спускаха като могъщи криле на исполинска птица.

Погледнато отстрани, сякаш високият човек нежно увиваше другия в пашкул като грижовна майка, която повива с пелени, сгушва и приспива детето си.

Белов осъзна, че вече и дума не можеше да става за приличие, и напрегна всичките си мускули, но — странна работа! — силата му неизменно се обръщаше срещу самия него. Да се бориш с Рултетегин беше все едно да се опитваш да пробиеш дупка в огледалото с фенерче.

Отново изгуби равновесие и бе принуден да направи няколко крачки, за да не падне. Ала не само че не успя да възстанови равновесието си, а дори тъкмо обратното — продължи да прави крачка след крачка и движението му ставаше все по-бързо и по-бързо.

Пръстите на Рултетегин се отпуснаха и Белов полетя стремително встрани също като брадвата, която Тергуве метна.

Той се просна на тревата.

— Много обичаш победата, мелгитанин! — каза Иван Пинович. — Това е добре. Всички я обичат. Но това не е достатъчно, за да бъдеш винаги победител. Трябва да обичаш самата борба. И да забравиш за победата. Защото тя с нищо не се различава от поражението. И едното, и другото са само една спирка по безкрайния път. Опитай още веднъж.

Белов се изправи.

„Неслучайно ми казват, че съм като неваляшка. Изправям се въпреки всичко и...“

Той буквално се нахвърли на Рултетегин. Вече не планираше действията си и се надяваше, че тялото му само ще извърши нужната комбинация. Мислено отхвърли някои забрани и реши да действа с по-ефективни методи, които бяха свързани със самбото. Иван Пинович не беше от бойците, към които можеше да се отнася със снизхождение.

„Отбивам ръцете му, приближавам се, сграбчвам го за дрехите. Когато посегне към мен, го удрям в гърдите, той полита на другата страна. Тогава го дърпам рязко към себе си, удрям го с крак в корема и се премятам през глава, докато той пада!“

Всичко ставаше толкова бързо, че Белов не можа да довърши тази мисъл.

Рултетегин усети приближаването му и ръката му започна бавно да описват дъга. Белов отби рязко ръката на съперника си, но това не даде очаквания резултат. Ударът му сякаш уцели възглавница и по-нататък всичко тръгна по сценария на Иван Пинович, а той отново се почувства като брадва, която някой здравата развърта, преди да я метне.

Това хвърляне беше далеч по-силно от предишните. Тъй като атаката на Белов беше по-мощна, противодействието на Рултетегин се оказа със съответната сила. Саша прелетя няколко метра във въздуха и ако не беше свел навреме глава към гърдите си, последствията щяха да бъдат много печални. Още докато летеше, се сви на кълбо и падна на земята, претъркаляйки се. Тревата се оказа по-мека от ринг.

Обзет от невероятен хъс, Саша скочи на крака.

— Вече го правиш по-добре, мелгитанин! — похвали го Иван Пинович. — Започна да се бориш истински. Но още не знаеш кое е

най-важното нещо в борбата. Ти живееш в един-единствен кратък миг, без да осъзнаваш, че този миг е частица от живота ти. Той е пряко свързан с миналото и от него зависи бъдещето. Опитай се да се погледнеш отстрани, почувствай как през тялото ти бавно протича самото време. Не пречи на течението му. Безсмислено е да слагаше бентове по пътя му, но би могъл да му изкопаеш ново русло... Тук. — Докосна слепоочието си с дългите си пръсти. — Ти трябва да видиш това русло. Но не с очите си, а със сърцето си.

Всичко това много напомняше на някакви будистки наставления. Като православен човек Белов не можеше да признае напълно езическата гледна точка. Християнската доктрина твърдеше, че „всичко е в Божиите ръце“, и тешеше любознателния човешки ум с неясното „неведоми са пътищата Господни“.

Но сега върховният шаман на Камчатка (който дори не приличаше на шаман) Иван Пинович Рултетегин предлагаше на Белов сам да определи по-нататъшния ход на събитията и да „изкопае ново русло“ в главата си. А той усещаше, че още не е готов за това.

От друга страна, видимите противоречия между двете религии само изглеждаха като противоречия. Ако човек се замислеше, учението на Христос изобщо не отхвърляше правото на избор. Защото липсата на избор би означавала липса на възможност за усъвършенстване. Ако това беше така, то християнството като цяло и православие то в частност щяха да изгубят привлекателната си гъвкавост и щяха да се превърнат в един непробиваем таван от закостенели правила, подобни на таблицата за умножение.

Изведнъж Белов осъзна, че всичко в живота става точно така. Реката на времето течеше през всеки от нас, тя не можеше да бъде спряна, но всеки можеше да направи избора си, като й „изкопае ново русло“. Времето беше нескончаемо и човек не знаеше какво ще му се случи в следващия момент, защото „неведоми са пътищата Господни“, но в същото време бъдещето изцяло зависеше от настоящето. Не беше задължително да разбираш тази връзка, но трябваше да я усещаш. Затова изборът на пътя винаги трябваше да бъде добре обмислен и отговорен.

Не биваше да се избира път, за който предварително се знаеше, че е измамен и че не води доникъде. И за да е по-лек изборът на човека, във всяка религия съществуваше непробиваем таван от

непоклатими правила. Всички те бяха горе-долу еднакви: „Не убивай, не кради, не пожелавай жената на ближния си...“ Много хора вървяха по грешен път и след това горчиво се каеха. Но мъдростта на силните и силата на мъдрите се състоеше точно в това да не „копаят русло“, което води към водопад. Човек трябваше да устремява реката си към Великия океан, който всъщност беше самият Бог.

Съзнанието му не се намесваше повече. Дори точно обратното — то се изключи и премина на някакво по-високо ниво. Изведнъж Белов успя да се види отстрани като една мъничка песъчинка, изгубена в безкрайните простори на Вселената и Времето. И в същото време виждаше тази песъчинка толкова ясно, сякаш цялата светлина на света се пречупваше през нея.

И стана нещо странно — секундите се превърнаха в столетия. Той се бореше с Рултетегин и се чувстваше като прашинка, танцуваща в слънчев лъч.

Знаеше предварително какви ще бъдат всички действия на противника му и усещаше всяко движение, сякаш тялото на великана беше продължение на неговото собствено тяло. От това опияняващо чувство дъхът му спираше и му се щеше то да продължи вечно.

Агресията му изчезна и Белов вече не се опитваше да атакува. Не искаше победа на всяка цена, а просто се наслаждаваше на борбата и танцуваше като прашинка в слънчев лъч.

Не виждаше и не чуваше нищо от онова, което ставаше наоколо, докато властният вик на Рултетегин не го накара да се върне на земята:

— Стига, мелгитанин! Сега вече сърцето ти е отворено. Ти си готов да слушаш. Да вървим, ще ти кажа всичко, което трябва да знаеш.

Белов се сепна. Двамата с Рултетегин стояха в средата на големия кръг, а десетки съсредоточени очи следяха напрегнато всяко тяхно движение.

Всичко си беше точно такова каквото и преди няколко секунди, но в същото време изглеждаше съвсем различно, по-загадъчно и по-значително. Всяка тревичка криеше в себе си някаква тайна и всяко вдишване се превръщаше в звено от общата верига на събитията.

— Тума! — подвижна Рултетегин на кучето си.

Песът излая. Слепецът се обърна по посока на звука, отиде до нещата си и започна да се облича.

Сложи си коженото наметало, увеси плоските кутийки на гърдите си (Белов изобщо не знаеше какво има в тях) и взе тоягата си. Не надяна на колана си ножницата с ножа, а я пхна в пазвата си и каза, обръщайки се към Тергуве:

— Павел! Покажи на Тума къде е юртата ти!

Тергуве отиде при кучето и посочи към най-отдалечената шатра:

— Тума! Ида там!

Четирикракият водач сякаш веднага разбра какво трябваше да направи. Опъна дългата каишка и поведе господаря си към жилището на Тергуве.

Тума водеше Рултетегин, а той водеше Белов. Вероятно, погледнато отстрани, това изглеждаше доста забавно: куче, слепец и Александър... Но Белов изобщо не се съмняваше, че вървят по правилния път.

15.

Веднага щом стрелките на часовника показаха шест часа вечерта, Уотсън остави книгата и слезе в централната зала на първия етаж.

Витя продължаваше да седи зад бюрото, загледан в мобилния телефон на Лайза.

— Е? Какво стана? Обади ли се някой? — попита Уотсън.

Злобин се почеса озадачено по бръснатия си врат.

— Ами, не. Обади се някакъв мъж. С американски акцент. Търсеше мисис Донахю. Казах му: „Тя си почива. Кой я търси? Какво да ѝ предам?“

— А той какво каза?

— А той... Каза: „Нека да си почива. Предайте ѝ да не се тревожи за нищо. Всичко върви много добре.“

— И какво означава това според теб? — Сега вече беше ред на лекаря да се чеше замислено по главата.

— Нямам представа... — сбърчи чело Витя. — Той каза още: „Всичко дори е два пъти по-добре, отколкото тя предполагаше.“

— Два пъти ли?

— Да. Кой знае защо той много натърти на това. „Два пъти по-добре“.

— Странно... — Уотсън започна да размишлява над тази фраза. Защо точно два пъти, а не например един път и половина или два пъти и нещо.

Ако допуснеше, че предположенията на Злобин за предателството на Лайза (за което дори не искаше да мисли) не бяха далеч от истината, дали това означаваше, че хонорарът ѝ щеше да се увеличи два пъти? И защо човекът е говорел с акцент? Какъв беше този акцент?

— Витя, сигурен ли си, че постъпваш правилно? — попита предпазливо Уотсън. — Може нещата да не са точно такива, каквито си ги представяш ти?

— Аз вече дори не зная какво да мисля — отвърна Злобин. — А най-важното е, че не зная кого да подозирам. Кой от нас е предателят?

Кой доносници на Зорин?

Уотсън сви рамене.

— Боя се, че не знам какво да ти отговоря. Хайде засега да оставим нещата така. Ще изчакаме Саша да се върне и ще изясним всичко. Съгласен ли си?

— А имаме ли друг изход? — отвърна мрачно приятелят му. — А ти какво ще правиш? Ще се обадиш ли на Шмит?

— Разбира се. Точно затова дойдох.

— Обади му се. — Витя побутна апарата към Уотсън.

Докторът набра номера на мобилния телефон на Шмит и известно време слуша дългите сигнали. Никой не отговори. Най-сетне, когато почти се бе отчаял, сигналите спряха и един сърдит глас каза:

— Да! Слушам!

— Дима, здрасти! Аз съм Станислав Вонсовски.

— А! — зарадва се Шмит. — Здравсти, докторе! Как вървят нещата при вас?

Уотсън погледна към Витя. Нещата не вървяха много добре, но нямаше смисъл да се впуска в подробности. Още повече по мобилния телефон.

— Всичко е наред. А при вас?

— А ние имаме по литър и половина на денонощие! Пълна торбичка! — заяви гордо Дима, а след това добави, понижавайки глас: — Ти като лекар би трябвало да разбереш какво ти казвам?

Честно казано, Уотсън не разбра нито дума, но за всеки случай се съгласи.

— Страхотно е, че имате по литър и половина... А как е Олга?

— Уотсън, какво ти става? — учуди се искрено Шмит. — Ти изобщо чуваш ли ме? Нали ти казах, че имаме по литър и половина на денонощие! Наршак много я хвали!

— А-а-а, сега вече разбрах! — възкликна Уотсън, макар че така и не можа да проумее какво точно имаше предвид Шмит. Само че не му се щеше особено да се впуска в подробности. — Дима! Можеш ли да направиш нещо? Това е... много важно за нас — „също като този литър и половина на денонощието за теб“, едва не добави той, но се възпря навреме.

— Естествено. Само че ако може да стане бързо. Трябва да дежуря до леглото и да свалям показанията на всеки час.

— Какви показания?

— Станислав Маркович — обидено рече Шмит, — подиграваш ли се с мен? Да ти повторя ли още веднъж?

Едва сега Уотсън се досети с какво се занимава Шмит. И смисълът на тайнственото заклинание „по литър и половина на денонощие“ най-сетне му стана ясен.

— Значи ти мериш...

— Контролирам диурезата — потвърди важно Дима. — Ако не си купил дипломата си до някоя спирка на метрото, би трябвало да знаеш какво означава това.

— Извинявай, Дима. — Уотсън едва сдържаше смеха си. — Не съобразих веднага. Общо взето, това е лекарска процедура и дори не мога да си представя, че са поверили толкова важна работа на непрофесионалист.

— Нищо — каза с нечувана скромност Дима. — Ще се справя.

— Дима, и все пак... Мога ли да те помоля за една услуга?

— Разбира се. Кажи какво трябва да направя!

Той обясни накратко задачата. Шмит обеща да я изпълни веднага след като направи следващото замерване.

Мракът се спусна над тундрата толкова бързо, сякаш някой натисна невидим бутон. Когато Саша и Рултетегин стояха до свещения стълб, Белов все още виждаше всяка тревичка, но когато стигнаха до юртата на Тергуве, всичко наоколо се покри с гъст синкав мрак — и тревата, и небето.

Иван Пинович напипа отвора на юртата с тоягата си, отметна завесата и влезе пръв, а гостът го последва.

Насред юртата догаряше огън. Рултетегин седна върху протритите кожи и кръстоса крака. На светлината от огъня лицето му изглеждаше още по-величествено. Саша се настани срещу великана и се приготви да слуша.

— Твоите сънародници, мелгитанин — каза Иван Пинович и той долови в гласа му презрение, — в момента пият водка със старейшините и ядат месото, което донесоха със себе си. Странни гости са те, гнусят се от нашата гощавка...

Той замълча, а Белов не знаеше какво да му отговори. Тергуве влезе при тях и сложи пред двамата мъже две големи дървени чинии, пълни догоре с парчета еленско месо, от което се вдигаше пара. В една плоска чиния имаше сос от боровинки и къпини с парченца риба.

Рултетегин му благодари, кимвайки с глава, а Тергуве се поклони и излезе.

— Ще ти обясня за какво става дума — продължи шаманът. — Те не се смятат за гости. Те си мислят, че са господари.

Иван Пинович взе парченце месо с два пръста, топна го в соса и го сложи в устата си. А след като го преглътна, избърса бавно гъстите си черни мустаци.

Изведнъж Белов се сети, че не е ял нищо от сутринта. Избра си едно по-тлъсто парче, натопи го в соса от боровинки, къпини и риба и с удоволствие започна да дъвче.

Месото беше малко жилаво и имаше странен вкус. Ала сосът беше хубав, боровинките му придаваха сладост, от къпините леко киселееше, а рибата му добавяше изненадващ, но много подходящ аромат.

Саша действаше усърдно с челюстите си, но месото изобщо не омекваше.

— Мелгитанин, ние гълтаме еленското месо — подсказа му Рултетегин. — Човекът от тундрата никога не знае кога ще яде следващия път. И ако гълта месото, без да го дъвче, се засища по-добре.

Белов реши да се вслуша в съвета му и преглътна.

— Да не мислиш, че това е празник на лятото? — попита най-неочаквано шаманът. — Не е. Навремето той се наричаше друго. Казвахме му празникът на Серту.

Добре, че Саша вече беше преглътнал месото, защото със сигурност щеше да се задави.

„Серту“... Днес вече бе чул тази дума. „Огън пада небе“ — преведе му я Павел. — „Метеорит“ — досети се Белов. Сега щеше да провери дали догадката му е вярна.

— Серту означава „божествен огън, слязъл от небето“ — каза Рултетегин. — Някога, много отдавна, когато онези, които живеят незримо сред нас, все още били голобради момчета, които не са

впрегнали първия си елен, на нашата свещена земя слязъл огън, изпратен от великото Божество.

— Той предизвикал голям пожар... Тогава изгорели много млади и стари дървета. Серту дал топлината си на дърветата и изстинал. А на хората оставил светлината — ясна и чиста като светлината на Великата истина.

— Серту станал наш покровител и животът ни се променил. В тундрата дошли стада елени, рибата в реките никога не свършвала, а плодовете на храстите покрили земята с гъст килим...

— Тогава сме си мислели, че докато Серту е с нас, винаги ще бъде така. Моят праядо, който е живял толкова отдавна, че вече дори не си спомням лицето му, станал първият Пазител.

— Серту ни помагал в лова и в боя, лекувал раните и болестите, но най-важното, което правел, било да направи така, че жените от нашия народ да се разделят с бременността си без болка. Нито една майка не умирала при раждане, нито едно дете не умирало от глад или от болест...

— Ето какво бил Серту за нас...

Белов слушаше шамана с интерес, макар дълбоко в душата си да възприемаше разказа на Рултетегин просто като красива приказка.

Иван Пинович замълча. Протегна ръка и напипа опушен бакърен чайник. Свали капака му и изсипа във водата съдържанието от едната плоска кутийка, което приличаше на сушени корени. Шаманът сложи чайника върху нажежените въглени и докато го чакаше да кипне, започна да тъпче къса глинена лула с тютюн, който извади от втората кутийка.

— Серту... — повтори замислено Рултетегин. — Светлината му сгривала народа ни в най-лютите зими. Той пазел нашите елени от злите вълци. Носел ни мир и късмет. Но сетне... — Иван Пинович взе с пръсти едно въгленче от огъня. Белов си помисли, че ще се изгори и дори се наведе напред, но Рултетегин разпали лулата си и след това все така внимателно остави въгленчето на мястото му. — Някои мъже са приказливи като сойки и започнали да се хвалят пред мелгитаните с нашето съкровище. Слънцето довело два пъти пролетта по нашите земи, а на третия път заедно с пролетта дошли и белите хора. Те се нарекли експедиция и поискали да им покажат Серту.

— Моят пралядо — първият Пазител, им го показал с надеждата, че ще се успокоят. Но тогава мелгитаните поискали да им дадат малко парченце от камъка. Пазителят им отказал. Заповядал на племето да вдигне тихичко стана си през нощта и да се скрие в тундрата. Ха... Мелгитаните сигурно много са се изненадали, когато на сутринта открили, че са останали сам-сами.

— Пазителят отвел племето и отнесъл Серту. Така станало...

Водата в чайника завря. Рултетегин извади две чаши и наля в тях силната отвара. Едната чаша остави пред себе си, а другата даде на Белов.

— Пий, мелгитанин! Трябва да видиш това...

Той не посмя да не се подчини и поднесе чашата към устните си. Напитката беше много горчива и щипеше силно небцето и езика му, но Белов се застави да отпие голяма глътка.

— Пий, мелгитанин!

Гласът на Рултетегин вече напомняше гръмотевичен трясък и изпълваше юртата, а Саша не на шега се изплаши, че шатрата всеки момент ще се вдигне над земята и ще отлети нанякъде.

Отпи още веднъж и погледна шамана. Дали това стана наистина, или само така му се стори, но образът на Рултетегин изведнъж започна да се размазва и да потрепва. Пурпурните отблясъци на огъня станаха още по-ярки и заподскачаха по тялото и лицето на великана като ято бързи птици.

Рултетегин дръпна от лулата си и изпусна облаче сивкав дим. Саша гледаше това облаче като омагьосан. То се разпадна на безброй тънки струйки, които започнаха да тъкат неясни образи като с конци.

Шаманът продължаваше да говори, но Белов не го чуваше. Поточно, слушаше го, но думите се плъзгаха покрай ушите му и влизаха в самото му сърце.

— Първият Пазител бил смел и умен, но — уви! — не бил достатъчно хитър. Той имал чиста душа и не знаел на какво коварство е способен белият човек. Това е точно така, мелгитанин! Изминали още две пролети и веднъж в стана се появил един мъж. Той едва се държал на краката си, а цялото му тяло било покрито със струпей и язви. На глезените му подрънквали парчета от синджири, те били впити чак до костите му, а оттам се носело зловоние. Моят пралядо — първият Пазител, бил виждал такива рани. И си помислил, че този мъж

никога повече няма да може да стъпи на земята, защото краката му били почернели чак до коленете.

— Човекът не можел да говори и тихичко скимтял. Венците му били подути, а зъбите му се клатели. Той не можел да яде месо и Пазителят му давал мляко.

— Ако не бил Серту, този човек никога нямало да види новолунието. Но моят прадядо сложил камъка до мелгитанина и... Раните му започнали да заздравяват.

— Ловци разкъсали синджирите му. Вие, белите хора, ги наричате вериги. Мъжът започнал бързо да се оправя, а сетне... Ето какво се случило сетне...

Белов потръпна, защото видението беше много ярко. Стените на жилището се разтвориха, струйките тютюнев дим се сплетоха в сложни възли и образуваха страховита картина.

Един висок и слаб мъж с дълги бели коси се прокрадваше посред нощ през стана. Промъкна се покрай юртите и хвърли на кучето малко чироз. Псето изръмжа глухо и не се разлая.

Мъжът отметна завесата и влезе в юртата, в която живееше Пазителят. Ръката на предтечата на Рултетегин галеше увит с кожа вързоп, в който се пазеше най-скъпото му.

— Дай ми камъка, старче! — прошепна мъжът. Зад гърба си държеше ножница с къс нож.

Пазителят поклати глава и леко се усмихна:

— Нали знаеш, че не мога да ти го дам. Серту е наш.

— Дай ми камъка и няма да те убия! — каза дрезгаво мъжът и извади ножа от ножницата. Лицето му и цялата му фигура се сториха странно познати на Белов, сякаш вече ги беше виждал някъде. Но къде? Не можеше да си спомни.

— И да ме убиеш, и да не ме убиеш, това няма да промени нищо. Но Пазителят не може да даде онова, което е призван да пази.

— Така ли, инатливо човече! — изкрещя мъжът. — Сам си си виновен!

Той се хвърли напред като котка и преди старецът да успее да вдигне ръка, за да се защити, заби ножа в сърцето му чак до дръжката.

Убиецът грабна вързоп и го притисна до гърдите си.

— Серту! — каза алчно той. — Моят Серту!

Изсмя се и излезе от юртата в непрогледната нощна тъма. Краката му бяха дълги и бързи и мъжът тичаше като същински елен.

Меките велурени ботуши не оставяха никакви следи по земята, а мускулите му се напругаха и не се щаха умора.

Но Пазителят виждаше с угасващия си взор своя душманин. Той протегна окървавената си ръка, стисна дръжката на ножа, който стърчеше от гърдите му, и рече:

— Проклет да си! И ти, и твоят род до последно коляно! — и умря.

На Белов му се зави свят. Почувства, че всеки миг ще се свлече на земята. Пред очите му се появи същият нож с късо острие в ножница от еленова кожа. Но той не беше съвсем същият като онзи, който зърна във видението си.

Сега в дръжката му беше вграден малък камък колкото нокът. И този камък излъчваше меко синкаво сияние.

Когато на вратата настойчиво се почука, докторът подскочи.

— Уотсън, отвори! — разнесе се гласът на Витя.

Фьодор пхна лъжицата в буркана с компот от праскови и го скри под леглото. След това грабна кърпата, която висеше на рамката на леглото, и светкавично избърса мустаците и брадата си.

— Какво е станало? Пак ли се обади някой? — попита Уотсън.

Злобин завъртя глава.

— Не. Дойде факс. От Шмит. — Той дори не поглеждаше към Лукин. — Хайде да вървим, трябва да видиш това. — И Витя заслиза по витата стълба, трополейки с обувките си.

Уотсън захвърли книгата на леглото и хукна след него. Фьодор посегна да вземе отново компота, но се отказа и побърза да настигне приятелите си.

Витя даде пристигналия факс на лекаря. Черно-бялото изображение беше размазано, но въпреки всичко онова, което Уотсън видя, го накара да потръпне.

Той препрочете надписа под снимката: „Николай Василиевич Митрофанов. Търговец от първа гилдия.“

Фьодор надникна през рамото на Уотсън и рече:

— Е? А аз какво ви казвах? Прав ли съм?

Докторът остави внимателно листа на масата, сякаш се боеше от нещо, и придърпа лампата. И тримата се надвесиха над неясното изображение.

— Витя — рече шепнешком Уотсън. — Поправи ме, ако греша. Може би просто имам халюцинация? Може би спя? Ох! — извика, защото Фьодор го оципа болезнено по ръката. — Не, не спя. Тогава кажете ми дали и вие виждате същото, което виждам аз.

— Разбира се — потвърди Лукин. — Това е призракт!

— Да — каза Витя. — Това е Князът!

От снимката ги гледаше познатото лице с груби и резки черти. С пронизващи сиви очи под гъстите вежди и гъста грива от бели коси. Това наистина беше Князът, който по необясним начин се бе озовал на страницата на списание „Вестител на Камчатка“ от хиляда деветстотин и осма година.

16.

Белов се свести, когато над тундрата трепнаха първите слънчеви лъчи. Те проникваха в юртата.

Въглените отдавна вече бяха изстинали и се бяха превърнали на пепел. Рултетегин не беше в жилището.

Саша усещаше необичайна странна лекота в главата, сякаш на раменете му изведнъж бе поникнал въздушен балон, пълен с хелий.

Отдаваше това на отварата, с която го напои шаманът. Мислите му се бяха изчистили и бяха станали леки и ясни. Тревогите и вълненията му бяха отстъпили на втори план, но разказаното (и показаното) от Рултетегин стоеше непоклонимо.

Вероломното убийство на Пазителя, открадването на Серту, високият слаб човек с буйната бяла коса, който много приличаше на... на кого?

Не можеше да си спомни. Но за сметка на това много добре си спомняше думите на Иван Пинович, казани малко преди Саша да потъне в дълбок и спокоен сън.

— Не задавай излишни въпроси, мелгитанин! Много загадки само изглеждат неразгадаеми. Почакай малко. Ще мине време и отговорите ще се намерят от само себе си.

„Ще се намерят от само себе си...“ — повтори си Белов и си помисли, че няма да е зле да поспи още малко. Понечи да се обърне на другата страна, но нещо, което се търкаляше под гърдите му, му пречеше и го бодеше под мишницата.

Плъзна ръка под себе си и напипа продълговат вързоп, загърнат в кожа. Измъкна вързоп и го разгърна. От парчето обработена кожа изпадна нож с късо острие. Дръжката на ножа беше инкрустирана с малък почти колкото нокът камък, който излъчваше меко синкаво сияние.

Белов веднага се разсъни. Вероятно, защото ножът ужасно приличаше на онзи, който убиецът на Пазителя е държал зад гърба си. Но най-важното бе (и Белов бе готов да се закълне в това), че сиянието

беше абсолютно същото като онова, което се излъчваше от рисунките на стените на къщата на Митрофанов.

Във веригата от загадки се прибавиха още няколко. Белов усещаше, че всеки момент тази верига ще се затвори, и той трябваше само правилно да подреди събитията. „И тъй, с какво разполагаме? С тайнствената къща и нейния загадъчен собственик. С рисунките, направени по стените с помощта на светеща съставка. Със светещия камък Серту. Огън, който пада от небето. Талисманът, който носи късмет на цял народ. С убиеца и похитителя на метеорита — човекът със странно познатото лице. С оръдието на убийството — ножът, който бе останал в сърцето на Пазителя и по-късно е бил инкрустиран с парченце от метеорита. Това май е всичко, с което разполагаме днес. Остава само да подредя правилно тези парченца от пъзела в цялостна картина. Ха! Имам чувството, че съм близо до разгадаването!“

Саша се заслуша. Зад плътната завеса се чуваше тихо тананикане. Това беше една от онези песни, която пастирите на елени пееха по време на дългите преходи. Белов стана и погледна навън. На тревата пред юртата седеше Павел Тергуве. Той пушеше къса глинена лула. Наблизо пасяха пет елена от стадото на дядо Они — наградата на Белов.

— Павел! — подвижна Александър. — Къде е Иван Пинович?

Тергуве махна неопределено с ръка.

— Рултетегин отиде в тундра. Той не може дълго живее с хора.

— Кога е отишъл? През нощта ли? — изненада се Саша.

Тергуве се изненада още повече от неговата недосетливост.

— Рултетегин няма ден, няма нощ. Той не вижда с очи.

Саша се озърна. Огромното светило се издигаше над безкрайните простори. Слънцето беше кръгло като портокал, а ярката му светлина режеше болезнено очите.

— А това какво е? — попита Белов.

— Това твои елени — отвърна Павел. — Сега ти вземе с теб.

Саша се замисли. Вчера не постъпи много добре, като подари чужда вещ на Тергуве. Трябваше да върне табакерата.

— Павел — каза, — хайде да направим една размяна. Тергуве се оживи:

— Хайде. Какво иска разменя?

— Тези елени от стадото на дядо Они срещу табакерата.

Павел се замисли. Пушеше и правеше колелца с дима.

— И още — твои обувки за мои ботуш.

За Белов това беше най-добрият изход от положението. Той се пазари малко за фасон, а сетне се съгласи. В крайна сметка и двете страни останаха доволни.

Саша си върна табакерата и се сдоби с удобните ботуши от еленова кожа, обшити с мъниста.

— Рултетегин каза: „Павел, предай мои думи на мелгитанин!“ — рече Тергуве, докато сръчно се справяше с дългите връзки на ботите.

— Той е поискал да ми кажеш нещо, така ли? — учуди се Белов. — И какво е то?

— Два нещо. Рултетегин каза: „Мелгитанин пак седлае Серту и тогава победи.“

— Пак да оседлая Серту ли? — уточни Белов. Какво ли можеше да означава това? — недоумяваше той, после си спомни: „Ще мине време и отговорите ще се намерят от само себе си...“ — И какво друго?

— Рултетегин каза ти баща на два велик воин — Петър и Павел. Светлина на Серту им помогне.

Белов се втрещи.

— Баща ли? Чакай малко, сигурно не си разбрал добре? Аз имам син, но той е само един и се казва Иван...

Тергуве присви снизходително очи и завъртя глава.

— Камък пада долу, птица лети горе. Слънце залязва, настана нощ. Идва пролет, тундра оживява. Никой не спори с Рултетегин. Шаман знае по-добре от Тергуве. Шаман знае по-добре, мелгитанин. Петър и Павел.

В този миг Саша страшно съжали, че реката на времето течеше толкова бавно. Докато Зорин и неговата свита се събудеха, щяха да минат още няколко часа. И едва след това щяха да се спасяват от махмурлука, да се качат на вертолетите и да си тръгнат. А той трябваше да ги чака. Да ги чака, макар че в този миг най-много от всичко на света му се искаше да е в къщата на Митрофанов в Петропавловск-Камчатски.

Белов прокара пръсти през косите си. Не можеше да си представи как щеше да преживее тези няколко часа на мъчително очакване. „Петър и Павел“... Ами, да, разбира се! Вече подозираше

нещо, усещаше го, но кой знае защо... Но какво значение имаше какво е усещал?! Сега искаше само едно — час по-скоро да се върне в града и да си поговори с Лайза.

Трябваше да прави нещо, иначе щеше да се пръсне от нетърпение. Тръгна покрай редицата от юрти. Тергуве му подвижна:

— Мелгитанин, хайде сменя обратно кутийка за моя брадва?

— Не, Павел, благодаря... — отвърна му разсеяно. — Струва ми се, че днес вече нямам нужда от нищо друго в живота. Дори твоята скъпоценна брадва също не ми трябва. Нали знаеш, че има такива дни, в които ти се струва, че не искаш нищо друго на този свят?

Тергуве се замисли.

— Човек винаги иска. Ако нищо не иска, значи вчера умрял.

Саша се засмя:

— Прав си. Но днешният ден е изключение.

Тъй като не искаше да спори с мъдрия пастир, тръгна към вертолетите. Все още не знаеше, че днешният ден също няма да е изключение. Вечерта страшно щеше да му се прииска да върне времето назад, но за съжаление това щеше да се окаже невъзможно. В разсъжденията си Белов бе пропуснал само едно-единствено, но много важно нещо — предсмъртното проклятие на Пазителя, отправено към неизвестния убиец и неговия род. То беше най-силно. И продължаваше да действа.

Витя, Уотсън и Лукин не спаха цяла нощ. Шмит не знаеше нищо за проблемите им и добросъвестно изпълни молбата на Уотсън. А това означаваше, че невероятната прилика между търговеца Митрофанов — бившия собственик на къщата, в която живееха, и престъпния бос Княза трябваше да се възприема като даденост. Това беше неоспорим факт, който трябваше да намери обяснение.

Пръв се изказа Фьодор, който вече бе имал възможност да обмисли добре всичко.

— Какво не ви е ясно? Къщата пази страшна тайна и господарят ѝ дебне да не би някой да я разкрие. И затова наблюдава къщата. Дори нещо повече: за да изплаши честните хора, той се вселява в различен телесен облик. Предлагам да осветим къщата, хем ще изгоним

нечистата сила и от Княза. Аз ще кажа: „Махни се, Сатана!“ и демонът...

— Чакай малко! — прекъсна го Уотсън. — Не бързай. Карай поред. И така, ти още първия ден си забелязал, че някой следи къщата. Така ли е?

— Да.

— Някой, който много прилича едновременно и на Княза, и на търговеца Митрофанов, което не е странно, защото двамата много си приличат. Така ли е?

— Да, така е... Нали ти казах, че...

— Един момент, Фьодор — прекъсна го докторът. — Отговаряй на въпросите ми. Не ми е ясно само едно нещо: дали тогава, през нощта, Князът е наблюдавал къщата или не? Нали помниш, че ти каза „малко се обърках“? Че уж почти си настигнал призрака на пазара и дори си го сграбчил за яката, но... Оказало се, че това не е призракът, а Княза. Спомни си, това е много важно!

Лукин се замисли.

— Ризата — каза най-сетне. — Ризата му беше друга, сигурен съм. И изобщо той беше един такъв... Абе, не съвсем такъв.

— Ясно — въздъхна Уотсън. — Преследват ни клонинги на търговеца Митрофанов. Слава богу, вече знаем кой е единият. Но кой е другият? Или те са няколко?

— Да — замислено изрече Витя. — Не мога да повярвам, че Князът се крие в храстите и лично следи къщата. Особено по време на буря. Излиза, че той няма нищо общо с това.

— Или пък това е някаква хитра игра — вмъкна Уотсън.

Нещата се объркаха още повече. Поредицата от събития приличаха на морски възел — беше достатъчно да дръпнат съвсем лекичко връвчицата и възелът се затягаше още повече.

— Предлагам да открием Княза и да го накараме да ни разкаже честно всичко — заяви Витя.

— И да го попитаме право в очите дали няма брат близък — подхвана Уотсън. — И кой според теб би могъл да направи това? Мисля, че той няма да разговаря с никого от нас.

— Излиза, че трябва да чакаме Саша — разпери съкрушено ръце Злобин. — Всичко опира до него. Пък и покрай Лайза цари пълна неяснота. Къде е била, какво е правила?

— А какво ѝ е на госпожата? — развълнува се Фьодор.

— Нищо особено — отвърна уклончиво Витя, тъй като не му се искаше да го посвещава в подробностите.

— Дано Белов се върне час по-скоро — обобщи Уотсън.

Никога досега не се бяха чувствали толкова безпомощни без Саша. Всеки шум ги караше да потрепват, всяко движение навън ги стряскаше. Витя донесе електрическия чайник и си направиха кафе. Злобин и Уотсън пушеха. Никой не излезе навън. Откъде можеха да знаят кой би могъл да се озове в нощния мрак. Князът? Неговият двойник? Или самият търговец Митрофанов?

— Виктор Петрович. — Глебушка изглеждаше разтревожен. — Няма го в юртата. Казват, че през нощта тръгнал за тундрата.

Зорин гневно го изглежда, но чашката в повдигнатата му ръка не потрепна. Тя беше пълна догоре, но въпреки това я изпи, без да разлее нито една капка.

Водката приятно го сгриваше. Виктор Петрович взе парче студено, печено на шиш месо, което бяха приготвили предишната вечер (тъй като нямаха вяра на еленското, те си бяха донесли месо от града), и си замези. И едва след това даде воля на чувствата си.

— Скапан папуас! — изруга. — Иди го търси сега из тундрата! Знае ли се за какво са си говорили с Белов?

— Ами, знае се това-онова — сви рамене Хайловски. — Вероятно за онова паве... Те казват — посочи към старейшините, които спяха в дъното на юртата, — че Рултетегин е луд по онзи камък.

От старейшините се носеха алкохолни пари. Одеждите на вълка и моржа се търкаляха на пода и приличаха на костюми от някакъв маскарад.

— А този камък наистина ли съществува? — попита Зорин.

— Няма достоверни исторически свидетелства за това — отвърна Хайловски. — Историята е много объркана. В началото на двайсети век е било наблюдавано падането на голям метеорит, но къде точно е паднал... Кой би могъл да знае? След една година из тундрата плъзнали слухове, че той се пази у някакво племе. Професор Куликов организира експедиция, която тръгнала към далечните станове да търси метеорита, ала никой от участниците в тази експедиция не се

върнал. Петимата, които участвали в нея, сякаш потънали вдън земя. По царско време по тези места бродели опасни хора — бивши каторжници. Не е трудно да се предположи, че биха могли да ограбят и да убият учените заради няколко жълти монети. Общо взето, следите им се губят. Но кой знае защо Рултетегин вярва в този камък и това е най-важното за нас. Той е единственият човек с авторитет сред камчадалите. Той, а не тези пияни клоуни — посочи към шаманите.

В този момент един от тях се събуди и поиска с дрезгав глас „огнена вода“.

— Дай му да си угаси махмурлука — каза Зорин, мръщейки се гнусливо. И добави: — Време е да тръгваме. Искам час по-скоро да се махна оттук.

— Какво ще правим с господин Белов? — попита Хайловски. — Тук ли ще го оставим? Да се оправя сам, така ли? Като Дейвид Копърфийлд?

— В никакъв случай! — възкликна Зорин. — Сега вече няма да го изпусна от очи! Ами, ако главният туземец му е казал нещо за метеорита? А? Ти подценяваш Белов, нямаш представа какъв късметлия е! Ще намери камъка дори ако изобщо не съществува! Белов ще занесе павето на Рултетегин, шаманът ще заведе камчадалите до урните, те ще гласуват за Белов и той ще стане губернатор! Това е ясно като бял ден! Не, скъпи мой! Сега вече ще го контролирам още по-изкъсо! Затова ти ще отидеш и ще му предложиш да се качи в моя вертолет! Разбра ли?

— Разбрах — направи кисела физиономия Хайловски.

На лицето му бе изписано, че мисълта за предстоящия разговор с Белов изобщо не му е по сърце. Но какво можеше да направи — щом господарят му беше заповядал, значи трябваше да изпълни заповедта.

Глебушка излезе от юртата и веднага видя Белов, който вървеше към вертолетите. Изглеждаше доста угрижен.

— Александър Николаевич! — подвижна му Хайловски отдалеч. Наоколо нямаше телевизионни оператори, а той не беше сигурен, че Белов няма да направи онова, което се заклани да му причини вчера — да му забие един в мутрата. — Виктор Петрович ви предлага да се върнете с неговия вертолет. Ще се качите ли при нас?

Саша не мисли дълго.

— Предлага ли ми или ме моли?

Хайловски реши, че от много глава не боли. Пък и това напълно съответстваше на указанията на шефа му.

— Моли.

— Кажете му, че нямам нищо против. Ще се правим, че между нас цари мир и разбирателство.

— След половин час тръгваме!

Саша се усмихна.

— Много добре. Искам час по-скоро да се върна в града.

„Този знае нещо — помисли си Хайловски. — Рултетегин му е казал нещо и затова сега се е разбързал. Трябва да кажа на Виктор Петрович.“

Глебушка пусна най-широката си усмивка и показа трийсет и двата си порцеланови зъба, които блестяха с неестествена белота на лъчите на утринното слънце. Не се реши да се приближи до Белов, махна му от безопасно разстояние и побърза да се скрие в юртата при Зорин.

17.

Саша имаше чувството, че обратният път от Илпирск до Петропавловск-Камчатски трая много по-дълго. Но вероятно просто му се струваше, че е така, защото всяко завръщане винаги е дълго. Пък и часовникът не подсказваше нищо подобно.

По време на полета Зорин на няколко пъти се опита да подхване непринуден разговор с него, но той само се усмихваше загадъчно и си мълчеше. Освен това двигателят бучеше толкова силно, че не се чуваше нито дума.

Когато вертолетите се подготвиха да кацнат в Петропавловск, часът беше десет и половина. Машините се приземиха близо до диспечерската кула. Белов, Зорин, Хайловски и журналистите стъпиха на тревата, която също беше гъста и зелена, но все пак се различаваше от онази в Илпирск. Очевидно в нея имаше по-малко живот.

Първото нещо, което направи Белов, бе да включи мобилния си телефон (по време на полет мобифоните задължително трябваше да бъдат изключени) и да се обади на Витя. Щом чу гласа на шефа си, Злобин се зарадва неописуемо и обеща след петнайсет минути да бъде при него.

След това Саша отиде при журналиста, облечен и подстриган като москвичанин, и му върна раницата, якето и табакерата с думите:

— Дай ги на приятеля си. И му кажи, че на един мъж на неговата възраст никак не му отива да пуши трева.

Журналистът боязливо се огледа.

— Надявам се — рече, подбирайки старателно думите си, — че за в бъдеще това няма да ви...

— Никога не съм доносничил за никого — прекъсна го Белов. — Просто зная, че човек се отдава на тази гадория от безделие. Нека да си намери някаква работа, която ще го погълне изцяло.

Той се обърна и тръгна към края на полето — там, където започваше неравният асфалт на пътя.

Витя пристигна дори по-бързо, отколкото му бе обещал. Огромната черна тойота се появи на хоризонта като малка точка, която

се уголемяваше с всяка изминала секунда. Джипът спря пред Белов, оставяйки черни следи по асфалта.

Злобин изскочи от колата и с преувеличена бодрост започна да разтърсва ръката на Саша.

— Шефе — нареждаше той, — толкова се радвам. Как мина пътуването ви? Наред ли е всичко?

Белов го изгледа внимателно и се качи в колата, без да каже нито дума. Злобин подкара тойотата.

— Как мина пътуването ви? — повтори. — Видяхте ли се с Рултетегин?

— При мен всичко е наред — отвърна Саша. — Но ако съдя по това, че ми говориш на „ви“, при вас май се е случило нещо.

Витя се направи, че изцяло е съсредоточен в пътя.

— Олеле! — мърмореше тихичко. — Какви дупки... Оттук може да се минава само с трактор...

— Какво е станало? — попита спокойно Белов. — Недей да протакаш, нали и без това ще науча каквото трябва.

Витя осъзна, че рано или късно трябваше да му разкаже всичко. Вярно, той не знаеше с какво да започне. И как да формулира по-деликатно мисълта, че жената, на която Белов имаше пълно доверие, се бе оказала...

— Уф-ф-ф! — въздъхна. — Виж какво, Саша... Само не се ядосвай... Добре, че забелязахме това навреме... Сега вече всичко ще е наред... Абе, общо взето, Лайза...

— Зная — каза Белов. — Вече зная всичко и много се радвам. Хайде да минем през пазара и да й купим един голям букет цветя. Имаш ли пари в себе си, защото аз нямам нито копейка? В тундрата тези хартийки нямат абсолютно никаква стойност.

— Ти знаеш, че... Знаеш ли? — Витя окончателно се обърка.

Оказваше се, че Саша вече беше в течение и се канеше да й подари цветя, макар че според Злобин Лайза по-скоро заслужаваше един хубав бой. От изненада едва не подмина нужния завой, но в последния момент овладя колата и потегли към града, а не към къщата на хълма.

— Да — изрече замечтано Саша. — Вярно, малко странно е да чуеш такова нещо от чужд човек, но това е човек, на когото не може да не вярваш.

— От Зорин ли го чу? — Нещастният Витя окончателно престана да разбира каквото и да било. — И той ти призна всичко, така ли?

Саша се засмя. Смееше се силно и весело, така както можеха да се смеят само истински щастливите хора.

— Какво общо има с това Зорин? — едва успя да изрече. — Не, това не е негово дело. По-точно, не съвсем... Голям човек си, нали разбираш за какво става дума? Не, виновникът за тържеството съм аз. А пък това ми го каза Рултетегин.

Злобин стисна силно волана. Изобщо не можеше да разбере за какво си говорят.

— Чакай малко, Саня — изрече бавно Витя. — Рултетегин ти е казал, че...

— Че скоро ще стана баща... — довърши вместо него Белов.

Тойотата поднесе встрани. Влезе в насрещното платно, сетне мина през крайпътната канавка и продължи да се носи около десетина метра. Белов се хвана за дръжката, която стърчеше от таблото, и го направи тъкмо навреме, иначе щеше да пробие тавана с глава и да излети навън.

Добре, че на пътя нямаше други коли. Витя дойде на себе си и върна колата на шосето.

— Не разбирам — каза Саша, след като си пое дъх. — Защо реагираш толкова бурно? Да не би да ревнуваш?

— Господи, шефе! — възкликна Витя. — Значи Лайза... Какво?

— Лайза е бременна — кимна той.

Витя не знаеше дали да плаче, или да се смее. Камък му падна от сърцето.

— Бременна ли е?

— И то с близнаци — уточни Белов. — Две момченца — Петър и Павел.

— Естествено... „Всичко е дори два пъти по-добре, отколкото тя предполагаше“ — изрече той кой знае защо с американски акцент и изведнъж изкреця: — Ама, че идиот?!

— Кого имаш предвид? — не разбра Саша.

— Не ми обръщай внимание, шефе. — Злобин вдигна ръка от волана и започна отчаяно да търка очите си. — Това е от радост. Не ми обръщай внимание. Сега ще отидем на пазара, ще вдигна задната

седалка и ще натъпча цялото купе с цветя, ще купим толкова, колкото може да побере тази консервена кутия. Господи — прошепна. — Колко е хубаво!

Саша гледаше притеснено Витя. Не очакваше такава бурна реакция и не можеше да предположи от какво е предизвикана тя.

Белов предпазливо започна да задава уточняващи въпроси, на които Витя отговаряше еднозначно: „Аз съм идиот, шефе“ и „Не ми обръщай внимание“. От време на време вдигаше очи към небето и шепнеше: „Господи, колко е хубаво“, макар тази фраза да бе по-скоро част от репертоара на Фьодор, отколкото на железния Злобин.

„Поуката е — помисли си Белов, — че не бива да ги оставям дълго време сами. Без мен са като малки деца.“

На пазара Витя взе юздите в свои ръце. Той наистина вдигна задната седалка, тръгна покрай цялата редица от сергии с цветя, посочваше най-големите букети и се разпореждаше да ги пренасят в джипа.

Цветята му струваха две месечни заплати, но това не го възпря. Той едва успя да затвори вратата на багажника. Розите стърчаха от отворените задни прозорци. А когато зави по пътеката, която водеше от шосето към къщата, натисна клаксона и не вдигна ръка от него.

Очите му блестяха. Витя мърдаше беззвучно устни и непрекъснато повтаряше: „Ех, че хубаво!“ Около половин час, след като радостните викове, поздравленията и шегите по повод завръщането в семейството малко постихнаха, когато Фьодор тържествено се закле все пак да приготви страхотен плов (въпреки липсата на брезови дърва), когато Витя и Люба тръгнаха за града да купят вази за цветята, а Уотсън бе обладан от желание („Сериозно! Ще изясня за какво става дума!“) да си поговори с гинеколога и отиде да се издокара с най-хубавия си костюм, Белов и Лайза най-сетне останаха сами.

— Защо не ми каза нищо? — попита Белов, обсипвайки с целувки врата, раменете и ръцете й.

— Защото не бях сигурна! — отвърна тя. — За пръв път ми се случва. Мислех, че по време на бременност мензисът спира, но при мен кой знае защо продължи. Вярно, не беше чак толкова обилен както обикновено. И затова реших да отида в клиниката към американското консулство. Там ми направиха всички изследвания, прегледаха ме и с

ултразвук и потвърдиха, че зародишите са два. Това е рядкост, но се случва. Няма нищо патологично.

— А защо не отиде при нашите специалисти?

— Не забравяй, че аз съм американска гражданка. Нямам нито руски паспорт, нито жителство.

Саша се навъси.

— Значи и децата ще бъдат американци?

— Това вече зависи само от нас — отвърна тя.

Белов взе наръч червени рози, сложи ти в сгънатата ѝ в лакътя ръка и застана на коляно пред нея.

— Мис Донахю! — изрече решително. — Позволете ми да се възползвам от този изключително удобен случай и да ви направя едно предложение...

— На което аз не мога да откажа — довърши Лайза вместо него, имитирайки неподражаемия Марлон Брандо в „Кръстникът“. — Цялата съм слух, господин Белов!

— Мис Донахю... — Гласът на Белов омекна, той хвана внимателно крайчеца на бялата рокля на Лайза, сякаш се докосваше до национална светиня, и го вдигна към устните си. — Лайза! Моля те, стани моя жена!

Тя се усмихна коварно.

— Не съм готова да отговоря веднага. Трябват ми три дни за размисъл. — Видя, че Саша се натъжи. — Но тъй като трябва да се вземат предвид някои интересни обстоятелства... — Тя погледна към корема си. — Та понеже трябва да се вземат предвид някои обстоятелства, аз съм готова да огранича размисъла си... Да речем, до три секунди.

— Чакам — възкликна Белов. — Едно! Две!

Той пое дълбоко въздух:

— Три!

— Съгласна съм! — извика едновременно с него Лайза.

Белов грабна розите и ги захвърли, вдигна любимата си на ръце и изсвири с уста туш, който плавно премина в Сватбения марш на Менделсон.

Саша се въртеше из централната зала на къщата на Митрофанов, понесъл Лайза на ръце. Той преливаше от щастие — от най-обикновено човешко щастие, за което изобщо не беше нужно да си

губернатор на Камчатка. Погледът му случайно се спря на листа, оставен на бюрото. Белов пусна внимателно Лайза на пода и взе чернобялата разпечатка от ксерокса.

— Какво е това? — попита. — Листовка ли е? Да не би милицията да издирва Княза?

Лайза сви рамене.

— Нямам представа. Прекарах в стаята си почти цяло денонощие. Имам чувството, че Витя ме подозира в нещо. Но не в това, в което би трябвало да ме подозира. Глупчо!

Саша вдигна очи от отпечатания портрет.

— А ти защо не разсея подозренията му?

— Защото за това — заяви важно тя и посочи към корема си — първо трябва да научи бащата. А пък теб те нямаше и аз реших да изчакам малко. Освен това непрекъснато ми се спи. Тъй че не съм страдала от самота.

— Е, сега вече това е невъзможно — каза Белов. — Вие сте най-малко трима. А пък ако и аз съм до вас, ставаме четирима.

Той се усмихна, но някакво тревожно чувство го накара отново да погледне факса. Лицето, което беше изобразено на листа, му изглеждаше странно познато. Човек изпитва такова чувство, когато чува стъпки зад вратата, осъзнава, че познава онзи, който всеки миг ще влезе, и се насилва да си спомни кой е той, но все не може. Това лице...

Той прочете текста под него.

Списание „Вестител на Камчатка“, брой 6 от 1908 година... Николай Василиевич Митрофанов. Търговец от първа гилдия.

Внезапно Белов чу лек мелодичен звън. Всичко си дойде на мястото. Среднощният убиец на Пазителя, който бе откраднал Серту. Високият слаб човек с дългите бели коси. Търговецът от първа гилдия Митрофанов. И Княза, който живееше сто години по-късно. Като че ли между тях не би могло да има никаква връзка, но тя съществуваше и освен това беше доста очевидна.

Всички те страшно си приличаха. А ако трябваше да е съвсем точен: бяха като листа от едно и също дърво — абсолютно еднакви.

— Лайза — каза дрезгаво Белов, тъй като гърлото му пресъхна от вълнение. — Говорих с Рултетегин. Вече няколко поколения камчадали търсят своя свещен символ — един метеорит, който те наричат Серту. Преди много години някакъв човек им го откраднал. И сега трябва да върнем Серту на местните жители. Още не зная къде да го търся, но за сметка на това зная кой го е откраднал!

— И кой е той? — попита Лайза и се приближи до бюрото.

— Ей този! — посочи той с пръст към портрета. — Николай Василиевич Митрофанов.

По стълбата се чува стъпки. Уотсън слизаше от втория етаж, докаран с тъмносин костюм, небесносиня риза и бледожълта вратовръзка с артистичен възел. Докторът изглеждаше страхотно. Направо ти се щеше да се хвърлиш на гърдите му и веднага да му разкажеш за всичките си болести.

— Искам да изглеждам достойно в очите на американците — обясни той. — В този случай не бива, дето се вика, „да се дъня“.

Вонсовски забеляза, че Саша държи разпечатката.

— Ей това е призракт, за който говореше Фьодор — каза Уотсън. — Забеляза ли колко много прилича на Княза? Чакахме те да се върнеш, за да решим този въпрос.

— Добре. — Белов извади визитката с безименния телефонен номер и набра няколко цифри на мобифона си. — Ало!

— Да, слушам ви — разнесе се дрезгав глас в слушалката. Князът сякаш очакваше това обаждане. — Кой е?

— Продължаваш ли да стоиш зад дясното ми рамо? — попита Белов.

Чу се смях, сякаш проскърцаха несмазани панти на врата.

— Здравсти, Бели! — отвърна Князът. — Можеш да говориш спокойно. Тази линия е чиста.

— Срещата ни беше много кратка — каза Саша. — Не успяхме да обсъдим всички въпроси.

— Така ли? — изненада се престъпният бос. — Искаш да ме питах нещо?

— Да — изрече Белов. — Искам. И по-конкретно, искам да те питам какво знаеш за своите предци? Например за търговеца

Митрофанов, за бившия собственик на къщата, в която живея в момента?

Възцари се дълго мълчание. Той си помисли, че връзката е прекъснала и че събеседникът му не го чува. След това Князът изведнъж се изхили.

— Настъпи ме по мазола, Саньок. Разбира се, много ми е приятно, че имаш толкова високо мнение за мен, но... — Отново се изхили. — От всичките си предци познавах единствено майка си, пък и тя отдавна умря... — Гласът му прозвуча тъжно. — Никога не съм виждал баща си, но по всичко личи, че той е бил честен крадец и е умрял някъде из затворите... Вероятно и дядо ми също е бил такъв... — Замълча, а след това гласът му отново възвърна предишната си твърдост: — А откъде ти хрумна да разлистваш семейния ми албум?

Белов не знаеше какво да му отговори. Изведнъж онова, което му изглеждаше като нещо реално, за което можеше да се хване като единствена нишка, която би могла да го отведе до желаната развръзка, се превърна на прах.

Князът или не искаше да говори, или наистина не знаеше нищо за предците си. При всички случаи това не променяше нещата.

Саша осъзнаваше, че е навлязъл в неприкосновена територия, където камчатският престъпник не би допуснал кого да е. Сега трябваше да отговаря за проявения интерес. При човек като Княза шегичките нямаха място и Белов знаеше това от личен опит. Нямахше смисъл да крие и да увърта, пък и това не съответстваше на характера му. И той реши, че ще е най-добре да му каже цялата истина.

— Виж какво. — Стараеше се да подбира всяка дума, защото с авторитетите в престъпния свят не можеше да се разговаря по друг начин, тъй като те прекрасно знаеха цената на думите. — Държа една снимка от списание, излязло през деветстотин и осма година. На снимката е търговецът от първа гилдия Митрофанов, бившият собственик на тази къща. И аз си помислих, че... Че ти би могъл да ми отговориш на няколко въпроса. Този човек е бил много богат. Но е взел нещо, което не му е принадлежало.

— Хората стават богати точно по този начин: вземат нещо, което не им принадлежи — отвърна любезно Князът.

— Нямам предвид точно теб — побърза да го увери Белов.

— Да не би заради това твоят брадатко да откри ловния сезон срещу мен? — Събеседникът му напипа много точно смисъла на нещата.

— Да — потвърди Саша. — Той те е сбъркал с един друг човек, но... — „Поне да знаех с кого точно“, каза си той.

Белов очакваше да чуе всичко друго, но не и това, което чу.

— Саньок, зная всичко — каза Князът. — След онзи случай на пазара наредих на момчетата си да съберат малко информация. А пък аз не съм последният човек в Камчатка. Открих онзи, с когото ме е сбъркал твоят брадатко.

— Откри ли го? — стъписа се Белов. — И не си ми казал нищо?

— Забравяш, че стоя зад дясното ти рамо. И никога не се бутам напред. При теб се появи проблем и аз го реших. Обещай ми, че няма да му причиниш зло, и след два часа ще го доведе при теб. Вече проверих, той няма нищо общо с тези неща.

— Разбира се, че ти обещавам. Нямам никакво намерение да причинявам зло на когото и да било. Дори тъкмо обратното. Само искам да разбера...

— За метеорита — изрече спокойно Князът. — Ще разбереш. Пригответи се за срещата. Скоро ще дойдем.

Белов стоеше и не знаеше какво да каже. Събитията се развиваха толкова шеметно.

— Знаеш ли — призна си честно, — струва ми се, че те подцених.

— Не бива да подценяваш онзи, който стои зад дясното ти рамо — каза авторитетно Князът. — Защото някой ден може да ти спаси живота.

Разнесоха се къси сигнали — той беше прекъснал връзката. Белов се огледа. Централната зала беше затрупана с цветя. Насред помещението стоеше Уотсън и ако някой тук приличаше на младоженец, това беше точно той.

— Какво стана? — попита докторът. — Какво ти каза?

— Скоро ще разберем — отвърна Белов. — Накарай Фьодор да побърза с плова. Ще имаме гости.

Изглежда, лудешката суета от последните две денонощия приближаваше края си. Събитията, които на пръв поглед изобщо нямаха никаква връзка помежду си, се подреждаха в стройна верига. И кой би

могъл да допусне, че тъкмо Князът ще намери липсващото звено в тази верига. Сбъдваше се пророчеството на Рултетегин: „Ще мине време и отговорите ще се намерят от само себе си.“ Саша не знаеше, че вместо с отговор щеше да се сблъска с още един въпрос, който може би беше най-важният.

18.

В шест без петнайсет сутринта Шмит застана пред огледалото и погледна отражението си. Лицето му беше мъжествено и загоряло. Слепоочията му бяха прошарени. По челото и покрай носа му се виждаха дълбоки бръчки. Очите му излъчваха решителност.

— Направо съм като същински орел на Зевс... Не, не като орела, а като самия Зевс! — измърмори и погледна хронометъра си. — И тъй, господа офицери, да си сверим часовниците! — Срещата му с Олга трябваше да се състои след четирийсет и пет минути — в шест и половина.

През това време щеше да успее да стигне от апартамента си до клиниката, да направи разузнаване на място, да организира отвличащ вниманието маньовър и акция за прикритие... Казано накратко, всичко вървеше по план.

Разполагаше с още няколко минути. Взе лист и химикалка и започна да пише бележка. Защото трябваше да обясни по някакъв начин действията си, иначе доктор Наршак нямаше да разбере идиотския му номер.

Налагаше му се да признае, че онова, което се канеше да извърши, вероятно щеше да изглежда глупаво в очите на околните... Вероятно и дори сигурно щеше да бъде така, но за него това нямаше значение. Много по-важно бе, че Олга го искаше.

Според Дмитрий вчерашният ден беше много хубав. Олга отново заприлича на себе си. Тя се върна към живота.

Собственикът на клиниката Яков Наршак погледна сутрешните анализи на кръвта и възстановената диуреза и реши да прекрати медикаментозния сън.

— Стига е спала, нека да свиква с нормалния живот.

Дойде един лекар, свали катетъра и махна системата. Всичко това стана през онзи час, в който Шмит отиде до библиотеката. Поръчението на Вонсовски се оказа много лесно за изпълнение. Броят на списанието веднага се намери в необятното хранилище и не възникна никакъв проблем да убеди момичето да му разреши да

направи ксерокопие. Той изпрати факса до Камчатка и хукна обратно към клиниката, където завари освежената и бодра Олга. Тя току-що си бе взела душ и беше с бял хавлиен халат, мокрите ѝ коси се спускаха по раменете ѝ, а по лицето ѝ блестяха капки студена вода.

Дмитрий съжали, че не се сети да ѝ купи цветя. Изчерви се и промърмори: „Ей сега ще дойда. Веднага се връщам.“ Обаче Олга го хвана за ръката и не го пусна никъде.

— Не си отивай — каза. — Искам да се запозная с теб.

Това изявление малко го озадачи. „Да не би да не може да ме познае?“ — помисли си Дмитрий и внимателно намекна, че те вече май се познават... И то доста отблизо. В смисъл, че се познават толкова отблизо, че просто няма накъде повече.

Олга се засмя. Смахът ѝ отново бе станал звънък и мелодичен. И отново побъркваше Шмит.

— Не — каза тя. — Онова, което е било преди, не се брои. Хайде да започнем отначало.

Шмит помисли и изведнъж осъзна, че самият той най-много от всичко на света би искал точно това — да започнат отначало. Може би все още имаха шанс?

— Разкажи ми за себе си — настоя Олга и той се подчини.

Започна да ѝ разказва биографията си. Отначало го правеше сдържано, но след като видя сияещите ѝ очи, се отпусна и сподели факти, които изобщо не бяха за пред чужди хора. Само че Олга не му беше чужд човек.

— Колко хубаво! — възкликна тя и плесна с ръце. — Вие сте били много интересен човек, Дмитрий Андреевич!

Халатът ѝ уж случайно се разтвори и Олга отново го загърна, но направи това малко небрежно и доста бавно.

В този момент Шмит окончателно разбра, че е изгубен. След толкова години, които двамата прекараха разделени, Олга му се стори много по-съблазнителна. И в очите ѝ се четеше... Не точно призив, но не и отхвърляне. Тя изглеждаше като крепост, която се е подготвила за слаб отпор: ровът е пълен с вода и мостът е вдигнат, но не бихме имали нищо против, ако се опитате да преодолеете тези препятствия... И няма да ви попречим да го направите.

Шмит прегърна Олга през кръста и я поведе към банята. На вратата на болничната стая нямаше ключалка, но в банята имаше резе.

След петнайсет минути Шмит излезе от банята разрошен и възбуден и се натъкна на медицинската сестра, която влезе в стаята с метален поднос, върху който имаше спринцовка. Смутената медицинска сестра спря поглед на картината:

— Как се чувства болната?

— Благодаря — отвърна той. — Доколкото мога да съдя, вече е значително по-добре.

Двамата с Олга прекараха целия ден в дърдорене и това не можеше да се нарече по никакъв друг начин. Защото те се отдадоха на безгрижни и безсмислени приказки, прекъсвайки ги от време на време с бурен секс в банята. Не беше ясно дали тази комбинация или инжекцията със серум по рецепта на доктор Наршак подейства на Олга толкова съживяващо, но тя се разхубавяваше буквално пред очите му. Той не можеше да свали влюбения си поглед от нея. А тя не откъсваше очи от картината. Дмитрий си помисли, че това е само в негова полза, защото точно той успя да я открие. Но се оказа, че Олга си мислеше за друго.

— Виж какви неща стават... — изрече замислено тя. — Зевс се влюбил толкова силно в Европа, че се превърнал на бик и я отвякъл. Интересно, дали съвременните мъже са способни на такова безумие, или това е било по силите единствено на боговете?

Шмит не разбра веднага накъде биеше тя, а когато осъзна, започна да мърмори нещо за недовършения курс на лечение и за това, че не бива да подвеждат доктор Наршак...

Олга не го слушаше. Поклати тъжно глава и рече:

— Има само две обяснения: или аз не приличам на Европа, или ти не си Зевс.

Шмит просто не можеше да понесе това. Стана от стола, оправи вратовръзката си и закопча сакоето си.

— Да си сверим часовниците — каза, местейки поглед от хронометъра си към стенния електронен часовник. — Сега е дванайсет часа и двамайт и три минути. Утре ще бъда при теб в шест и половина.

— В шест и половина ли? — изненада се престорено тя. — Няма да те пуснат. По това време клиниката още е затворена за посетители.

— За бикове... Тоест, за зевсовците това не е преграда — отсече той и излезе.

Навън нежният юлски мрак се съгъстваше. Белият пух на тополите се събираше покрай бордюрите на снежни преспи.

Шмит се качи в мерцедеса и потегли към къщи. Бяха му достатъчни само пет минути, за да планира предстоящата операция, а думата си каза опитът му на боец от войските със специално предназначение.

Естествено, в московския си апартамент не разполагаше с нужното снаряжение, но знаеше откъде да го вземе. Обади се на бившите си колеги и те го снабдиха с всичко необходимо, без да задават излишни въпроси. Помисли си, че те дори нямаше да му повярват, ако им беше казал цялата истина.

Както и да е! В крайна сметка имаше ли нещо по-естествено от това да открадне любимата си? Накрая мълчаливият мъж с пагони на капитан (Шмит го познаваше добре от трите им съвместни рейда в Чечения) му даде един продълговат предмет, който приличаше на сгъваем чадър.

— Универсален нож на диверсант — каза. — Последен модел. Металотърсачите не го ловят.

Капитанът стисна ръката на Дмитрий. „Знаеш какво да правиш с това“, четеше се в погледа му. Шмит му благодари и си тръгна. Всичко това се случи вчера. А днес той пишеше бележка. Отначало, действайки машинално, започна да я пише с лявата си ръка, но се усети навреме. Смачка листа, взе нов и старателно изписа:

Уважаеми доктор Наршак! Моля ви да не се тревожите. Аз отвлях Олга, защото самата тя поиска това. Много Ви благодаря за усилията. Не се притеснявайте, те няма да отидат напразно, давам ви честната си офицерска дума, че аз ще се грижа за нея...

Замисли се как би прозвучало това, а сетне реши, че Наршак ще го разбере.

... до края на живота си. Вие бяхте прав за всичко — не е достатъчно само да признаеш вината си, освен това

трябва да поправиш и грешката си. Надявам се, че ще успея в това начинание.

С уважение:
Дмитрий Андреевич Шмит

След това сложи бележката в плик, пхна вътре пачка пари — толкова, колкото дължаха на клиниката за пълния курс на лечението, и го запечата.

Облече се леко — с дънки, тъмносин памучен пуловер и маратонки. Навлече отгоре камуфлажна униформа и сложи в джоба си маската за лице. Въжетата бяха в багажника на мерцедеса. Всичко вървеше по план. Взе плика и тръгна към колата. Преди да излезе от апартамента, застана още веднъж пред огледалото, погледна отражението си и остана доволен.

— Същински Зевс!

Макар Дмитрий да поддържаше тялото си в прекрасна форма, той се изненада от това колко лесно и бързо се справи с всичко. Остави колата до оградата на клиниката, извади въжето и го метна през рамо. Не беше проблем да преодолее триметровата тухлена ограда — след две секунди вече беше отгоре ѝ и внимателно се огледа, за да види дали някой не е излязъл на разходка в този ранен час?

След като не откри никого на територията на клиниката, скочи леко на земята и се придвижи до сградата на къси прибежки от дърво до дърво. Стаята на Олга беше на третия, последен етаж. Шмит развъртя въжето с кука в единия край и го метна към покрива. Подръпна го няколко пъти, за да провери дали е закрепено здраво, и се изкатери бързо догоре.

Олга вече го чакаше. Беше отворила прозореца и стоеше до него, пляскайки тихичко с ръце от радост. Дмитрий влезе в стаята и потърси подходящо място, на което да остави плика с бележката и парите. Накрая реши, че едва ли ще намери по-подходящо място, и го пхна под рамката на картината. След това завърза китките на Олга с една кърпа и промуши главата си и дясната си ръка в образувалия се кръг. Сега вече беше спокоен, че тя няма да падне.

— Тръгваме! — прошепна в ухото ѝ, но не се сдържа и я целуна по нежния ароматен врат.

Стисна здраво въжето и започна да се спуска. След две секунди вече стояха на асфалтираната пътечка, която минаваше покрай цялата сграда на клиниката. Шмит развърза ръцете на Олга, сгъна старателно кърпата (все пак тя беше чуждо имущество) и я остави на пътечката. А също така остави въжето да виси от покрива. До тухлената ограда застана на четири крака и изкомандва:

— Качи се на гърба ми!

Олга се подчини. Дмитрий бавно се изправи и тя се озова на оградата. Шмит подскочи, подпря се и се метна до нея.

Цялата операция отне не повече от две минути. Очевидно никой не забеляза изчезването на пациентката и Шмит си помисли, че ако изгубят няколко секунди за целувки, няма да се случи нищо страшно.

И те постъпиха точно така: стояха на оградата и се целуваха. След това той скочи долу и пое Олга.

Той седна зад волана, свали маската си и попита:

— А сега накъде?

— Нали знаеш — отвърна тя, — Европа иска да иде на края на света. Мисля, че Камчатка е подходяща за тази цел.

— Камчатка ли? — Сърцето му се сви. Рязко се извърна и погледна Олга. — Кажи ми честно, продължаваш ли да имаш нужда от Белов?

— Глупчо — каза мило Олга. — Имам нужда от теб. А двамата с теб сме нужни на Саша. Нали приятелите са за това?

— Добре — съгласи се Шмит. — Да вървим на летището.

Доктор Наршак изчака десетина минути и влезе в болничната стая. Извади плика изпод рамката, прочете бележката и извика охранителя, за да махне въжето, докато другите пациенти не са го забелязали. Беше се досетил накъде вървят нещата. Иначе защо вчера вечерта Олга щеше да иска да ѝ върнат паспорта?

— Добре — каза Наршак. — Поне няма да се налага да я кодираме, защото тя сама си намери занимание. — Погледна към картината и намигна. — Е, какво ще кажеш? Защо открадна Европа?

Бикът от платното запази пълно мълчание.

19.

Князът беше точен. Точно след два часа, както бе обещал, пред къщата отново спряха същите два черни джипа. Вратата се отвори и на покритата с чакъл пътека се появи Князът. А след него... Белов не можеше да повярва на очите си — от колата излезе неговият двойник. Той беше точно копие на Княза — слаб, висок, жилест, с буйна бяла коса. Вярно, за разлика от оригинала този мъж беше леко прегърбен и облечен малко по-зле от него. Всъщност не че беше облечен по-зле, а просто дрехите му бяха по-евтини. С набитото си око на постоянен клиент на скъпите магазини Белов веднага прецени, че ризата, панталоните и обувките на Княза струват десет пъти по-скъпо от облеклото на двойника му. Посрещна двамата мъже на входа. Стисна ръката на Княза и се обърна към другия.

— Виталий Сергеевич Кондрашов — представи се той.

— А пък аз съм Алексей Семьонович Хусточкин — каза най-неочаквано Князът.

— Александър Николаевич Белов — завърши процедурата по запознанството Саша.

Масите в централната зала бяха събрани в средата. Фьодор и Уотсън заедно с Витя и Люба, които бяха успели да се върнат от града, разстилаха колосаните покривки и подреждаха чиниите. Лайза си почиваше в стаята си. Пловът наистина беше станал страхотен.

Веднага след като всички се настаниха край масата, Фьодор за пет минути се превърна в център на внимание. Изслушвайки поредната похвала, той церемониално се кланяше, но гледаше Кондрашов с подозрение, сякаш се боеше, че той всеки момент ще се разтвори във въздуха, оставяйки след себе си само няколко капчици студена роса.

Ала Виталий Сергеевич изобщо не приличаше на призрак.

Той с удоволствие изпи една чаша водка, замези си и пристъпи към основното ястие — плова, като също не пропусна да похвали готвача. На Лукин малко му поолекна на душата. Той също изпи една чаша водка и се поотпусна.

Когато мъжете се нахраниха, вече бяха готови не само да говорят, но и да се изслушват взаимно.

— Николай Василиевич Митрофанов е бил мой пралядо — изрече с видимо вълнение високият слаб мъж с белите коси. Сетне погледна към Княза, който седеше до него, и уточни: — Или по-точно, той е бил наш пралядо.

Князът се усмихна и кимна.

— А освен това — добави мъжът — Николай Василиевич Митрофанов е откраднал Европа.

— Европа ли? И таз добра. — Белов чак подсвирна от изненада. — Какво имате предвид? Можете ли да ни разкажете това по-подробно, Виталий Сергеевич!

Кондрашов извади евтините си цигари местно производство, запали една и остави пакета на масата. В този момент Князът, който седеше до него и хвърляше горделиви погледи към далечния си роднина, незабелязано прибра цигарите на Кондрашов и сръчно ги смени със суперлеките „Парламент“.

Отначало това се стори забавно на Белов, но сетне си спомни за днешния им разговор по телефона. „От всичките си предци познавах само майка си, пък и тя отдавна умря...“ това бяха простички думи, произнесени съвсем тихо. Един отчаян вик на самотата. Саша си помисли, че човек живее трудно на този свят, когато е съвсем сам. Затова крадецът проявяваше такава трогателна загриженост за роднината, който най-неочаквано се бе намерил.

Кондрашов пушеше, загледан разсеяно над главата на Белов.

— Да — отвърна най-сетне той. — Пралядо ми е откраднал Европа. Той бил жесток, но наивен човек... сигурно е смятал, че метеоритът му е донесъл щастие... Но в действителност се оказало, че това не е така. Може би се учудвате откъде зная всичко това? Въпросът ви е закономерен. Разбирате ли... — поколеба се, опитвайки се да си спомни името и презимето на Белов, — Александър Николаевич... Намерих дневника на моя пралядо. Към него имаше обширни коментари на дядо ми, а след това — и страници, изписани с почерка на баща ми... — Той тъжно се усмихна. — Съкровищата на загадъчния ни пралядо не са им давали мира. Но...

Погледът му спря на бутилката. Князът се оказа по-съобразителен от сервитьор в луксозен ресторант. Той бързо грабна

шишето и напълни чашата на Кондрашов. А след това побутна към него чиния с кисели краставички. Виталий Сергеевич изпи водката, без да чака някой да му направи компания, замези си и отново дълбоко въздъхна. Изглежда, разказът му нямаше да бъде весел.

— Ще карам поред — каза Кондрашов. — От самото начало. На деветнайсети август хиляда деветстотин и втора година около полунощ местно време в северната част на Камчатския полуостров, или по-точно в онази част на материка, която свършва непосредствено до него, се наблюдавало странно явление. Описанията на това явление са достигнали до нас по разказите на очевидци. Обитателят на селището Слаутное, което се намира на брега на река Пенжина, Тимофей Агапов, който бил управител на артела на кожарите, а по съвместителство бил и астроном любител, разказва, че внезапно се разнесло силно ниско бучене, което много бързо се усилвало. Небето се озарило от ярки светкавици. Те се появявали на запад и се придвижвали на изток.

Кондрашов беше добър разказвач. Пред очите на слушателите му се появяваха живи картини от миналото.

— Въпреки късния час обитателите на селото излезли навън, за да не пропуснат края на света. Домашните животни реагирали още по-енергично. Кравите и конете се щурали панически из оборите, кокошките тичали из дворовете, свинете отчаяно квичали, а кучетата лаели. Общо взето, всички осъзнавали, че става нещо изключително.

— Тимофей Агапов написал подробно описание, което по-късно изпратил в Руската академия на науките. Успяха да открият описанието сред архивните материали. Според думите на Агапов на небето първо се появила светеща пътека, широка почти цяла верста. Светлината в средата на пътеката била бяла, а по краищата ставала синкава. От тази пътека се разнасяло ниско и много силно бучене, от което всичките му вътрешности се тресели. След две минути звукът станал толкова силен, че го заболяли ушите. Струвало му се, че тъпанчетата му ще се пукнат и всички, които чували този звук, били принудени да си запушат ушите с ръце.

— Точно над селището се появило небесно тяло, което с ужасяваща скорост ги приближавало от запад. Не било възможно да се прецени на каква височина се намирало то, поради което било много трудно да се определят геометричните му размери, но и по форма, и по диаметър то приличало на колело от каруца. Обектът прелетял покрай

тях и изчезнал. Скрил се зад видимата част на тайгата. Очевидно все пак е летял много ниско, макар да не докосвал върховете на най-високите дървета.

— Интензивността на светлината намаляла, бученето също стихнало. След минута и половина хоризонтът на изток се озарил от ярък блясък, какъвто се получава при взрив на снаряд. Агапов започнал да брои и когато стигнал до сто дваайсет и четири, усетил ударната вълна. Изведнъж земята под краката му се надигнала и се разлюляла.

— Изхождайки от разликата в скоростта на светлината и звука в газова среда, Агапов предположил, че мястото, на което е паднало небесното тяло, се намирало на сто и дваайсет-сто и трийсет версти от селището Слаутное, макар че изчислението му може и да не е било точно, тъй като релефът по тези места е разнообразен — базалтът и гранитът се редуват с глинести и песъчливи почви. Той предложил да нарекат неоткрития на този етап болид Европа, защото долетял по нашите места оттам, откъм Атлантическия океан и западните покрайнини на континента.

В този разказ имаше някакви странни съвпадения със съня на Белов в самолета малко преди да кацне в Камчатка. Той не преставаше да се учудва от себе си. Обикновено най-важните събития в живота му бяха предшествани или от сънища, или от някакви знаци на съдбата. И този път отново се случи така.

— Ето, нали виждате колко подробно е казано всичко, но в същото време колко приблизително звучи? — обърна се Кондрашов към него. — Тимофей изпратил описанието си в Академията, но не бива да се забравя колко време е пътувала пощата от Слаутное до Санкт Петербург. Защото това е станало в началото на дваисети век.

— Хората цял месец обсъждали странното явление, а сетне просто го забравили. Ала скоро плъзнали слухове, че метеоритът е станал собственост на едно племе еленовъди от тундрата. Слуховете се разпространявали от ловците, които се препитавали с продажбата на кожи и от време на време идвали в артела, за да ги предават. Но никой не бил виждал самия камък, защото според тях племето го смятало за свещен и го пазело.

— След две години на петропавловското пристанище пристигнала експедиция от Санкт Петербург, оглавявана от професора

по геология Куликов. За съжаление не мога да кажа нищо повече по този въпрос, защото членовете на експедицията изчезнали. Сякаш потънали вдън земя. За последен път ги видели в селището Илпирск, където Куликов и хората му се отбили, за да се снабдят с храна. Но със сигурност зная, че в тяхното изчезване има пръст нашият пралядо Николай Василиевич Митрофанов. Тогава той се казвал Ерофей Кистеньов и бил страшен разбойник и душегубец... — Кондрашов замълча. След като чу изчерпателната характеристика на пралядо си, Князът смутено се покашля.

— Ерофей Кистеньов и бандата му ограбили и избили всички членове на експедицията. Той споменава накратко за това в дневника си. Преди смъртта си Куликов му казал къде трябва да търси камъка, който според него носел невероятен късмет. Разказал му и дори му дал едно парченце от метеорита. Оттогава Ерофей преследвал една-единствена цел — на всяка цена да намери камъка.

— Ала само след половин година бил изпратен на каторга, защото заклал трима свои приятели по чашка в една кръчма. За такова престъпление му се полагали окови и доживотна присъда. Вярно, бандитът останал в Камчатка, защото просто нямало къде по-далеч да го изпратят. А след още една година убил двама пазачи и избягал...

— Сериозен мъж е бил! — възкликна одобрително Князът. — Същински престъпен бос! — Но след като видя, че никой не споделя възхищението му, замълча и потупа внимателно Кондрашов по ръката. — Продължавай, Виталий!

— Ерофей Кистеньов бил много упорит и як човек. Той избягал в тайгата. За главата му била определена голяма награда, но никой не успял да го хване, въпреки че носел затворнически дрехи и окови на краката си, които тежали по два пуда. Дори за самия него остава пълна загадка как е успял да оцелее в тайгата сам, без огън и без оръжие. В дневника си пралядо ми пише: „Всяка сутрин се събуждах с мисълта, че днес ще пукна. Но преди това ми се искаше да видя камъка. И аз ставах, и продължавах да вървя напред, а когато железата разкъсаха краката ми до кръв и опряха чак до костите, започнах да пълзя, гризейки земята със зъби.“ Той бродил из тайгата цели три месеца. Краката му почернели. Развил гангрена. Пръстите му започнали да капят един подир друг и той трябвало да се придвижва на четири

крака. Веднъж изгубил съзнание, а когато се свестил, открил, че се намира в някакъв стан.

— Белокас старец на име Рултетегин едва успял да го спаси. Но самият Ерофей смятал, че дължи живота си не на стареца, а на магическия камък, който през цялото време бил до него. Според думите му метеоритът излъчвал някаква живителна сила и раните му започнали бързо да заздравяват.

— Той отново се научил да ходи и скоро вече тичал, надбягвайки дори камчадалите. Този човек имал невероятна жизнена сила. Не се спирал пред нищо и за него не съществували недостижими цели. Всъщност старецът Рултетегин бил обречен още от мига, в който Ерофей решил да открадне камъка. Една нощ той се промъкнал в юртата на Пазителя...

Белов възпря с жест Кондрашов и довърши вместо него:

— И го убил. Забил нож право в сърцето му.

Кондрашов замълча и се вторачи с интерес в него:

— Да, точно така станало. А вие откъде знаете?

Саша сви рамене:

— Просто се досетих.

Виталий Сергеевич го гледа съсредоточено в течение на няколко секунди, след това вероятно реши, че Белов казва истината, и продължи:

— А след още една година в Петропавловск се появил Николай Василиевич Митрофанов. Същински новоизлюпен граф Монте Кристо. Ако кажем, че е бил баснословно богат, това би означавало да не кажем нищо. Никой не знаел откъде е натрупал богатствата си. Митрофанов веднага си купил званието търговец от първа гилдия. Пръскал щедро асигнациите. Създавал концесии, откривал фабрики и заводи, а там, където всички останали безнадеждно губели пари, той печелел по десет рубли от всеки вложен петак. Хората шушукали, че е намерил някъде из тайгата богата златна жила, но никой не можел да провери дали в действителност това било така. Без съмнение хората имали известна полза от него, защото работниците му печелели толкова, колкото не можело да се спечели дори в Путиловския завод. В сравнение с него Сава Морозов бил дребен търговец, а Мамонтов — беден притежател на сергия. Дейността му имала и още една страна, за която езикът ми просто не се превърта да я нарека „добро дело“, но тя

съществувала. Митрофанов започнал системно да унищожава бившите си аверчета — всички онези, които биха могли да разпознаят в него Ерофей Кистеньов. Престъпните елементи изчезвали безследно един подир друг, а началникът на полицията на петропавловското пристанище не знаел дали да се радва на това, или да страда. И не само началникът на полицията. Самият генерал-губернатор смятал за чест да бъде поканен на обяд у Николай Василиевич. През същата година той започнал да строи тази къща, в която в момента седим с вас. Според свидетелствата на очевидци никой от гостите на търговеца не е влизал по-навътре от централната зала — просто не го допускали по-нататък. Така че преценете сами какъв човек е бил Николай Василиевич Митрофанов. Той нямал семейство. Но две жени родили синове от него още когато бил Ерофей Кистеньов. И оттам тръгнали два рода — Хусточкини и Кондрашови. — Виталий Сергеевич посочи към Княза и към себе си. — Моят дядо — Никодим Ерофеевич Кондрашов никога не е виждал баща си. Майка му решила да му разкаже за него едва след революцията, когато търговецът Митрофанов изчезнал, сякаш потънал вдън земя. Много хора искали да се доберат до съкровищата му, но не открили нищо в къщата. Никой не знае къде са се дянали златото, скъпоценните камъни и предметите на изкуството. Къщата дълги години била собственост на държавата и достъпът до нея бил забранен. Наскоро научих, че вие — погледна той към Белов — сте решили да реставрирате къщата и да си направите резиденция в нея...

— Не е точно така — поправи го Саша. — Искам да я реставрирам и да я дам на града. Например да направя тук музей.

— Така ли? — Кондрашов го погледна изпитателно.

— Да — отвърна той.

— Значи, онова, което съм чувал за вас, е истина. Вие сте безкористен човек, но аз кой знае защо се съмнявах в това. Съгласете се, че за това има обяснение. В наше време хората мислят само за собствения си джоб и за нищо друго.

— За съжаление е точно така — потвърди Белов. — Но аз сигурно съм специален случай.

— Гарантирам за Белов — каза уверено Князът, — той не лъже. Казвам ти го със сигурност, Виталий.

— Добре, много се радвам. — Кондрашов изглеждаше малко притеснен от това, че не беше проявил доверие към Белов. — Признавам си, че исках да се срещна с вас и наблюдавах къщата...

— А пък Фьодор ви взе за призрак — вмъкна Уотсън. — А сетне реши, че и Александър Семьонович също е призрак.

Лукин обидено изпръхтя.

— Това стана, защото съм свикнал да разсъждавам логично — заяви. — Още през първия ден от пребиваването си в къщата чух гласове. Отидох да видя кой говори, но нямаше никого. Кой би могъл да вие нощем? Това, първо. И второ. Тази къща ме заинтригува. Веднага отидох в библиотеката, за да науча подробности за нея и за собственика ѝ. И видях снимката на търговеца Митрофанов, а сетне видях и вас, докато се криехте в храстите. Страшно си приличате! Просто нямате никаква разлика! И какво трябваше да си помисля? На мое място всеки нормален човек би стигнал до същия извод. Призракът си е призрак.

Уотсън се ухили и засука мустак. Заявлението за нормалния човек и за единствения възможен извод му се стори доста съмнително, но той сметна за благоразумно да премълчи.

— Ние наистина много си приличаме — потвърди Кондрашов. — Аз изрязах снимката, когато разбрах, че вървите по моя път. А пък аз познавам местната библиотека като петте си пръста. В нея няма никакви други данни за търговеца Митрофанов. Той си остава една загадка.

— Хайде да се опитаме да я разгадаем — предложи Белов. — Аз също имам известна информация и непременно ще я споделя с вас, но преди това бих искал да чуя следното: какво се каните да направите с метеорита? Ако не се лъжа, той се казва Серту — огън, който пада от небето?

— Да, но в научните кръгове е прието да го наричат Европа — поправи го Кондрашов. — Все пак астрономът любител Тимофей Агапов влязъл в историята. — Той направи пауза и запали цигара. — Бих искал да върна камъка...

— А струва ли си да правиш това, Витя? — прекъсна го Князът. — След като носи толкова голям късмет?

Кондрашов дълго мълча, сетне отвърна:

— На моя род не е донесъл нищо друго освен мъка. Самият Митрофанов изчезнал по време на революцията. Би могло да се предположи, че човек с такова състояние непременно ще се появи някъде. В Съединените щати, в Европа, в краен случай — в Латинска Америка! Но той изчезнал. Дядо ми — Никодим Ерофеевич, много се зарадвал, когато неговата майка му дала дневника на баща му. Дядо ми си мислел, че ще забогатее за един миг. Дори направил приблизителна карта, на която било отбелязано къде би могъл да се намира метеоритът. Отишъл да търси това място в тайгата и не се върнал. Баща ми — Сергей Никодимович, израснал без него. Той намерил дневника на тавана на къщата си сред камара ненужни вещи. И буквално се поболял от тази история. Ходил до Москва и Ленинград, посетил всички исторически архиви и преровил купища документи. И успял да уточни картата, която направил дядо ми. И какво си мислите, че станало? Един прекрасен ден той отишъл в тайгата...

— И не се върнал — довърши мрачно вместо него Князът. — Не зная, не зная. Моят дядо и моят баща не са търсили метеорита, но също не са свършили много добре. Като че ли има някакво проклятие...

Белов потръпна. Естествено, нито Кондрашов, нито Князът можеха да знаят за проклятието на Пазителя, насочено срещу рода на Митрофанов. Но те очевидно го усещаха. И имаха само един изход — да върнат камъка на камчадалите.

Саша побърза да отклони разговора от опасната тема.

— Аз ви предлагам моя вариант. Надявам се той да е добър за всички. Задължително трябва да върнем метеорита. Но не е изключено заедно с камъка да открием и съкровищата на търговеца Митрофанов. Тогава според закона онзи, който го е намерил, си запазва една четвърт от него. Веднага заявявам, че аз нямам никакви претенции. Вие сте законните му наследници и трябва да го поделите... — Някой го ритна с всичка сила под масата. Белов млъкна и видя разгневения поглед на Фьодор. Размаха пръст на Лукин, пое си дъх и довърши: — Да го поделите помежду си...

Кондрашов се оживи:

— Ако дадете къщата за етнографски музей, можем да държим всичко тук. Прадядо ми не е събирал асигнации, а е купувал бижутерски изделия, скулптори, картини. Между другото, знаете ли, че

художникът Валентин Серов е нарисувал картината „Похищението на Европа“ по негова поръчка?

Белов се сепна.

— Предполагам, но не бях съвсем сигурен... Откъде имате тази информация?

— Пак оттам — усмихна се Кондрашов. — От дневника. През хиляда деветстотин и осма година, когато къщата била построена, Митрофанов заминал за Москва и там се запознал с много интересни хора. Включително и със Серов. Благодарение на несметното си състояние Николай Василиевич бил приет в средите на московската бохема. Чул от някого митологичния сюжет и той много му харесал. Нали разбирате, Ерофей Кистеньов, който се криел зад търговеца Митрофанов, не му давал мира. Той искал да се похвали с най-голямото си съкровище — с метеорита, но не можел да каже това на всеослушание. А за да задоволи собственото си тщеславие, измислил интересен ход — поръчал на художника картина, която да символизира престъплението му. През хиляда деветстотин и девета година Серов нарисувал „Похищението на Европа“ и прадядо ми я донесъл в Камчатка. Една година по-късно, през деветстотин и десета, Серов нарисувал още няколко варианта на картината, които се различавали от оригинала. Единият от тях сега се намира в Третяковската галерия, другият е в Руския музей, а останалите са в частни колекции. Според прадядо ми художникът смятал, че първият вариант е... — той щракна с пръсти, търсейки подходящата дума... — някак си дяволски? Че излъчва нещо лошо... Че от него струи някакво зло, разбирате ли!

— Да, разбирам — съгласи се Белов. Защото той със сигурност знаеше, че това е така.

— Серов сякаш изпитвал вина пред висшите сили и се опитвал да я изкупи — добави Кондрашов.

— А къде се намира в момента първият вариант, който принадлежал на Митрофанов? — попита Саша.

— Най-вероятно там, където се намира и метеоритът — отвърна потомъкът. — В тайгата.

Настъпи мълчание. Доволен от постигнатия ефект, Кондрашов плъзна хитър поглед по присъстващите.

— Работата е там, че Митрофанов е имал не една, а две къщи. Вероятно през цялото време е усещал несигурността на положението

си и затова е построил една непристъпна крепост, в която би могъл да избяга в случай на нужда. Мисля, че точно там е криел и съкровищата си, та затова тук не са намерили нищо.

— И къде се намира тази втора къща? — попита крайно заинтригуван Белов.

— Това вече никой не знае.

— Дори и вие ли?

— Аз зная съвсем приблизително къде е било местонахождението ѝ, почти по същия начин, по който астрономът любител Тимофей Агапов е знаел къде е мястото, на което е паднал метеоритът. Неслучайно споменах за картата. Започнал да я прави още мойт дядо въз основа на бележките в дневника. Баща ми е успял да я уточни. Смея да се надявам, че аз съм стеснил кръга на търсенето още повече, но... независимо от всичко това са стотици квадратни километри, в които няма никакъв ориентир. Митрофанов нарочно не е прокарал пътища дотам, за да не издаде посоката, в която се намира къщата. Всички работници, които са я строили, били убити. Прадядо ми много подробно е описал как е извършил това.

В очите на Кондрашов проблесна хищен плам и на Белов за миг му се стори, че седи на една маса с прочутия душегубец Ерофей Кистеньов. Не, дори с двама ерофеевци.

Видението изчезна. Саша прокара ръка пред очите си, сякаш сваляше някаква невидима пелена, и отново погледна към двамата мъже, които изумително си приличаха.

Сега вече виждаше всичко по съвсем друг начин. Край масата срещу Белов седяха двама братя близнаци с много представителна и съвсем благообразна външност. В очите, жестовете и маниерите им нямаше нищо разбойническо. Дори Князът приличаше повече на възрастен начален учител, отколкото на престъпен бос.

И въпреки това духът на Ерофей Кистеньов витаеше наоколо. Несъкрушимата му жизнена сила се долавяше дори сто години по-късно и това се проявяваше най-вече в изумителната прилика, която изглеждаше крайно невероятна за толкова далечни роднини.

Внезапно Белов осъзна, че бащите и дядовците на Кондрашов и Хусточкин са изглеждали по съвсем същия начин — като абсолютни копия на Ерофей Кистеньов. И дори само в това вече имаше някакъв лош знак, някакъв печат на Каин, с който бяха белязани всички

потомци на жестокия душегубец. Това беше един затворен кръг, който можеше да се разкъса само по един-единствен начин — като върнат метеорита (Европа или Серту — какво значение имаше как се нарича?) на истинските му собственици.

— Ще ми покажете ли картата? — попита той, гледайки Кондрашов право в очите. — Мисля, че би трябвало да обединим усилията си.

— Моите момчета няма да имат нищо против да пообиколят тайгата — подкрепи го Князът. — С такава дружина ще намерим другата къща за нула време.

Виталий Сергеевич се колебаеше. От една страна, много му се искаше да прояви доверие към Белов, но, от друга страна, нещо го възпираше.

— Проблемът е в това, че... нали разбирате, аз не нося със себе си картата и дневника на праядо ми. Те са скрити на сигурно място — каза най-сетне.

Князът изтълкува съмненията му по свой начин и сложи ръка на рамото му.

— Витя — каза любезно, — не бой се. Заклевам се, че нищо лошо няма да се случи. Всичко ще стане точно така, както каза Александър Николаевич.

— Саша — отвърна му в същия дух Кондрашов, — аз не се боя. Или по-точно, боя се, но не от това, че ще бъда измамен.

— А... от какво? — не разбра Князът.

— Боя се дори да се доближа до този камък. А какво ще стане, ако отидем в тайгата и... — Той не довърши, но всички много добре разбираха какво имаше предвид потомъкът на търговеца Митрофанов. — Този метеорит е като камък на шията — ужасно е да живееш с него, но още по-ужасно е да го изхвърлиш. Ами ако те повлече към дъното заедно със себе си? Разбирам, че трябва да го върнем, но преди това трябва да го намерим и... да го пипнем.

— Е, щом ти не искаш, ще го направя аз. Не съм суеверен. — Князът се засмя, но всички присъстващи забелязаха, че смехът му беше малко нервен.

— Не, Саша! — възкликна Кондрашов. — И на теб също няма да ти разреша да го направиш. Ти по нищо не се различаваш от мен! Ти си на петдесет и две години и аз също съм почти на толкова. Ти

живееш сам и аз също живея сам. И ако трябва да бъда съвсем честен, не мисля, че твоят живот е по-щастлив от моя.

— Е, да речем, че някои неща не са точно така — възрази му замислено Князът. — Сега, когато се намерихме, вече не сме сами. А колкото до живота... Съгласен съм! Ти дори си по-добре от мен. Защото да работиш като преподавател в педагогическия институт е по-добре отколкото да търкаш наровите в затвора. А аз съм правил това цели осемнайсет години с малки прекъсвания. От глупост, разбира се, но... Няма какво да говорим сега за това. Миналото не може да се поправи... — Той си наля една чаша, изпи я и се покашля. След това бодна с вилица една маринована гъба и я лапна. — Тъй че как ще постъпим с камъка?

Саша разбра, че е дошъл ред за най-важните аргументи. Той трябваше да произнесе решаващата дума.

— Ето какво, братя! — обърна се към гостите си. — Независимо дали искате или не, но ще се наложи да върнем метеорита на камчадалите. Току-що се връщам от Илпирск. Ходих там на празника на лятото, който преди се е наричал празник на Серту. Срегнах се с Иван Пинович Рултетегин, който е потомък на първия Пазител. Много интересен човек!

При споменаването на името Рултетегин Кондрашов пребледня. Белов забеляза, че на Княза също му прилоша.

— Ще ви покажа нещо — рече Белов, стана и отиде до големия масивен сейф в ъгъла на залата.

Сейфът беше донесен тук от Витя, тъй като според неговите разбирания, ако в един офис няма сейф, значи това не е никакъв офис. И сега този железен сандък стоеше празен, тъй като нямаше какво да крият в него. Още от самото начало Белов градеше предизборната си кампания на принципа на пълната откритост. Той нямаше нужда да крие източниците си на финансиране, защото харчеше собствените си пари, и нямаше никакви компрометиращи материали, защото нямаше дискредитиращи връзки. В целия щаб имаше само едно-единствено оръжие — личния пистолет „Макаров“ на Злобин, но Витя предпочиташе да не се разделя с него и дори нощем слагаше пистолета под възглавницата си.

Вярно, Уотсън държеше в сейфа една гарафа с вода, защото там тя не се стопляше. А ключът от него се намираше в чекмеджето на

бюрото.

Белов взе ключа и отвори сейфа. Извади един продълговат предмет, увит в обработена кожа.

— Случи се така, че сега аз също имам отношение към всичко това — каза. — Моят талант е да се забърквам в такива истории. Разбирам, че нямате никакво основание да ми вярвате... Но какво ще кажете за това? Витя, Уотсън! Дръпнете завесите!

Приятелите му бързо дръпнаха завесите на прозорците. Централната зала потъна в мрак.

Белов разгърна вързопчето. Под тънката кожа избиваше бледа синкава светлина. Саша сложи на масата късия нож, прибран в ножницата. Дръжката му беше инкрустирана с парченце от непознат камък, който излъчваше нежното сияние.

— По този нож — каза Белов — са кръвта на първия Пазител, отпечатъците от пръстите на Ерофей Кистеньов и парченце от метеорита. Колко много неща са преплетени в един здрав възел! Но щом Рултетегин е дал на мен ножа, значи аз съм длъжен да разсека този възел. Помогнете ми да го направя! Покажете ми картата.

Най-сетне Кондрашов се реши.

— Добре — каза, — ще ви дам картата. Но... при едно условие. Ще направите всичко сам. Нито аз, нито Саша — посочи към Княза, — няма да отидем в тайгата. Нали разбирате защо.

— Виталий! — намеси се Князът. — Какво говориш? Това е някак...

— Това е моето условие — повтори упорито Кондрашов и престъпният бос бе принуден да се съгласи с него.

— Мога да ти дам моите момчета — предложи той на Белов.

— Благодаря, мисля, че ще се справим сами. И тъй...

— Ще ви донеса картата още тази вечер — каза Кондрашов. — И ще ви дам всички необходими пояснения по нея.

— Прекрасно! — зарадва се Белов. — А пък аз...

Изведнъж мобифонът на Княза иззвъня. Той се извини.

След като приключи разговора, стана от масата.

— Е? Аз трябва да тръгвам. Имам работа. Благодаря ви, а най-много благодаря на теб, брадатко — обърна се той към Лукин.

Фьодор се изчерви от притеснение.

— Вие, такава... Александър Семьонович... Много ли ми се сърдите за ризата?

Князът се изсмя:

— Какво говориш! Каква риза! Това е просто един парцал и нищо повече. За сметка на това сега имам брат. Само като си помисля, че цял живот сме живели един до друг и изобщо не сме подозирали това. А? А това не е Москва, градът ни е малък. Не е ли странно?

— Няма нищо странно — отбеляза кротко Кондрашов. — Движели сме се в различни кръгове.

Всички замълчаха в очакване на реакцията на Княза. Но той не се разсърди, а само се натъжи и изведнъж каза:

— Ако мутрата ти е крива, няма защо да се сърдиш на огледалото... Честно казано, не бих искал да приличам на прадыдо си. Доста неприятен тип е бил. Но както и да е — за мъртвите или добро, или нищо. Затова по-добре да си мълча. До скоро, момчета! До довечера! — И добави, обръщайки се към Кондрашов: — Витя, да те закарам ли?

Той също се наклони да си тръгне.

— Да, да, вече ми е време. Ще тръгвам. Александър Николаевич, значи... Всичко си остава в сила. До довечера.

Братята (по сметките на Белов излизаше, че те са братовчеди четвърто коляно, но той можеше и да греши) излязоха навън и се качиха в колата. Джипът потегли, разпръсквайки чакъла с широките си гуми. След него тръгна и колата, която го съпровождаше.

Белов, Уотсън, Лукин и Витя стояха на входа и изпращаха с поглед кортежа на Княза.

— Саша! — обади се Уотсън. — Помниш ли, че преди казваха: „Синът не може да отговаря за постъпките на баща си“?

— Да, имаше нещо такава.

— А на тези двамата до ден-днешен им се налага да отговарят за онова, което е извършил прадыдо им. Според теб това справедливо ли е?

— Кой може да каже какво е справедливо? — отвърна Белов. — Това не го решаваме ние. Но аз зная едно. Трябва да живееш така, че да не се налага децата ти да плащат за твоите грешки.

— Добре казано! — похвали го Уотсън. — Хайде да изпием по едно по този повод.

Те се върнаха в централната зала и седнаха край масата. Наляха си по една чаша водка и я изпиха. След това Уотсън попита, сочейки към парченцето метеорит, вградено в дръжката на ножа:

— Саня, а защо свети? Това не е ли опасно?

Белов поклати глава.

— Отначало аз също мислех, че става дума за радиоактивност. Но тогава камъкът щеше да има не живителна, а убийствена сила. Рултетегин не ми каза нищо подобно. Но аз за всеки случай го прибрах в сейфа. Стените му са толкова дебели, че никаква радиоактивност не може да премине през тях. Между другото, ще ти възложи една задача. — Белов уви ножа в парчето кожа, прибра го в сейфа и извади оттам едно малко хартиено пакетче, в което се намираше светещото вещество, което изстърга от стените на къщата. — Това е образец. Намери някаква химическа лаборатория в града и нека там да направят нужните анализи.

— Добре — съгласи се Уотсън. — Но ще го направя утре, съгласен ли си? Защото днес нещо ме мързи...

— И на мен ми се приспа — подкрепи го Фьодор. — Дали да не подремнем малко? До довечера?

— Същински дяволи сте — подсмихна се Белов. — Добре. Обявявам отбой. Можете да поспите.

Той отиде в спалнята, където Лайза кротичко спеше. В коридора се разнесе шум от стъпките на Фьодор и Уотсън, които отиваха към стаята си. Витя и Люба останаха да разтребят масата, а по начина, по който Злобин категорично отхвърли всички предложения за помощ, Белов се досети, че освен с миенето на чинии имаше с какво друго да се заемат.

След няколко минути къщата на Митрофанов потъна в дълбок следобеден сън. Настъпи тишина. Но... Това не беше тишина, а по-скоро измамно затишие преди буря.

20.

Зорин нервно се разхождаше из необятния си кабинет. Пътят от единия до другия му край беше точно трийсет и шест крачки. През този половин час, откакто непрекъснато го обикаляше, вече беше навъртял близо два километра.

Притихналият Хайловски седеше на крайчеца на един стол и наблюдаваше шефа си. След трийсет и шест крачки в северозападна посока чувствителният нос на Глебушка веднага се обръщаше като стрелка на компас. А след трийсет и шест крачки на югоизток главата му отново описваше кръг в противоположната посока.

Най-сетне улучи момента, когато бръчките по челото на Зорин малко се поотпуснаха и вместо шест станаха само три, което означаваше, че шефът му горе-долу е способен да възприема адекватно околната действителност.

— Виктор Петрович! — изрече Хайловски. — На ваше място аз не бих се тревожил чак толкова. Защо трябва да драматизираме ситуацията? Кой знае, може...

Той не довърши изречението си. Зорин преодоля разстоянието до Глебушка с три скока и енергичност, която изобщо не съответстваше на едрото му тяло, и стисна болезнено рамото на помощника си. Броят на бръчките му достигна критичен брой и нещастният специалист по политически технологии преброи девет или десет. По бузите на Зорин цъфнаха същински рози, а цветът им беше като на онези, които слагаха върху ковчезите.

— Млъкни, мухльо! — изкрещя Зорин и Хайловски се сви. — По цял ден слушам от теб едно и също: „Виктор Петрович това... Виктор Петрович онова“! Жужиш в ухото ми като досаден комар, който непрекъснато ми се ще да... — замахна и удари по бюрото — утрепя!

— Господин Зорин — измърмори Глебушка. — Защо ми държите такъв тон? Аз съм много известен специалист в своята област. С моите препоръки се съобразяват...

— Нека да се съобразяват — процеди през зъби Зорин. — А пък аз ти предлагам да си ги завреш там, където слънцето никога не

огрява! „Препоръки“! — повтори презрително. — И какво друго можеш да правиш, освен да даваш идиотските препоръки? Мен също много ме бива да си чеша езика. Няма защо да ме учиш на това. Но при Белов номерът ти няма да мине! Разбираш ли? За разлика от твоите кремълски гъзолизци той е човек на делото. И щом е казал, че ще намери метеорита, значи ще го намери.

— И какво представлява този метеорит? — опита се да обърне всичко на шега Хайловски. — Едно парче камък? Само да наредите, и още утре ще имате тонове такива камъни. Ще вържете червена панделка на един от тях и ще го подарите на онзи слепец. Какъв е проблемът?

— Проблемът е в това — заговори най-неочаквано с абсолютно спокоен тон Зорин и Глебушка прецени това като много лош знак, — че всяка лъжа, дори и най-майсторската, има край. И ако искаш хората да ти вярват, от време на време трябва да им подхвърляш поне малко истина.

— Нещо не разбирам — учуди се Хайловски. — Какво искате всъщност: да ви вярват или да станете губернатор на Камчатка?

— А ти да не мислиш, че това не е едно и също? Сега времената са други. Всичко се промени. През последните десет години се пръкнаха толкова много лъжци, че хората се умориха от тях. Просто се умориха. И имат нужда от някакви конкретни действия. От нещо, което могат да пипнат с ръцете си. И Белов усеща това. За разлика от теб аз го познавам много отдавна. Този човек може да превръща в победа дори пораженията си. И след като съм имал неблагоприятието да се сблъскам с него, ще трябва да играя в неговото поле. И по неговите правила. В смисъл, да правя нещо, а не да плета дантели от красиви думи.

— В такъв случай какво предлагате? — наежи се Хайловски. — Според последните данни на вашия информатор Белов скоро ще стигне до метеорита и ще го занесе на Рултетегин. Как ще успеете да го изпреварите?

Зорин мълчеше. Седна край масата, разхлаби възела на вратовръзката си и извади от вътрешния джоб на сакото си тефтерчето с най-важните телефонни номера — първото и основно оръжие на всеки апаратчик. Вярно, Виктор Петрович осъзнаваше, че годините си

казваха думата, защото преди помнеше всички важни номера наизуст, а сега вече трябваше да ги записва.

Понечи да посегне към телефона, но задържа ръката си във въздуха и погледна многозначително към Хайловски.

— Виж какво... Я върви на... разходка.

— Виктор Петрович! — разтревожи се той. — Какво се каните да направите? Искам да ви предупредя, че не бива да стигате до крайности. Това може да се обърне срещу вас!

— Отивай на разходка! — повтори тихо Зорин.

— Виктор Петрович! — кресна Глебушка. — Не забравяйте какво е заложено на тази карта! Някои решения, които в момента ви се струват единствено възможни, после ще рикошират...

— Вече взех решение — отсече Зорин. — Точно защото твърде много неща са заложени на тази карта! А сега — марш навън, чистофайнико!

— Аз ще изляза! — извика Хайловски. — Но не защото вие ми наредихте да го направя, а защото не искам да вземам участие в такива игри! Аз съм противник на каквото и да било насилие!

— Не се напъвай чак толкова — успокои го Зорин. — Никой не ни записва, кабинетът е чист. Изчезвай или ще метна нещо по тебе.

Виктор Петрович спря погледа си на масивното мраморно преспание. Хайловски проследи погледа му и побърза да излезе.

— Дивак! — изсъска той, докато затваряше вратата след себе си. — Варварин! Може да управлява само туземци!

Честно казано, Хайловски не беше далеч от истината. Зорин искаше точно това.

Виктор Петрович изчака Глебушка да излезе и придърпа телефона към себе си. Още няколко минути обмисля предстоящото телефонно обаждане, претегляйки всички „за“ и „против“.

— Е няма начин и оная работа да е там, и душата да е в рая — каза най-сетне и набра номера. — Да! Позна ли ме? Чуй ме добре. Нали ми каза, че имаш една бригада от яки момчета. Тъй, трябва ми... — погледна в бележките си — Виталий Сергеевич Кондрашов. Той притежава една много ценна карта. От теб се иска...

Изборът беше направен. Вече нямаше връщане назад. Противопоставянето му с Белов бе достигнало до онази точка, от която вече нямаше връщане. Борбата беше на живот и смърт.

Виктор Петрович нямаше намерение да мре. И не виждаше никакъв друг изход.

Дневният сън е като подвижни пясъци — колкото повече спиш, толкова повече ти се спи. Белов много добре знаеше това, но подремна малко, а след това цял час лежа до Лайза, боейки се да помръдне, за да не я събуди.

Мислеше за предстоящите приключения. „Интересно — каза си, — дали ще успеем да намерим метеорита?“ Не беше лесна работа да открият къщата в непроходимата тайга на Камчатка. По-лесно бе да намерят игла в копа сено.

„Разбира се — размишляваше Белов, — твърде много неща зависят от картата, която е направил Кондрашов. От това, доколко подробна е тя. Ето кой е най-важният въпрос.“

Най-сетне не издържа, стана внимателно от леглото, взе бяла риза и дънките си и излезе на пръсти от стаята. Докато минаваше покрай прозореца, долови някакво движение в храстите край оградата.

Храсталаците от диви шипки се разлюляха, а след това всичко отново притихна.

Саша постоя още няколко минути, загледан съсредоточено. Движението не се повтори.

Той взе дрехите си, излезе тихо от спалнята и слезе на първия етаж. Там обу дънките си, метна ризата на раменете си и влезе в централната зала.

Масите вече бяха по местата си. А вратата беше заключена с тежкото резе.

Саша седна на бюрото, прехвърляйки наум списъка от неразгадани загадки. По някакъв странен начин всичко съвпадна, и то така, че не му се наложи да си блъска дълго главата.

Светецките картинки намериха обяснението си и то се криеше в неударимото тщеславие на Ерофей Кистеньов. Собственикът на къщата беше възпроизвел по стените фрагменти от картината, нарисувана от Серов, като за целта бе използвал специална боя, в която бе добавил стрити на прах парчета от метеорита. Горделивостта не е давала мира на разбойника. Какво пък, това беше напълно обяснимо. Днешните олигарси от „Рубльовка“ също правеха какво ли не, за да се

изфукат пред обеднелия и гладен народ: „Я ни вижте какви сме! Успяхме да се озовем на подходящото място в подходящото време!“

Саша подозираше, че най-подходящото място за тях е затворът (впрочем, Батин също мислеше така), а подходящото време е доживотна присъда. Лесно спечелените пари никога не носеха щастие. Историята на търговеца Митрофанов беше доказателство за това. Ала хората не се променяха. И в дъното на всичко беше безнаказаността. Колко пъти му се бе налагало да чува: „Ако знаех, че нищо няма да ми се случи за това...“ и по-нататък следваше някакво ужасно откровение, като се почнеше от секс с десетгодишно момиченце и се стигнеше до отравяне на омразната тъща. Човек трудно можеше да се промени, а за този, който не се подчинява на морални принципи, бе необходимо бързо и неотвратимо наказание.

Но невинаги това наказание можеше да бъде чак толкова зримо и осезаемо. За Ерофей Кистеньов то се бе проточило през годините и продължаваше до ден-дневен, застрашавайки Княза и Кондрашов. Всъщност какво ли правеха те?

Мислите му отново се върнаха към приключилия обяд. Кондрашов обеща да дойде вечерта, навън здрачът вече се съгъстваше, скоро щеше да задуха вятърът, който разнасяше „страшния вой“ из къщата, а професорът още го нямаше. Може би скривалището, в което държеше картата, се намираше твърде далеч? Всичко беше възможно.

На Белов му се стори, че чу предпазливи стъпки. Приблужи се до прозорчето и видя, че навън се мярна сянка и моментално изчезна.

Но тя беше там и Белов знаеше, че не му се е привидяло. И призракът на търговеца Митрофанов очевидно нямаше нищо общо с нея.

Премести се безшумно до другия прозорец. И видя как мъже, облечени с черни униформи, праметнали къси автомати на раменете си, обкръжават къщата.

Какво означаваше това? Да не би да бяха дошли да ги арестуват? Но от къде на къде? И защо? Единственото, в което можеха да го обвинят, беше шамарът, който удари на журналиста. Но за да му предявят някакви претенции по този повод, изобщо нямаше нужда да изпращат щурмовата група на частите със специално предназначение.

Белов изстина. И си представи какво щеше да се случи след няколко секунди — мъжете с униформи щяха да разбият вратата, да

влязат вътре и да натръшкат всички на пода...

Официалната предизборна кампания още не беше започнала и нито Белов, нито който и да било от кандидатите не се ползваше с имунитет. На този етап той продължаваше да бъде частно лице и не можеше да разчита на защитата на закона. Което означаваше, че...

Изтича по стълбата на втория етаж.

— Събудете се! Бързо! Ставайте!

Най-много от всичко се страхуваше да не би баретите да стреснат Лайза.

Пръв в коридора изскочи Витя. Този път по гащите му се мъдреха палави мики мауси и с някаква далечна част на съзнанието си, която не беше обзета от нарастващата му тревога, Белов отбеляза, че мики маусите изобщо не са по-уместни от цветенцата.

Злобин вече бе успял да препаше кобура си, а в ръката си стискаше пистолета.

— Какво става? — измърмори, но Саша го прекъсна:

— Не задавай въпроси. Всички да влязат в стаята на Лайза. Остави пистолета на пода!

— Какво? — не разбра Витя.

— На пода! — повтори Белов и изтръгна оръжието от ръцете му.

Саша осъзнаваше, че онези, които са организирали това максишоу, можеха да имат съвсем конкретна заповед: дори и при най-малкия намек за съпротива да открият огън. Затова беше по-добре да не рискуват.

След Витя в коридора се показва и Люба по домашен халат, Уотсън с книга в ръка и Фьодор, който приличаше на несресан пудел, тъй като косата и брадата скриваха лицето му.

Белов им нареди да се съберат покрай Лайза и да чакат, без да правят резки движения. Никой нямаше полза да се кара с баретите.

Откъм централната зала се чу чукане по вратата.

— Отворете! — разнесе се вик.

— Никой да не мърда! — изкомандва Белов и заслиза надолу.

Забеляза, че Витя не го послуша и тръгна след него, но нямаше време да спори.

— Отворете! — крещеше мъжът, а Саша трескаво обмисляше какво още би могъл да направи. Какво трябваше да направи, докато вратата все още беше затворена.

— Аха, да! — Грабна мобифона си и набра познатия номер.

От другата страна на апарата се чу нисък дрезгав глас:

— Слушам!

— Княже! — Секундите летяха, щурмоваците всеки момент щяха да започнат да разбиват вратата и сега не му беше до конспирации. — Княже, баретите са при мен. Знаеш ли какво става?

— Според мен ти би трябвало да знаеш по-добре — отвърна Князът.

— В какъв смисъл? Нищо не разбирам. Всеки момент ще ме заловят като особено опасен престъпник...

— Обещах да стоя зад дясното ти рамо... Като ангел-пазител. Но сега стоя зад лявото ти рамо и ти сам си си виновен за всичко.

От изненада Белов се закова на място. Витя, който не успя да спре навреме, се блъсна в него.

— За какво говориш? Разделихме се само преди някакви си три часа и изобщо не мога да разбера какво се е случило?

Князът отвърна:

— И искаш да ти повярвам, така ли? Напразно. Аз съм свикнал да вярвам на онова, което виждам. А пък думите са празна работа.

— Повтарям за последен път — отворете! — извика мъжът отвън. Сетне замълча. След секунда мощен удар разтреса дъбовата врата, но резето издържа на първия напън.

— Ще те арестуват, Бели — каза със задоволство Князът. — Ако не рипаш много, ще оцелееш и ще те закарат във временния арест. Но не бих се заклел, че ще излезеш жив оттам. Камчатка ще има друг губернатор. Всичко, което ще кажеш, вече няма значение.

Това заявление стъписа Белов. Той не очакваше такъв удар в гърба. Оказваше се, че всичко вече беше решено и той нямаше никакъв избор.

Бяха го накуснали. Но за разлика от столичното йезуитство тук действаха директно и грубо. Озова се между чука и наковалнята: от едната му страна бяха баретите, а от другата — Князът. Щеше да получи или куршум от бойците, или примка от съкилийниците си.

Изведнъж се успокои и мислите му потекоха ясно. В трудни моменти винаги ставаше така и благодарение на това свое умение се измъкваше от най-критичните ситуации.

— Добре. Тъй да бъде — каза, без да обръща внимание на ударите по вратата. — Но след като вече нищо няма значение, поне ми кажи в какво ме обвиняват?

Князът млъкна. Но след това очевидно реши, че вече не може да стане по-лошо.

— Преди час — каза, натъртвайки на всяка дума — близо до къщата на Митрофанов са намерили Витя. Убили са го и са му взели картата.

В гласа му звучеше болка.

— Моите съболезнования — каза Саша. — Но защо си решил, че аз имам нещо общо с това?

— Убили са го с онзи нож — отвърна Князът. — А по него има само твои отпечатыци. Как ще ми обясниш това?

Външната врата, която водеше към централната зала, се разтърси и поддаде. Белов видя как един огромен чук избива парче от дебелия дъбови дъски и заседна в образувалата се дупка. Вече нямаше никакво време.

Той се втурна към сейфа. Намери ключа в чекмеджето на бюрото, отключи бързо железния сандък и... застина.

Сейфът беше празен.

Изведнъж осъзна всичко. Някой (а кой друг би могъл да бъде този някой освен Зорин?) беше решил да играе ва банк. И единствената му цел беше физическото унищожаване на Белов.

Отпечатыците от пръсти по дръжката на ножа бяха само повод и за милицията, и за Княза. Ако Саша разполагаше поне с няколко часа, би могъл да изясни всичко, но номерът беше точно в това, че не разполагаше дори с минута.

Баретите имаха заповед да стрелят на месо, а реакцията на обезумелия от мъка Княз не беше трудна за предвиждане.

Естествено, след известно време всички щяха да разберат, че нахисването му с ножа е съшито с бели конци, но това щеше да стане после. А посмъртното оправдание не играеше кой знае каква роля.

Чукът излезе обратно през дупката и на негово място се показва една ръка с черна ръкавица. Още малко и щурмоваците щяха да влязат в къщата.

Белов не изчака това да се случи, а излезе от централната зала, затвори я след себе си и дръпна резето. „Ефективна тактика! —

помисли си. — Ето на какво е разчитал търговецът Митрофанов. През прозорците не може да се мине, а пък за да разбият вратата, е нужно време.“

След като затвори вратата, двамата със Злобин стигнаха до ъгловата стая, където беше стълбата, водеща към втория етаж.

— Витя! — каза му Белов. — Не изпадайте в паника! Отговаряш за Лайза с главата си.

— Ами ти? — попита Витя.

— Не се тревожи за мен, ще измисля нещо. Донеси ми пистолета. Бързо!

Злобин хукна нагоре по стълбата. Веднага щом се изгуби от погледа му, Белов доближи мобифона до ухото си.

— Княже! Чуваш ли ме?

— Тресеш ли се? — попита злобно той. — Показваш характер, така ли? Няма смисъл.

— Княже! — изкрещя Саша. — Давам ти честната си дума, че аз нямам нищо общо с това. И ще ти го докажа. Още не зная как, но ще го докажа. И искам да те предупредя, че ако от главите на моите близки падне само един косъм, аз ще се превърна в най-лошото ти проклятие. Разбра ли ме? Затова не върши глупости! И стой зад дясното ми рамо!

Прекъсна връзката и го направи тъкмо навреме. Вратата вече се люлееше, поддавайки се на напора на яките момчета с маски на лицата.

Витя дотича и му хвърли пистолета. Белов хвана оръжието във въздуха и хукна през коридорите.

Той чу виковете на Лайза. Тя искаше да отиде при Саша, но Уотсън или Лукин вероятно я възпираха. И постъпваха правилно.

Баретите нахлуха в къщата. Един от тях, облечен с черна униформа и маскировъчна шапка на главата, приклепна и взе Белов на мушка.

— Не мърдай! — изкрещя.

Саша отскочи в тъмното. Откосът на автомата натроши мазилката и се впи в стената. Белов се стовари върху вратата от другата ѝ страна и дръпна резето.

Куршумите изкъртваха остри трески от дървесината, а една от тях одраска лицето му.

Белов хукна през стаите, заключвайки вратите след себе си. Той си мислеше колко ли време му остава и осъзнаваше, че то е съвсем малко. Рано или късно щеше да стигне до последната стая, откъдето нямаше изход.

Изведнъж си спомни думите на Уотсън, които беше казал, докато спореха с Витя за къщата. Тогава той сравни поредицата от преходни стаи с каюти в подводница.

„В подводницата всичко е обмислено до най-малката подробност. Каютите не водят до задънена стая, а до...”

Тогава Уотсън не довърши мисълта си, защото пристигна Князът и го прекъсна. Но сега Белов сам се досети какво имаше предвид Станислав Маркович.

И ако архитектът, който бе проектирал къщата, без да подозира, бе използвал за построяването на анфиладата същия принцип, който много по-късно бе възприет при изграждането на подводниците, значи Саша имаше шанс за спасение.

Защото „каютите не водят до някоя задънена стая, а до спасителната капсула“. Ето къде беше решението.

21.

— А-у-у-у! О-у-у-у! А-у-у-у! — виеше страховитият глас.

Силният вятър духаше откъм морето. Устройството, вградено в стената или в тавана, издаваше няколко звука едновременно, които се различаваха по тембър и по височина, сливаха се в един и ужасно напомняха човешки глас. Воят беше толкова силен, че заглушаваше тряска от трошенето на дървото, виковете, ругатните и тропота на бойците от специалните служби.

Белов спря и си пое дъх в стаята, на чиято стена беше направена първата рисунка. Трябваше да забрави, че разполага с броени секунди и изобщо да не мисли за времето. Иначе, ако бързаше и се суетеше, нямаше да може да вземе правилно решение.

Светлината на угасващия ден се промъкваше през малките прозорчета и не му позволяваше да види бледото синкаво сияние. Но картината, изобразяваща хищно озъбения делфин, стоеше пред очите му. Сякаш я виждаше все така ярко и ясно.

В следващата стая трябваше да е нарисувано момичето, а в последната, върху чугунената вратичка на зиданата печка трябваше да се намира бикът. Тази загадка от къщата на Митрофанов остана неразгадана. И Белов разполагаше с няколко секунди, за да намери отговора ѝ.

И така, делфинът, момичето и бикът бяха нарисувани със специална боя, към която бе добавено малко от блестящото вещество на метеорита. Но защо се намираха в различни стаи? Търговецът Митрофанов, който всъщност бе Ерофей Кистеньов, спокойно би могъл да направи рисунките на една и съща стена. Защо му е трябвало да изрисува цялата задънена част от анфиладата?

Може би, за да покаже, че това изобщо не е задънена част? Преминаването от една рисунка към друга те караше да търсиш липсващата част от картината и да вървиш от делфина към бика.

Едва ли тайната вратичка беше скрита под изображението на делфина или Европа, защото стената беше вътрешна и разделяше анфиладата от централната зала. Освен това тази вратичка (ако

съществуваше) не можеше да се отвори, без да се изкърти мазилката. Но в такъв случай тя вече нямаше да е тайна.

„Значи, е при бика!“ — реши Белов. Всичко съвпаднаше. Последното изображение бе направено върху чугунената вратичка, но страшната муцуна на бика можеше да бъде видяна само ако се доближиш плътно до зиданата печка и заобиколиш най-близкия ѝ ъгъл.

„Точно така! — помисли си той. — Та нали Митрофанов е правил тези рисунки, без да знае, че художникът Серов ще нарисува втори вариант на картината. И вероятно е смятал, че е единственият ѝ притежател, което означаваше, че се е мислил за единствения човек, който познава всичките ѝ фрагменти — делфина, момичето и бика. Ако никога не бях виждал «Похищението на Европа» в Третяковската галерия, дори и през ум нямаше да ми мине да търся бика, още по-малко върху вратичката на зиданата печка. Първите две рисунки породиха у мен чувството за нещо познато, но в същото време и недовършено, затова продължих да търся липсващия елемент, макар да не бях напълно сигурен, че той съществува.“

Без да губи време, Белов се отправи към последната стая. Тук нямаше малки прозорчета и цареше непрогледен мрак, ала сиянието не се набиваше на очи и ако човек не знаеше предварително къде да търси, много трудно би открил главата на бика.

Саша се приближи до зиданата печка и опипа студените изпъкнали кахлени плочки. Заобиколи острия ъгъл, клекна и видя рисунката в цялата ѝ разтърсваща простота.

— Е, какво? Открадна ли Европа? — попита Белов.

Грохотът, трясъкът и виковете ставаха все по-силни. Саша завъртя дръжката и отвори вратичката. И съжали, че този път нямаше фенерче, но си помисли, че в краен случай и дисплеят на мобифона щеше да му свърши работа.

Дръпна предпазителя и втъкна пистолета в колана на дънките си отзад, та оръжието да не му пречи да пълзи. Пъхна главата и раменете си в пещта и натисна бутона на мобифона си. Светлината на дисплея озари каменния тунел.

Пещта беше толкова голяма, че през нея би могла да мине дори малка кола. По решетката имаше пепел.

Белов опипа отвора и изведнъж откри малко резе, скрито в чугунена рамка. Оказа се, че вратичката можеше да бъде заключена от

вътрешната страна. Това едва ли беше случайно, защото на кого би му хрумнало да затваря пещта отвътре?

Белов се отблъсна леко от пода и се скри във вътрешността на пещта. А вътре клекна и се обърна. Светлината на дисплея му беше достатъчна, за да види кръглата дръжка, която едновременно задвижваше четири резета — по едно от всяка страна на отвора.

Затвори плътно вратичката зад себе си и натисна кръглата дръжка. Наложил му се здравата да се понапъне, за да задейства механизма, който беше доста повреден. Разнесе се силно изщракване и четирите резета застанаха на мястото си.

Белов запълзя напред към комина.

Според него вече бе пропълзял около двайсетина метра, когато усети, че стената вляво от него се разтърсва от тежестта на ритмични удари. Баретите трошаха поредната врата.

„Значи — досети се Белов, — коминът заобикаля цялата сграда, а самите стени са кухи и служат за нещо като радиатори.“

Много се изненада от това. Подобно решение бе приложил Константин Мелников, когато строил прочутата си „кръгла къща“ на улица „Кривоарбатска пресечка“.

Но в такъв случай това означаваше, че можеше да пропълзи през стените на къщата чак до покрива, а горе, до комина, щяха да го чакат бойците с белезници в ръце.

Подобна перспектива не го устройваше. Нямаше смисъл да влиза в печката, за да чуе как се закопчават гривните на китките му. Продължаваше да вярва, че всичко това не е направено току-така — нито рисунките по стените, нито резетата от вътрешната страна на вратичката.

Това му вдъхна сили и той запълзя по-бързо. Но, изглежда, не прецени добре движенията си и се спъна, ако изобщо можеше да се каже, че човек, който пълзи, може да се спъне.

Мобифонът му падна на дъното на комина, а Белов политна напред и едва не си разби носа. И със сигурност щеше да го разбие, ако не беше изпънал ръце навреме и не бе предотвратил падането си.

Под меката пухкава пепел имаше грапава зидария, която на места беше остра като брадва. Саша усети болка в издраните си длани.

Сдържа вика си и се извърна. Мобифонът му светеше на два метра зад него и той си помисли, че това е единственият източник на

светлина, с който разполагаше. Трябваше час по-скоро да се върне и да вземе аппарата, иначе дисплеят щеше да угасне и тогава за нищо на света не би могъл да открие мобифона си.

Започна да се обръща, но, изглежда, направи твърде рязко движение, удари болезнено главата си в свода и тихичко изруга.

Така изгуби още две скъпоценни секунди. Изведнъж светлината на дисплея бързо започна да губи силата си.

— Не! — възкликна Белов и се втурна към мобифона си, но в този миг екранът на неговата „Нокиа“ окончателно угасна и той се озова в пълна тъма.

Стана толкова тъмно, че той не можеше нито да различи разстоянието, нито да избере правилно посоката.

Саша започна да шари с ръка по дъното на комина. Раздраните му длани продължаваха силно да го болят, те бяха изгубили чувствителността си.

Той вземаше всяка неравност за своя изгубен мобифон. Всеки път си мислеше, че това е аппаратът, и всеки път го очакваше разочарование, защото това беше поредната тухла, която стърчеше от неравната зидария.

Най-сетне му се стори, че го намери. Белов стисна пръстите си в юмрук, но те прилепнаха плътно до дланта му и в ръката му се озова само пепелта.

— По дяволите! — извика той. Шансовете да намери аппарата намаляваха с всеки изминал миг, а без тази светлина пътешествието му по дългия комин се превръщаше в напразно губене на време. — По дяволите! — В отчаянието си удари с юмрук по неравния под и изведнъж...

Усети как дъното се изплъзва изпод краката му. Някъде долу се чу силно равномерно тиктакане, сякаш в зидарията беше скрит часовников механизъм. Въздухът се сгъсти, застояла сладникава смрад облъхна Белов, той изгуби равновесие и полетя в тясната шахта, която се спускаше вертикално надолу.

Тя беше толкова тясна, че Саша едва се провираше през нея. Това до голяма степен забави падането му, но всеки медал си има и обратната страна. Белов издра раменете си, а леката бяла риза се превърна в мръсна дрипа.

След няколко секунди падна върху нещо меко, което изхрущя и се разпръсна под тежестта му. Разнесе се отвратително силно цвърчене, а в тъмнината блеснаха стотици червени точки — това бяха свирепите очи на плъховете.

Саша побърза да се изправи и се изтупа. Падайки долу, той бе попаднал право в котилото на плъховете и сега разярените опашати твари жадуваха за мът. От отворения люк върху него се сипеха сажди, а от тях носът го сърбеше, а очите му сълзяха.

Мобифонът, който остана някъде горе, изведнъж иззвъня.

„Тъкмо навреме — помисли си Белов. — Сигурно, след като не ме откриха в последната стая, ще поискат да им кажа къде съм и да се предам. Ама, че смешно, честна дума! На какво разчитат?“

Мобифонът светеше, подскачаше и се приближаваше към дупката.

„Хайде, още малко“ — примоли се Белов. Той вече виждаше как мобифонът му балансираше на самия ръб. Още две-три позвънявания и щеше да падне право в ръцете му.

Равномерното тиктакане отново се разнесе. Този път то беше по-силно, защото механизмът се намираше някъде наблизо. Противотежестта изчака малко, започна да се придвижва в обратната посока и люкът постепенно се върна на мястото си.

Белов започна трескаво да опипва стените с надеждата да намери тайна ръчка или бутон, само и само да спре противотежестта. В никакъв случай не искаше да остане затворен в този каменен чувал без светлина, насаме с пълчищата гладни плъхове.

Изведнъж мобифонът му престана да звъни и Белов си помисли, че търпението на онзи неизвестен човек, който искаше да си поговори с него, се бе изчерпало съвсем ненавреме. Какво му костваше още малко да подържи апарата до ухото си?

Зад тънката преграда, най-вероятно от дясната му страна, както му се струваше в този момент, се чуваше движение на зъбчатото колело и шум от опъване на въжета. Неумолимият механизъм продължаваше да работи. Още малко и люкът щеше да се затвори. И какво щеше да прави тогава? Да се бори с плъховете, доколкото му стигнат силите?

— Ей, вие! — извика той. — Някой да си спомни за Саша Белов! Обадете ми се!

И изведнџж... Това беше прекалено хубаво, за да е истина, но се случи. Мобифонът отново зазвѳня.

Белов вдигна глава и се загледа нагоре, без да обръща внимание на саждите, които се сипеха право в очите му. Апаратът звѳнеше. Движението на механизма зад стената се ускори, а шумът от опѳването на въжетата се смени с досадно скърцане на метал.

Мобифонът вече беше на ръба на самия кладенец. Олюля се, наклони се на една страна и полетя право в ръцете на Саша. В същия миг се чу удар на метал в метал и плочата, с която се затваряше люкът, застана на мястото си, отцепвайки подземието от комина.

Саша хвана мобифона и натисна бутона за свързване. Но напразно. Той се намираше под земята, в лабиринта, изкопан право в скалната маса, и сигналът не можеше да пробие през масивната гранитна преграда.

На дисплея се изписа „Търсене“. Саша отвори менюто и видя от кого са двете обаждания.

Първото беше от Шмит. А второто...

„Странно — помисли си той. — Това пък какво значи?“

Но нямаше време да размишлява. Усети, че грабливите нокти на лапичките пробиваха дѳнковия плат и се изкачваха все по-нагоре и по-нагоре. Плѳхът вече се бе покатерил почти до дясното му коляно, а други два плѳха скочиха едновременно на левия му крак.

Белов замахна силно с ръка и отхвърли единия плѳх от тялото си, а след това разтърси крака си и се отърва и от другите плѳхове. Реши да не чака следващото нападение на тварите и премина в настѳпление, като отчаяно тѳпчеше пицѳияния жив килим.

Надигна се страшен вой, дѳлгите голи опашки се плѳзгаха по глезените му, но след малко плѳховете започнаха да отстъпват. Свирепите пламтящи очи застинаха на почетно разстояние от човека там, където той не можеше да ги достигне.

Белов едва успяваше да сдържи отвращението, но все пак си пое дѳх.

— Трябва да намеря изхода — извика, за да се окуражи. — Тук задѳлжително трябва да има изход. Той винаги съществува, просто трябва старателно да го потърсиш.

Погледна батерията на мобифона. Той беше зареден почти изцяло. Натисна бутона и насочи дисплея пред себе си. Слабата

несигурна светлина разкри дълга черна дупка, която водеше в неизвестна посока. Размерите ѝ бяха толкова големи, че беше достатъчно само да се наведе, за да мине през нея.

Обърна се на сто и осемдесет градуса. В обратната посока имаше още една такава дупка. Обърна се надясно и видя още един тунел. Наляво се виждаше същото.

Саша стоеше в средата на кръстовището от подземни тунели, прокопани в земята. Трябваше да избере една от посоките и да стигне до края ѝ.

Освети пространството над главата си и направи малка резка с дръжката на пистолета, та ако му се наложи да се върне, да не обърка тунела и да не тръгне повторно в същата посока.

След като свърши с приготовленията си, той пое напред, усещайки противно плъокане и тъничко хрущене, сякаш стъпваше по пергамент. За миг се замисли какво би могло да плъока и да хрущи и едва не повърна.

По-добре беше да не мисли за това.

— Какво? — попита Олга.

Шмит сви рамене.

— Не се обажда. Сигурно е зает. Или спи. Или пък гледа телевизия.

Той прекъсна повикването и прибра мобифона в джоба си.

Самолетът, извършващ полета от Москва, беше кацнал в Петропавловск-Камчатски преди петнайсет минути. Шмит и Олга стояха в залата за пристигащи и чакаха лентата да докара скромното им имущество — две малки пътни чанти.

— Да спи ли? — подсмихна се Олга. — Или пък да гледа телевизия? Имам чувството, че говорим за различни хора: аз говоря за Белов, а ти говориш за някой друг.

— Ами, тогава не зная — отвърна той. — Честно казано, изобщо не мога да разбера цялата тази работа. Ти се държиш като прилежна съпруга, обаждаш се и предупреждаваш мъжа си, че скоро ще си бъдеш вкъщи. Какво искаш от него — да натика набързо любовниците си в гардеробите или да ги скрие под леглото?

Олга забели очи, защото Шмит понякога говореше такива глупости, че направо ѝ прилошаваше.

— Какво общо има това?

— Има — повиши глас той. — Нали и без това след половин час ще бъдем там. Защо му се обаждаш?

Олга не му отговори. Как можеше да обясни на един мъж какво изпитва? Той мислеше в прости и ясни категории от сорта на „две и две прави четири“ или „Волга се влива в Каспийско море“. И нямаше никаква представа какво означава женската интуиция, за която в най-добрия случай щеше да каже: „женски глупости“. А в най-лошия — да се усмихне презрително.

И затова, тъй като не искаше да губи време в празни спорове, извади мобифона си и набра номера на Саша. Апаратът ѝ отвърна с дълги сигнали. Олга чакаше търпеливо, без да прекъсва повикването. Сигналите следваха един след друг, но тя кой знае защо усещаше, че не бива да бърза. И продължаваше да чака, без да обръща внимание на ехидната усмивка на Шмит.

В мембраната се разнесе мелодичен звук и механичният глас каза: „Временно няма достъп до този номер“.

Олга кимна, сякаш изобщо не бе очаквала да чуе нещо друго.

— Какво, намери ли го? — попита Дима.

— Потърсих го — поправи го тя.

— А защо се обаждаш, след като не искаш да го намериш?

— Няма значение. Ето чантите ни, вземи ги и да вървим. Знаеш ли адреса?

— Бившата къща на търговеца Митрофанов — отвърна Дмитрий.

Той стоеше, загледан в приближаващите се по лентата чанти, и си мислеше, че капитанът не го подведе, защото на летище „Домодедово“ не откриха универсалния нож на диверсанта. Вярно, ножът не му потрябва за отвлечането на Олга и той дори не можеше да си представи някаква ситуация, в която би му свършил работа.

„Но за сметка на това — помисли си — ще направя хубав подарък на Саша. Той обожава такива неща.“

Честно казано, той също ги обожаваше, но гледаше да не го показва, защото се чувстваше някак неудобно като голям чичко, който още не се е наиграл на война.

Не му се искаше да се разделя с ножа, но един подарък беше толкова по-ценен, колкото повече не ти се ще да се разделиш с него. А освен това такава нещо като универсалния нож на диверсанта в някакъв момент можеше да ти спаси живота.

„Вярно — мислеше си Дима, — това не се отнася за нашата ситуация.“ Той беше прекалено рационален и напълно лишен от предчувствия човек.

22.

— Къде е Александър Белов? — Командирът на баретите се разхождаше из централната зала в къщата на Митрофанов.

Лайза, Витя, Уотсън, Лукин и Люба стояха пред него, строени в редица. Бойците току-що бяха разбили и последната врата и не бяха открили никого в анфиладата. Белов сякаш беше потънал вдън земя. На командира на щурмовата група дори и през ум не можеше да му мине колко близко до истината беше това.

За всеки случай нареди да разбият вратичката на зиданата печка и да проверят комина и сега чакаше резултатите.

— Разрешете ми да попитам с какво право нахлувате в частна собственост? — попита Лайза.

Командирът я погледна.

— Имаме съответната заповед — отвърна, надявайки се, че няма да последват други въпроси. Ала Лайза нямаше никакво намерение да отстъпва. Дори тъкмо обратното — едва сега започваше да изяснява всички обстоятелства около нашествието.

— А документът подписан ли е от прокурор? — продължи тя.

— Можете да не се съмнявате.

— И вие смятате, че употребата на огнестрелно оръжие също влиза в правомощията ви? — не преставаше Лайза.

Командирът се замисли за миг. Устно му казаха, че няма какво да се церемони и че всички средства са подходящи, но сега кой знае защо започна да се колебае.

— Някой оказал ли ви е съпротива? — не се предаваше тя.

— Специалната проверка ще установи всички обстоятелства — отвърна командирът.

— Разбира се, че ще ги установи — сопна му се Лайза. — Но аз бих искала да науча някои неща още сега.

— От къде на къде?

— Аз съм личният адвокат на господин Белов и имам право да зная в какво е обвинен.

Командирът се сепна. Случайно беше чул нещо подобно за някакъв адвокат.

— Ако ми дадете няколко минути, ще ви предоставя всички необходими документи — каза Лайза. — Те са горе, в стаята ми. Между другото, смятам за свой дълг да ви предупредя, че ще подам жалба срещу необосновано грубите действия на вашите хора. Дори не ми позволиха да се облека.

Шефът на баретите се чудеше какво да направи. „Малката победна операция“ най-неочаквано се препъна, а основният заподозрян се измъкна. По-нататък всичко можеше да тръгне по абсолютно непредсказуем сценарий. Но командирът със сигурност знаеше, че каквото и да стане, накрая той щеше да опере пешкира. Което означаваше, че нямаше смисъл да бъде прекалено рязък.

Побутна един стол към Лайза.

— Как се казвате?

— Лайза Донахю. Аз съм американска гражданка.

Нещата вземаха много лош обрат. Никой не го беше предупредил за това.

— Вие сте американска гражданка и в същото време сте адвокат на господин Белов, така ли?

— Доколкото ми е известно, това не противоречи на руските закони.

Командирът се почеса по врата. Тук наистина нямаше никакво противоречие.

— И какво искате да знаете? — попита.

— Вече ви казах: в какво е обвинен господин Белов?

Той прецени, че въпреки всичко рано или късно щеше да му се наложи да каже това.

Един боец, целият омазан с пепел и сажди, влезе от двора в централната зала.

— Проверихме целия комин — прошепна той в ухото на началника си. — Никъде го няма.

Командирът кимна машинално и махна уморено с ръка. Бойците се отправиха към изхода, трополейки с подкованите си обувки. Операцията по залавянето завърши без успех.

— Той е обвинен в убийство — обърна се командирът към Лайза. — Преди един час близо до вашата къща е намерен трупът на Виталий

Сергеевич Кондрашов. Гражданинът Кондрашов е бил убит с нож, върху който са открити отпечатъци на Белов.

Подобна оперативност говореше за много неща. Да намериш трупа, да изпратиш оръдието на престъплението за експертиза, да свалиш отпечатъците, да ги сравниш с базата данни в компютъра и да свършиш всичко това за един час просто не беше възможно. Нещата очевидно не бяха чисти. Лайза поклати глава.

— Като адвокат не смятам това за достатъчно основание за вашето нахлуване в къщата. Дори нещо повече, мога да заявя, че господин Белов има стопроцентово алиби, защото от момента, в който убитият е бил видян жив за последен път, и докато нахлуете тук, той беше непрекъснато с мен.

— Вие не можете да бъдете свидетел. Вие сте заинтересовано лице — заяви командирът.

— Как така? — прекъсна го Лайза. — Според законите на Руската федерация свидетел може да бъде всеки човек, който може да внесе яснота в разследването.

— Че какво неясно има тук? — попита той. — Има труп, има оръдие на престъплението, има и отпечатъци от пръсти.

— Още е рано да се говори за това. Първо следствието трябва да установи всички обстоятелства по делото. Имате ли някакви претенции лично към нас?

Командирът се колебаеше. Беше получил заповед да арестува Белов и нямаше никакви други нареждания.

— Не — отвърна. — Нямам претенции.

— Значи, ние сме свободни? — уточни Лайза.

— Абсолютно.

— Прекрасно! — Тя погледна към Витя, Уотсън, Фьодор и Люба и посочи красноречиво към бъркотията, създадена от щурмоваците. — Време е да почистим. И на вас също ви е време да си ходите — каза на командира.

Той кимна, обърна се рязко и тръгна след бойците си към автобуса, който ги чакаше на шосето. Ядосваше се, че позволи да го забъркат в тези мръсни интригантски игрички.

Лайза го изчака да се отдалечи и попита Злобин:

— Къде е Саша?

Той разпери ръце.

— Де да знаех?

— Звъни му на мобифона. Непрекъснато. А пък аз ще се свържа с Игор Леонидович Веденски. Усещам, че няма да минем без неговата помощ. Между другото кой би могъл да ми каже какъв е този нож, за който те непрекъснато говореха?

— Саша го донесе от Рултетегин. Това е нож, в чиято дръжка е вградено парче от метеорита — намеси се Уотсън. — Саша го показва по време на обяда. Ти не го видя, защото спеше.

— Стоп! — каза внезапно Лайза. Всички замлъкнаха и я погледнаха. — Аз не съм виждала този нож. И не съм знаела нищо за него. Отхвърляме версията, че Саша се е възползвал от него, за да убие човек. Което означава, че остават четирима души: вие, Станислав Маркович, Витя, Фьодор и Люба.

— В какъв смисъл остават? — не разбра Фьодор.

— В смисъл, че — поясни тя, натъртвайки на всяка дума, — доколкото ми е известно, ножовете не могат да летят из въздуха. Къде стоеше?

Витя едва сега се досети какво имаше предвид тя. Той се изчерви до ушите, а след това моментално пребледня. Челото му се покри с едри капки пот.

— Ножът беше в сейфа — изрече едва чуто.

— Кой знаеше къде стои ключът от сейфа? — продължи Лайза.

— Всички — отвърна й Вонсовски. — Там не държим нищо ценно, затова ключът стоеше в чекмеджето на бюрото.

— Значи всеки от вас би могъл да вземе ножа и да го даде на убиеца. Или пък — а аз не изключвам и тази възможност — сам да убие нещастния Кондрашов. Така ли е?

— Ами-и-и... — поколеба се Витя.

— Майчице! — възкликна Фьодор и плесна с ръце.

Витя сведе очи. Люба мълчеше.

— Един от вас — Лайза отронваше думите като тежки камъни — е предател и убиец. По негова вина едва не загина един човек, който ми е много близък. Най-близкия ми човек. Бащата на моите деца. И това ме ядосва. Дори по-лошо — това ме вбесява. По-добре ще е този човек да си признае веднага. В противен случай не отговарям за себе си.

Тя не повиши тон, но всички неволно замълчаха. Досега никой не я беше виждал такава. В сравнение с нея всяка вълчица, която защитава малкото си, би изглеждала като очарователна блондинка, която иска да ти близне ръката.

Чу се шум от приближаваща се кола.

Витя понечи да погледне кой още е дошъл при тях, но Лайза нареди:

— Никой да не мърда! — И той не можеше да не я послуша.

Лайза стана и излезе навън. От спрялото такси слязоха двама души — един мъж и една жена. Тя познаваше мъжа — това беше Шмит. А жената бе виждала на малкото снимки, които се пазеха в семейния албум на Белов. Беше Олга, първата му съпруга.

Лайза искаше да слезе и да посрещне гостите, но изведнъж всичко пред очите ѝ се завъртя. Нетърпима режеща болка я присви в долната част на корема, разля се по цялото ѝ тяло и сякаш обгърна раменете ѝ с дебело бодливо одеяло.

Лайза притисна с ръце корема си, а погледът ѝ спря върху пода. Между домашните пантофи, с които беше обута (щурмовата група я завари по нощница и по пантофи), се появи тъмночервено петно с големината на монета. Чу се едва доловим звук и на пода се появи още едно петно. А след това още едно и още едно.

„Господи, това е от мен!“ — помисли си тя.

Вероятно физиономията ѝ се промени, защото Шмит захвърли чантата и се втурна да ѝ помогне.

— Къде е Саша? — попита Лайза и изгуби последните си сили.

Тя си мислеше, че всеки миг ще падне и ще се удари силно, но това не се случи. Силните ръце я подхванаха.

— Обади се на „Бърза помощ“! — чу тя сякаш изпод някаква възглавница.

А после стана тихо.

ЧАСТ III
РУСЛОТО НА ГОРНИЯ СВЯТ

23.

Къде е Белов? Много хора си задаваха този въпрос — и Лайза, и всички останали обитатели на къщата на Митрофанов, и командирът на баретите, който оглавяваше щурмовия отряд. Но от това най-много от всички се интересуваеше Виктор Петрович Зорин, който седеше в кабинета си и държеше в ръцете си невидимите нишки на заговора.

Той действаше чрез формалния директор на фирма „Бриз“ — сина на сегашния губернатор на Камчатка. В действителност лъвският пай от доходите от добива на риба и раци идваше право при него чрез няколко подставени лица, тъй че цялата верига нямаше как да се проследи.

Или поне така си мислеше Виктор Петрович. След като получи съобщението, че не са успели да арестуват Белов, Зорин уточни:

— Искаш да кажеш, че той не е бил там, така ли?

Събеседникът му се поколеба:

— Не, той бил в къщата. Бойците го видели, но след това...

— Какво след това?

— Изчезнал.

— Къде?

Виктор Петрович не получи отговор на този въпрос. Човекът мълчеше в очакване на по-нататъшните нареждания.

— Следите ли разговорите му по мобифона? — попита Зорин.

— Разбира се. Проследяваме го по сигнала, който получаваме от апарата му в централата. Последния път беше в района на къщата. Но сетне...

— Пак ли изчезна? — подсказа Зорин.

— Да. Но това не е странно. Ако Белов е опитен човек, значи знае, че по сигнала на мобилния апарат може да се определи местонахождението на абоната.

— Естествено, че знае... — Той се замисли. — Ето какво. Картата в теб ли е?

— Да.

— Изпрати хора в тайгата, нека да намерят онова паве и да го донесат в града.

— Защо трябва да бързаме чак толкова? Не може ли да направим това утре сутринта?

— Утре сутринта вече може да е късно — ядоса се Зорин. — Прави каквото ти казвам.

— Добре — съгласи се събеседникът. — А какво да правим с къщата? Да продължим ли наблюдението?

— Да. Остави там двама души. Този Белов е такъв тип, че... Никога не знаеш какво можеш да очакваш от него.

— Ясно. — Събеседникът прекъсна връзката.

Зорин се замисли. Внезапната атака не успя. Но нямаше значение! Още нищо не беше изгубено.

Белов беше обект на истинско ловно преследване. Размножената му снимка беше разпратена по патрулните постове. Князът и момчетата му сигурно също го търсеха навсякъде. В крайна сметка имаше шанс, макар и нищожен, Белов да си включи мобифона и тогава...

Казано накратко, още беше рано да изпада в паника. Още не беше ударил гонгът на последния рунд.

Виктор Петрович сложи ръка на сърцето си. Нещо в гърдите го пробуждаше и той си помисли, че няма да е зле да обърне една чашка...

Стана и отиде до бара. Дълго се вглежда в редицата разнокалибрени бутилки, пълни с водка, коняк, уиски, джин, ликьор, калвадос, сливова ракия, текила...

И най-сетне намери онова, което търсеше — малко шишенце корвалол. Капна си от него в една чаша и го разреди с минерална вода „Боржоми“.

„Господи! — помисли си. — По цял ден тръбят с цяло гърло: властовите структури, чиновническия апарат! Само да знаеха колко трудно се стига дотук!“

Изпи на един дъх водата и постоя, вслушвайки се в ритъма на сърцето си. Май че спазъмът го отпусна. И то отново затрака като стар часовник: тик-так, тик-так, тик-так... Следваше пауза, тишина, изхъркване, а сетне отново: тик-так, тик-так, тик-так...

„Някой ден тази пауза ще се проточи — помисли си Виктор Петрович. — Моторчето ще спре и няма да тръгне повече. И тогава всичко ще свърши.“

Къде е Белов? Никой не знаеше отговора на този въпрос. Пък и самият Белов също не го знаеше. Имаше чувството, че е паднал не в подземната галерия с преплетени коридори, а в някаква дупка на времето и се е върнал цели сто години назад. В самото начало на бурния двайсети век, когато хитрите хора са се възползвали от суматохата, царяща в империята, и са успели да натрупат нечувани състояния. И ту тук, ту там се появявала по някоя дървеница, която се насмуква до насита с народната кръв и се възправя тлъста и лъщяща от преяждане.

Нима оттогава нещо се бе променило? Напротив, започнаха да крадат още повече и да вършат това с вселенски размах.

Саша можеше все някак да си обясни защо го правеха. Но не разбираше в името на какво?

Новоизлюпените руски богаташи изглеждаха толкова жалки, сякаш бяха туристи, които за пръв път виждат шведска маса и бързат час по-скоро да я нападнат, да пхнат нещо в пазвата си, че дори и в ръкавите си и да го отнесат.

В името на какво? Достатъчно бе да прочетеш историята на търговеца Митрофанов, за да разбереш, че всичко това няма никакъв смисъл.

Белов го беше разбрал.

Първият тунел свърши със сляпа стена. Саша вървеше напред и от време на време осветяваше пътя си с дисплея на мобифона.

Постепенно тунелът започна да се стеснява и му се наложи да свежда главата си все по-ниско. След това започна да се придвижва почти клекнал и към края застана на четири крака. А накрая, когато вече беше невъзможно да върви напред, протегна ръка и видя, че тунелът свършва със сляпа каменна стена.

Той тръгна заднишком. Пистолетът падна от колана му. Саша го взе, обърна се и пое обратно към кръстовището.

Няколко от най-любопитните и настойчиви плъхове тичаха пред него, спазвайки почетно разстояние. Те все още не можеха да забравят,

че човешкият крак можеше да им строши гръбнаците.

Белов погледна към тавана и видя едва забележимата резка. Избра другата посока и направи още една резка.

Проучи новия тунел, но и той не го отведе доникъде. Отново стигна до сляпа стена.

Този път се движи по тунела много по-дълго, тъй като той се оказа по-дълъг от първия.

Изведнъж осъзна в какво се състоеше смисълът на тези тунели. Митрофанов е искал да обърка възможните си преследвачи и да спечели време за отстъпление.

Белов не знаеше дали това бе помогнало на търговеца, но той блуждаеше из подземните галерии вече четирийсет минути, тъй като от последното позвъняване на Олга бяха изминали толкова.

Отново се върна на кръстовището и направи трета резка. Според теорията на вероятностите шансовете да намери изхода се повишиха два пъти и станаха петдесет на петдесет. Ала и този път не му провървя.

Третият тунел също свърши със сляпа стена. Макар и отрицателен, това също беше резултат. Значи, единственият тунел, който му остана, щеше да го отведе където трябва.

Саша не направи четвърта резка, защото и без това всичко беше ясно.

— Сбогом, момчета! — каза на пищящото кълбо от сиви телца, което се гърчеше под краката му. — Зная, че много ви се ще да остана тук, но... С вас сме в различни посоки. Аз трябва да изляза горе, на светло.

И уверено закрачи напред.

След като измина около двайсестина крачки, разбра, че не се бе излъгал. Тунелът зави под прав ъгъл надясно, след това — наляво, а най-важното бе, че водеше малко нагоре и Саша прецени това като добър знак. Защото пътят от подземие то към свободата трябваше да върви нагоре, нали така?

„Точно така — окуражи се и ускори крачка. — Винаги малко по-нагоре.“

Имаше и още едно обстоятелство, което го радваше. Този тунел не се стесняваше. Единственото необяснимо нещо бе, че лъкатушеше.

След десетина-петнайсет крачки следваше нов завой. Защо ли?

Като човек, който познаваше скалните маси (все пак зад гърба му беше геоложият институт), Белов знаеше, че каменният масив никога не е еднороден, в него винаги има пукнатини, пролуки и участъци с по-голяма плътност. Може би тунелът беше прокопан по линията на най-малкото съпротивление?

Но той отхвърли тази хипотеза. Защото и самата къща, и подземните галерии бяха проектирани много професионално, едва ли архитектът не е осъзнавал, че прокопавайки тунела по линията на пукнатината, ще отслаби повече каменния монолит. Не, трябваше да търси обяснението другаде.

Следвайки посоката на тунела, Саша за пореден път зави надясно под прав ъгъл. И забеляза една издатина, образувана от завоя. Зад нея имаше ниша, голяма точно колкото да се помести един човек в нея. Това не можеше да е случайно.

Белов реши да изгуби две минути и да огледа нишата. Изненада се, когато откри, че на нивото на кръста му нишата става по-дълбока. А на дъното ѝ имаше револвер „Льофоше“ със седем патрона. Оръжието беше съвсем ново и покрито със смазка.

— Охо, значи нещата са били сериозни — рече Белов.

Изведнъж му дожаля за търговеца Митрофанов. Представи си какво е да живееш с непрестанното очакване да те погнат. Нещастникът сигурно не е спял по цели нощи и непрекъснато се е страхувал да не пропусне момента, в който ще дойдат да го убият. И всичко това заради какво — заради една купчина дрънкулки? Да-а-а... Колко нищожни изглеждаха хората и постъпките им, особено след като минеха много години.

Не, той не искаше да го сполети подобна участ — да трепери над откраднатото съкровище и непрекъснато да очаква, че някой ще го нападне. А след това да тича из подземния лабиринт и да гърми на всеки ъгъл по преследвачите си.

Това беше глупаво. Нима човешкият живот наистина беше толкова нищожен, че да не ти е жал да го изгубиш заради такава глупост?

Всъщност Ерофей Кистеньов беше имал напълно противоположни представи за човешките ценности. Неслучайно си бе спечелил славата на безмилостен душегубец, който не би пожалил никого заради едно медно петаче!

„В крайна сметка всеки получава онова, което заслужава“ — реши Белов.

Изведнъж усети нещо като докосване на студени пръсти. Замря и се съсредоточи в усещанията си. Странното чувство се повтори.

За миг му се стори, че всеки миг иззад завоя щеше да се покаже самият Ерофей — белокоп, висок и изпит, с пламтящи очи и с револвера „Льофoше“ в ръка.

„Призракът си е призрак“ — май че така каза Фьодор?

Той се изсмя, засрамен от минутната си слабост.

— Какво ми става? — каза високо. — Наистина ли се страхувам?

И продължи нататък, забелязвайки, че с всяка крачка въздухът в подземиято става все по-свеж и все по-чист. Сладникавата воня остана зад гърба му. След поредния завой ясно долови лек полъх, което означаваше, че изходът е близо.

Ускори крачка и изведнъж...

Нещо под краката му изпраця. Кракът му сякаш стъпи в капан, той загуби равновесие и падна.

Докато падаше, изпъна ръце и се натъкна на нещо като решетки. Или клетка. Саша не можа да разбере.

Побърза да се изправи. Взе мобифона си (за щастие апаратът не се счупи от удара) и натисна бутона.

Слабата светлина огря в тъмнината зловещ череп. Белов започна да разглежда онова, което се намираше под него.

Това беше скелет, покрит с остатъци от изгнили парцали. Онова, което взе за решетка, се оказа гръдният му кош с побелели от времето ребра.

По скелета нямаше никаква плът и само покрай черепа бяха останали дълги бели коси.

Белов отстъпи назад. Вече бе разбрал кой стои пред него. На дъното на тунела лежеше самият търговец Митрофанов. Или, ако щете, Ерофей Кистеньов.

Саша потисна отвращението си и огледа внимателно скелета. Забеляза някакъв предмет, който стърчеше между ребрата от лявата им страна.

Хвана предпазливо предмета с два пръста. Беше дълго тясно острие от щик или нож, но не можеше да се разбере, тъй като металът беше повреден от времето и от ръждата.

Саша си представи какво се бе случило почти преди сто години.

24.

Високият слаб човек с гъста бяла грива се щураше нервно из къщата. Може би вече разбираше, че това е краят, а може би се надяваше на нещо.

Но вълненията в града не преставаха. Предишната власт беше свалена, а нямаше кой да въведе ред.

Тълпи от въоръжени хора бродеха из града, търсейки плячка. Те убиваха всеки, който се изпречеше на пътя им. Заради пари или заради един часовник, или заради златна верижка, а понякога го правеха просто така — от злоба или от глад.

Ток нямаше, а нощем от хълма, на който се издигаше къщата, се виждаха милиарди светлинки. Това бяха факлите на развилнелите се разбойници.

Николай Василиевич Митрофанов, който всъщност беше Ерофей Кистеньов, много добре разбираше накъде отиват нещата. Тоягата беше изчезнала. И навън цареше пълна безнаказаност.

Сладкото чувство, че всичко ти е позволено, от което се опиваше в продължение на няколко години, сега беше достъпно за всички. И това плашеше Ерофей най-много. Преди си мислеше, че само той е такъв. Свръхчовек. Човек с несъкрушима жизнена сила. Човек, който веднъж е хванал юздата на съдбата и вече смяташе, че всичко му е позволено.

Но не беше така. Сега той не беше единственият. И всеки негодник, който нямаше Серту, но държеше брадва или топуз, или револвер в ръката си, ставаше равнопоставен с него. И това беше наистина страшно.

Генерал-губернаторът отдавна вече бе заминал за Харбин заедно със семейството си. Разкъсаният на парчета мундир на началника на полицията плуваше в мътната вода на Авачинския залив. Самият началник (също разкъсан на парчета) вече се бе превърнал в храна на свирепите минтаи. Къщите на богатите жители на Петропавловск бяха разграбени и гледаха с празните кухни на счупените си прозорци променилия се за един миг свят.

И единствено Ерофей Кистеньов отказваше да повярва в случващото се. Как е възможно? Защо стана така? „Добре де — мислеше си Ерофей. — Каквото и да се е случило, мен със сигурност нищо не ме заплашва. Защото аз... Аз съм онзи, който открадна Европа. Аз съм всемогъщият Зевс! Аз съм избран! Аз съм човекът, който успя да се появи в подходящия момент на подходящото място!“

„Безнаказаността“ — шепнеше онзи, който стоеше зад лявото му рамо. А сега и да плюеш през ляво рамо, и да не плюеш, вече е късно.

На Авачинското пристанище беше акостирала японската ескадра, но японците не се решаваха да слязат, тъй като се бояха от основната сила на Руския тихоокеански флот.

На бившия флот. Но основната му сила не беше бивша. Тя си оставаше все така страховита.

Всяка нощ пламъчетата, които сновяха из града, се приближаваха все повече към хълма. В паниката си Митрофанов бродеше из анфиладата и старателно се вслушваше във всеки звук, който се разнасяше в двора.

Утрото започваше с ужасяващия вой и денят умираше под същите звуци. Но сега Ерофей имаше чувството, че този вой изобщо не е някаква хитроумна измислица на архитекта. Това беше гласът на душите, които бе погубил. Те бяха някъде наоколо и жадуваха неговата кръв.

Часовникът тиктакаше и Ерофей знаеше, че той отмерва последните му... Какво? Денонощия? Часове? Минути? А може би дори секунди?

Мъчението на неизвестността беше твърде тежко и затова, когато черните фигури нахлуха в централната зала, той изпита нещо като облекчение. А след това усети рязка пареща болка от лявата страна на гърдите си.

Стреля с револвера си. Веднъж, два пъти, три пъти, четири пъти...

Черните фигури се търкаляха по пода с викове и стонове.

Стиснал парчето острие, което стърчеше от гърдите му, Ерофей започна да отстъпва към анфиладата.

Затваряше всички врати след себе си, докато се озова в последната стая, където се намираше зиданата печка. През последните два месеца беше забранил да я палят, защото очакваше, че пътят за

отстъпление може да му потрябва всеки момент. И ето, че най-сетне му потрябва.

Ерофей отвори вратичката. Кръвта шуртеше от него, заедно с нея изтичаха и силите му.

Той дори не затвори вратичката от вътрешната страна. Вмъкна се в комина, напипа изпъкналата тухла и отвори люка.

Падна в шахтата, после грабна подготвената факла и кибрита. Тунелът се освети.

Кистеньов пълзеше в тунела, оставяйки подире си широка кръвава диря. Обърна се и видя, че плъховете са се скупчили и ближат кръвта му. Те тичаха и пицяха, предвкусвайки по-вкусната и по-обилна трапеза.

До последния си дъх Ерофей не вярваше, че ще умре. Всеки можеше да умре, но не и той — великият Зевс, който бе откраднал Европа.

В револвера му имаше още патрони. Ерофей ги пазеше за преследвачите си. Накрая вече не можеше да се движи и само лежеше на пода, надявайки се, че силите му ще се възвърнат. Те непременно трябваше да се върнат, защото той беше равен на самия Бог! Плъховете започнаха да тичат по краката му. Той се опита да ги прогони и осъзна, че не може да помръдне. Ръцете и краката му се наливаха с оловна тежест, но все още не бяха изгубили чувствителността си. Усещаха, че хиляди остри зъби започват да откъсват малки парченца от тялото му.

Ерофей се опита да изкрещи, но от него се изтръгна само слаба въздишка. Един голям плъх се покатери върху лицето му, погледна го с любопитство в очите, а след това внезапно се впи в бузата му. Кистеньов вече не можеше да направи нищо, освен да затвори клепачи, за да не вижда как отвратителните твари го изяждат жив. Револверът студенееше в дясната му ръка, но Ерофей не можеше да я вдигне, защото по нея бяха полепнали десетки сиви тела. Те го хапеха, разкъсваха го и го изяждаха. Изяждаха онзи, който съвсем доскоро се смяташе за господар на Камчатка, на света, а и на самия живот! Плъховете се държаха като хора и се опиваха от своята безнаказаност и от беззащитността на жертвата.

В последния момент несъкрушимата жизнена сила на Ерофей му изигра лоша шега, тъй като все не можеше да умре.

Мозъкът му работеше. Мисълта му беше ясна. Онзи, който седеше зад лявото му рамо, му шепнеше в ухото: „Нима ти не искаше това? Нима не знаеше, че за всичко трябва да се плаща? Да се плаща не с нови шумолящи асигнации, а с парчета от собственото ти тяло и с последните минути от живота ти, прекарани в пълно отчаяние? Всяко следствие си има причина и всяка причина си има следствие. Ти открадна Европа и прегази бедните и нещастните. Нима не е справедливо, че сега плъховете те изяждат?“

Най-сетне Ерофей умря, но не в топло легло, заобиколен от разплакани деца и внуци, а в тъмния подземен тунел, застлан с пияните от човешката кръв плъхове. Те бяха покрили тялото му като жив килим.

Кистеньов си отиваше, без да остави след себе си съкровища. И дори без да остави честното си име. А само родовото проклятие, което нямаше да прекрати действието си, докато отмъщението не се състоеше.

Белов отстъпи. По гърба му полазиха тръпки. Неотменимият житейски закон се възправи пред него с цялата си строга простота и неотвратимост.

„С каквато мярка мерите, с такава ще премерят и вас.“ Ако някой е породил безнаказаност, той не биваше да се сърди, че рано или късно тя щеше да се обърне срещу самия него.

И всички, като се започнеше от дребните търговци на дрога и се стигнеше до обитателите на „Рубльовка“, не биваше да забравят това.

Саша погледна още веднъж скелета. Митрофанов стискаше в дясната си ръка револвера, а в лявата — метален цилиндър.

Саша дръпна цилиндъра и костите на ръката се разпаднаха с глух пукот. Светлината не беше достатъчна, за да види съдържанието на цилиндъра, и той реши да направи това по-късно, когато излезе от подземиято.

Прекрачи скелета и продължи нататък.

Не изпитваше нито злоба, нито възхищение, нито съжаление към този човек. Изпитваше единствено досада, че е успял толкова глупаво да пратоса единственото съкровище, което Всевишният му е подарил. Собствения си живот.

Направи още два завоя и изведнъж усети, че свежият полъх се усили. Измина още няколко метра и се натъкна на преграда.

Този път стената не беше каменна, а чугунена и имаше решетка, направена от кръгчета.

Саша реши, че това е врата, която води навън. Включи отново светлината на дисплея и за своя изненада откри, че е бродил из подземните лабиринти цели два часа.

Започна да опипва стените, търсейки някакъв бутон или ръчка. За щастие наистина имаше ръчка и тя беше доста забележима.

Саша прибра мобифона в джоба си и хвана ръчката с две ръце. Отначало не успя дори да я помръдне.

Той увисна на чугунената ръчка и опря краката си в стената. Тогава тя започна бавно да поддава. Саша подскочи и се стовари отгоре ѝ с цялата си тежест.

В стената нещо изтреця, ръчката се разтресе и внезапно се превъртя надолу. След кратка пауза, която се стори на Белов като цяла вечност, механизмът се задвижи. Системата от противотежести заработи и тясното пространство на тунела се изпълни със скърцане и тракане.

Преградата започна да се повдига, но Белов осъзнаваше, че това все още не означава нищо. Въжетата можеха всеки момент да се скъсат, преградата отново да падне и тогава той щеше да остане завинаги под земята.

Каза си, че ако е извършил толкова грехове на земята, колкото търговеца Митрофанов, тогава нека стане точно така. Но ако онзи, който стоеше зад дясното му рамо (и дано това да не е Князът), все още вярваше в него, тогава вратата щеше да се отвори и отново щеше да види светлината, града, приятелите си... И Лайза — жената, която обичаше толкова много. Жената, която носеше в утробата си неговите синове.

Саша чакаше решението на съдбата. Секундите се нижеха мъчително дълго. Вратата сякаш се чудеше дали да пусне пленника навън или не?

Тя се повдигна, пропускайки в подземие то чист въздух и вечерен мрак.

— Е? Хайде!

Чугунената плоча скърцаше по улеите, стените на тунела се тресяха, от тавана се посипаха парчета гранит.

Белов се досети, че Митрофанов е подготвил за преследвачите си последния най-неприятен сюрприз — заедно с отварянето на вратата сводовете на тунела трябваше да се срутят, погребвайки под камарата камъни всички, които са решили да слязат в подземния лабиринт.

Монолитът стенеше, а от бученето ушите на Саша заглъхнаха.

Най-сетне разстоянието от долната част на отвора до ръба на вратата стана такова, че можеше да се промъкне през него. Без да се замисля, той легна на каменния под и запълзя.

Зад него падаха камъни, а кънтящото ехо обикаляше тунелите, прокопани в земята.

Саша се измъкна до половината. Мястото, към което водеше вратата, не му беше познато, но това не променяше нищо.

Подпря лакти в меката пръст, за да намери опора и да се придвижва. Точно пред него имаше стръмен склон, обрасъл с гъста трева.

Саша събра всичките си сили, отблъсна се с крака от отвора и се претърколи надолу, опитвайки се да не изгуби пистолета, мобилния телефон и металния цилиндър, който намери до скелета на търговеца Митрофанов.

А, да! И още нещо — най-важното! Живота си. Та нали въпреки всичко той все пак се спаси!

Докосвайки земята (която след каменния чувал му се струваше по-мека от пухена завивка), Белов успя да хвърли поглед назад. Вратата падна и скри отвора и сега никой вече не би се досетил, че тук има вход за катакомбата.

Саша лежеше на земята и гледаше как звездите една подир друга изгряват.

След това внимателно се опипа. Беше цял, ако не се брояха синините и натъртванията.

Белов беше много заинтригуван от загадъчния цилиндър, с който търговецът Митрофанов не бе пожелал да се раздели дори и в смъртта си. Разви капачката и погледна вътре. Там имаше навит на руло лист.

От подножието на склона започваше огромно запустяло място. По него като празни кибритени кутийки се издигаха корпусите на изоставен завод. Тук-там между корпусите стърчаха улични лампи,

които приличаха на прецъфтели глухарчета с дълги голи стебла и млечно на цвят венче, което потрепваше на влажния въздух.

Саша затвори цилиндъра, стисна го под мишница и се отправи към близката лампа. Нямаше търпение да разбере какво беше пазил до последния си миг Ерофей Кистеньов.

Наоколо беше тихо и нямаше жива душа. Саша се озърна, опитвайки се да види къщата на Митрофанов, но не я откри. Очевидно подземният тунел се бе оказал много по-дълъг, отколкото предполагаше.

Внезапно мобифонът му мелодично пропя. Погледна дисплея — търсеше го Олга. Той натисна бутона за свързване.

— Здравсти!

Бившата му жена му се обади в неподходящ момент. Сега не му беше до разговори. Пригответи се да чуе поредните оплаквания и капризи, но вместо това Олга най-неочаквано попита:

— Саша, добре ли си? Къде си?

Белов сви рамене. Тъй като не знаеше къде е, отвърна уклончиво:

— Аз ли? В Камчатка. Благодаря, добре съм. А ти как си? В клиниката ли си?

— Не, в болницата съм — каза тя.

— Искаш да кажеш, че си при Наршак, нали? — уточни той.

— Не, при Лайза съм.

Белов се стъписа и едва не изпусна цилиндъра.

— Къде си?

— С Дима пристигнахме днес. Зная всичко. Опитай се да изчакаш някъде няколко дни. Веденски вече е в течение и обеща да помогне...

— Какво е станало с Лайза? — попита той и усети студен лепкав страх: „Наистина ли с нея се е случило нещо? Никога няма да си простя това!“ — Какво ѝ е? — повтори по-високо, боейки се, че Олга умишлено се бави с отговора.

— Получи кръвотечение. Имаше реална опасност да изгуби бебетата, но лекарите казват, че вече всичко е наред... Саша, скрий се някъде. Веденски нареди да се скриеш. Той вече действа, само трябва да изчакаш малко...

Белов крачеше бързо към лампата и почти не чуваше думите на Олга. Увереността, че самият ход на събитията ръководи действията

му и го направлява в нужната посока, не го напускаше.

Да се скрие ли? Да чака, докато Веденски му хвърли спасителния пояс и го измъкне от водовъртежа на приключенията на безопасно място? Това наистина беше смешно.

„Ще мине време и отговорите ще се намерят от само себе си“, така бе казал Рултетегин. А освен това той бе накарал Тергуве да му каже, че „светлината на Серту ще му помогне“. Да! Неслучайно метеоритът е бил свещен за камчадалите: „Серту помагал в лова и в боя, лекувал раните и болестите, но най-важното било, че помагал на жените от нашия народ да се разделят с бременността си лесно и без болка. Нито една майка не умирала по време на раждане, нито едно дете не умирало от глад и болести.“

Серту! Метеоритът беше точно онази ос, около която се въртеше всичко.

Белов измина на бегом разстоянието, което го делеше от лампата. Отвори капака на цилиндъра и внимателно извади листа.

— Саша?! — повиши глас Олга. — Чуваш ли ме? Чуваш ли ме?

— Да, чувам те — отвърна той. „Но едва ли ще те послушам.“

Той разгърна листа и го доближи до очите си. На листа беше нарисован ескиз на „Похищението на Европа“ — на онзи, първоначалния вариант.

Когато се вгледа по-внимателно, видя някакви кръстчета, кръгчета и пунктири, които прозираха под рисунката.

В горния ляв ъгъл, точно срещу муцуната на хищно озъбения делфин, Саша зърна звездичка с осем лъча. В долния десен ъгъл, до бика имаше още една. До долната звездичка минаваше едва забележима линия. Тя беше странно извита и очертанията ѝ му изглеждаха познати.

„Ако това е същото, за което си мисля, значи имам шанс да изпреваря убийците на Кондрашов. Да речем, че те са тръгнали към тайгата веднага след като са се сдобили с картата. В такъв случай имат два часа преднина. Но Кондрашов твърдеше, че картата му не е много подробна и местонахождението на къщата е посочено твърде условно. Тогава...“

— Оля! — каза Белов. — Наистина ли всичко е наред с Лайза? Или криеш нещо?

— Засега е наред — отвърна тя. — Но да не си посмял да идваш тук. Всичко може да се случи... Ти си обявен за издирване...

— Да, да, знаая. А къде е Шмит?

— Донесе някакви неща на Лайза и се върна в къщата. Защо питаш?

— Искам да го помоля да ми помогне да изкопаем землянка. Нали трябва да се крия, забрави ли?

— Белов — каза Олга, — ти си непоправим.

— А може би това не е чак толкова лошо? — попита той. — Благодаря ти за помощта. Не се притеснявай, скоро всичко ще свърши. Извинявай, не мога да говоря повече. До скоро. — И прекъсна връзката.

Пресметна, че откакто е излязъл от катакомбите на Митрофанов, бяха изминали около седем минути. Мобилният телефон беше прекрасно нещо, но само някой много наивен човек би могъл да си мисли, че този тип комуникация му дава някаква допълнителна свобода.

Мобилният телефон означаваше преди всичко тотален контрол. Нямаше никакъв проблем да се подслушват разговорите, освен това по посоката и интензивността на сигнала, който постъпваше в централата, лесно можеше да се определи местонахождението на абоната.

Седем минути бяха прекалено много. Беше крайно време да излезе от мрежата. Но преди това...

Набра номера на Шмит.

— Дима? Аз съм! Не ми задавай излишни въпроси, просто направи това, което ще ти кажа. Слез в централната зала. Там, в чекмеджето на бюрото има най-различни по големина карти на Камчатка. Поне десетина са. Вземи ги, вземи и малко дрехи, качи се в колата и тръгни на север по шосето. Не си изключвай мобифона, ще ти се обадя. Това е, до скоро.

Белов прекъсна връзката. По пътеката, която водеше към портала на изоставения завод, се показаха светлини на фарове. Големият автомобил превключи от дълги на къси светлини и намали скоростта си.

— Ама, че сте бързи, момчета! — измърмори Белов и се отдалечи от лампата.

Които и да бяха противниците му, не биваше да ги подценява. Трябваше да признае, че работеха стегнато и оперативно.

От мястото до шофьора слезе един човек и отиде до портала. Дръпна висящата на него верига и каза нещо на шофьора.

Саша изключи мобифона си и временно изчезна от екрана на радара като невидимия самолет „Стелт“. Предстоеше му да реши задача с много неизвестни. Шмит трябваше да стигне до мястото на предполагаемата им среща за около петнайсетина минути. През това време Белов също трябваше да се озове там. Но как? Първо, трябваше да разбере къде се намира и, второ, трябваше да намери кола.

Е, с колата нещата горе-долу бяха ясни. Трябваше да действа грубо и решително. Момчетата, които пристигнаха с автомобила, се смятаха за „ловци“, а Белов беше за тях „дивеч“. И те дори не предполагаха, че „зайчето“ може да има остри и много опасни зъбки.

Автомобилът бавно потегли покрай ниската ограда от метална мрежа.

Белов стоеше зад ъгъла и нямаше намерение да бяга. Фаровете на автомобила отново превключиха на дълги светлини и сега пътеката покрай оградата се виждаше като на длан.

„Ще обикалят покрай завода, докато чакат подкрепление — помисли си. — Интересно, колко ли са? И дали са достатъчно, за да следят едновременно и мен, и Шмит?“

При най-лошия вариант вероятно бяха достатъчно. Но при всички случаи градът вече беше блокиран и нямаше да може да се измъкне от него. „По обичайния начин — поправи се. — Но ние ще се опитаме да го направим по необичайния. Е, време е!“

Джипът се изравни с ниската двуетажна сграда, зад която се криеше Белов. Само тази ниска ограда и трийсетината метра открито пространство, осветено от лампата, го делиха от преследвачите му.

Когато равномерното бучене на мотора започна да се чува много добре, той внезапно изскочи на светлото и започна да тича насам-натам. Видя джипа и замря. Но това продължи само няколко секунди. В автомобила се мярна сянка, а след това стъклото на прозореца на предната врата се смъкна.

Белов моментално се втурна напред и хукна към следващия корпус, който беше в сянка. След това като че ли размисли, обърна се

рязко и хукна обратно, защото, макар и да бе осветена, първата сграда беше по-близо.

С изострения си слух чу бързото изтракване на затвор и една доловим пукот — стреляха с пистолет със заглушител.

Изглежда, един от куршумите го засегна. Белов стъпи накриво и падна на земята, вдигайки облак прах. След това отново се изправи и продължи да бяга, накуцвайки. Сега вече тичаше по-бавно.

До ъгъла на сградата оставаха някакви си пет-шест метра. Куршумите се забиваха в бетонната стена и къртеха остри парчета от нея. Белов навеждаше глава и влачеше крака си. На две крачки от спасителния ъгъл отново падна и запълзя.

Погледна към преследвачите си само два пъти. Автомобилът спря, от предната седалка изскочи човек с тъмен костюм и прескочи оградата.

Щом се озова под защитата на стената, Белов се изправи на крака и измърмори:

— Тази пантомима направо си е за „Оскар“. Неслучайно хората казват: „Талантливият човек е талантлив във всичко.“ Дали пък да не се пробвам в Холивуд?

Но преди да опита силите си в киното, трябваше да се отърве от преследвачите си. Стараейки се да оставя ясни отпечатъци от подметките си в прахта, дотича до изоставената сграда и скочи през дупката на прозореца. Местните жители отдавна бяха отмъкнали и стъклата му, и рамката.

Той прибра пистолета си, притисна се до стената и зачака.

25.

Шмит направи всичко, което му нареди Белов. Намери в бюрото най-малко десетина различни карти на Камчатка — географски, климатични и дори такива, които бяха надраскани с някакви неясни символи, чието значение не разбра веднага. Едва когато се вгледа по-внимателно, осъзна, че на картата са отбелязани местонахожденията на полезните изкопаеми и местата, на които се извършваше промишлен риболов. Когато ситуацията изискваше, Белов можеше да бъде сериозен и прецизен.

След това намери сред дрехите на Белов грейка и дънки и ги сложи в найлонов плик. Бръкна в походната си чанта и взе продълговатия предмет, който приличаше на сгъваем чадър. Уж не се очертаваше да вали, но предстоящата разходка можеше да поднесе много изненади.

Взе от Витя ключовете на тойотата, седна зад волана и запали мотора. Излезе на пътеката, която водеше към шосето, и зави надясно. В огледалото за обратно виждане забеляза как след кратка пауза от страничната линия на шосето потегли един автомобил.

„Следят ме“ — разбра Дмитрий, но реши да не придава кой знае какво значение на това. Бившият боец от войските със специално предназначение (макар че тези бойци никога не ставаха бивши) разполагаше с цял арсенал от нетрадиционни начини за шофиране, но засега не искаше да ги прилага или поне докато Белов не се свържеше с него. Понеже Саша не му каза изрично, че задължително трябва да се отърве от опашката.

Той си пусна музика и караше бавно, сякаш отиваше на гости на тъща си. В устройството имаше диск с класика, но Шмит не искаше да се впуска в излишни подробности и например да се сети кой е композиторът.

Времето беше прекрасно, пътят беше пуст (ако не се броеше колата, която се движеше на около петдесетина метра след него), а настроението му беше бодро. Както винаги срещата със стария приятел предвещаваше весели приключения и той беше доволен.

Барабанеше с пръсти по волана, старейки се да следва такта на музиката.

Шофьорът, който караше сивия джип „Нисан максима“, не схвана веднага какво става, а когато схвана, вече бе късно.

Да, разбира се, той видя фигурата, която изтича иззад ъгъла на изоставения заводски корпус. Човекът с тъмното сако бягаше бързо към колата, но това не предизвикваше никакви подозрения, защото в края на краищата те не бяха дошли тук на пикник и трябваше да бързат. Да очистиш краля на алуминия, който напираше да стане губернатор на Камчатка, беше сериозна работа, макар че, честно казано, не беше чак толкова трудна. Понеже „обектът“ се оказа доста скапан — разнервничи се, сам излезе срещу изстрелите, защура се насам-натам, получи един куршум в бедрото и изпълзя нанякъде. А да му пуснеш един контролен изстрел в тила направо си беше фасулска работа.

Шофьорът тъкмо се канеше да вземе радиостанцията и да рапортува за изпълнението на задачата (с която между другото бойците от щурмовата група не се справиха), но в последния момент реши да не бърза и да изчака колегата си.

Светлината на лампата падаше откъм гърба на човека, затова шофьорът не можеше да види лицето му. Той се ориентираше по дрехите и по-точно, по сакото и... Стоп!

Нещо не беше наред. Сакото беше комбинирано с панталони, а мъжът беше с дънки и това...

Шофьорът посегна към оръжието, но преди да успее да бръкне под мишницата си, дулото на пистолета „Макаров“ се заби право в челото му.

— Не прави резки движения, че ще се изнервя и това ще свърши зле. Имам предвид, че ще свърши зле за теб. Разбра ли ме?

Шофьорът кимна. Мъжът измъкна пистолета от кобура му, извади пълнителя и сръчно прещрака затвора. Разглобеното на части оръжие вече не представляваше опасност.

Мъжът захвърли настрани разглобения пистолет и седна на предната седалка.

— Къщата на Митрофанов далеч ли е?

— Не много — каза шофьорът, като се стараеше да не трака със зъби от страх.

— Тогава да вървим натам! — каза Белов.

— Ами... — Шофьорът посочи красноречиво с глава към корпуса на завода.

— Ще се наспи и ще му мине. Ако не му свидят пари да отиде на зъболекар — отвърна Саша. — Ти кой си? Откъде си?

Белов претърси бързо шофьора, измъкна портфейла от джоба му и прегледа документите му.

— Охранителна фирма „Бриз“ — прочете. — „Бриз“... — Сбърчи чело. — Това ми е познато... Я ми припомни, кой е собственикът ви?

— Формално — синът на губернатора. Но всъщност това е Зорин.

Той се надяваше да изненада непознатия, но постигна тъкмо обратния ефект.

— А-а-а, старият лисунгер — засмя се Белов. — Ами да, разбира се, как не се сетих веднага? Значи той вече е подготвил плацдарма си тук? Има и риболовна компания, и охранителна фирма, сигурно се е сдобил и с един-два завода... Работи с размах човекът, нали така?

Те излязоха на шосето и шофьорът натисна газта.

— Я ми кажи честно — рече Белов. — Отвсякъде ли сте ме завардили?

Шофьорът кимна.

— Градът е отцепен. Къщата е под наблюдение. Милицията ви търси като заподозрян за убийство. Не вършете глупости...

— Приятелю! — прекъсна го Саша. — Хайде да се разберем така. Повярвай ми, аз изобщо нямам намерение да те убивам. Тъкмо обратното, искам да се прибереш вкъщи. Но понякога ме хващат дяволите и върша неща, за които после съжалявам. Не ме изкарвай от кожата и ще се разделим като приятели. Е, или почти като приятели. А засега ще оставим настрана това, че двамата с твоето другарче искахте да ми пробиете една-две дупки. Става ли?

Шофьорът отново кимна. Отдясно се показва къщата на Митрофанов.

Белов заби цевта между ребрата на мъжа:

— Дай газ! Защо пълзиш като катафалка! Дори велосипед ще ни задмине!

Мъжът натисна послушно газта. Светещата стрелка на скоростомера се доближи до резката с надпис 120. Разбитият път не позволяваше да вдигне по-висока скорост.

Шосето беше пусто.

Белов изглеждаше весел и в същото време беше съсредоточен.

След няколко минути той видя едно мицубиши галант, което се движеше зад познатата тойота.

— Това твои колеги ли са? — попита шофьора. — И те ли са от „Бриз“? Любители на вятъра и морето, така ли?

Този път младежът замълча. Всъщност Белов разбра всичко по физиономията му.

Саша включи телефона си и набра Шмит.

— Дима! Здравсти! Как си?

Нисанът се изравни с мицубишито. Белов заповяда на шофьора с жест да намали скоростта и да се движи успоредно с колата, която преследваше Шмит. Сега те се носеха по двете паралелни платна на шосето.

— Всичко е наред — отвърна Дмитрий. — Къде си?

— До теб — отвърна Белов. — А какво свири в колата ти?

Шмит потърси обложката на диска, но не го намери.

— Бетховен — каза наслуки.

Белов се засмя. Натисна бутона за отваряне на прозореца и затъмненото стъкло бързо се спусна надолу.

Саша се подаде от прозореца. Силната струя въздух тласна ръката му назад, но той се съсредоточи и успя да се прицели точно.

Шофьорът на мицубишито забеляза заплахата и завъртя волана наляво, но вече беше късно. Белов натисна два пъти спусъка. Звукът от изстрелите се разнесе зад тях. Пробитата гума бързо спадна и след няколко секунди се чу скърцането по асфалта.

— Това е Бах, Дима! Бах е! — поправи го Белов и се обърна към шофьора: — Карай след него!

Шмит наблюдаваше всичко в огледалото за обратно виждане. И се усмихна.

— Саша, ти ли гърмиш?

— Не, Дима, аз не гърмя. Просто осигурявам работа на автосервизите. Предлагам ти да спреш и да ме вземеш на борда.

— Ясно!

Черната тойота намали скоростта си и се придвижи към единия край на шосето.

Белов нареди на шофьора да спре до джипа. Извади ключа от таблото на нисана и го попита:

— Постът пред нас ли е?

— Да.

— А през това поле — посочи вляво — можем ли да го заобиколим?

— С джипа ли? Сигурно.

— Благодаря — каза Саша. — Ще ти дам един съвет: час по-скоро си намери друга работа. След една седмица концернът „Бриз“ ще се спуска като сапунен мехур.

— Ще видим — отвърна младежът.

Белов вдигна назидателно пръст.

— Послушай ме. Никога не говоря празни приказки. Още повече, че един губернатор не може да лъже избирателите си.

— Саша, побързай! — подкани го Шмит.

Белов прибра ключовете от нисана в джоба си и седна на предната седалка на джипа.

— До скоро! — кимна на шофьора.

Шмит натисна педала на газта и масивната тойота рязко потегли напред.

— За какво си говореше с него? — попита недоволно Дмитрий.

— Разговарях с народа — отвърна Белов. — Свиквам полека-лека с новата си длъжност.

— Те го преследват, а той говори с народа! Непоправим си! — извика Дима.

— Днес това вече го чух. Между другото, съвсем скоро. От моята... от твоята... от нашата бивша жена. Радвам се, че мненията ви за мен съвпадат.

От дясната им страна се мярнаха наклонени стълбове. Между тях беше опъната няколко реда бодлива тел.

— Защо му каза, че искаш да минеш през полето? — измърмори недоволно Шмит.

— Не съм му казал. Попитах го. Това са различни неща. Впрочем, я завий наляво и спри.

Шмит се подчини.

— Къде са картите?

Дмитрий му посочи задната седалка. Саша извади навития на руло ескиз от цилиндъра, разгърна го и го сложи на коленете си.

— Охо! — подсвирна приятелят му. — Това е „Похищението на Европа“! Но... е по-различно...

— Точно така — потвърди той. — Ще ти разкажа тази история, само че малко по-късно. Я виж. — Прокара пръст по линията в дясната част на рисунката. — Това напомня ли ти нещо?

Дмитрий се вгледа в причудливата извивка, но не забеляза нищо познато. И сви рамене.

— Не.

— Защото не си проучвал внимателно картата на Камчатка. Това е очертанието на Авачинския залив. — Той му показва картата.

— Да, прав си — съгласи се Шмит.

— Задачата ни е да намерим подходящ мащаб и да го наложим на рисунката. Тогаваше ще разберем къде точно се намира мястото, на което трябва да отидем. — Измъкна безпогрешно нужната карта от камарата. — Я да видим!

Долната звездичка съвпадна с местоположението на къщата на Митрофанов — с онази, която се намираше в Петропавловск. Което означаваше, че горната посочваше къде се намира крепостта в тайгата.

Белов порови в жабката, извади химикалка и направи голяма точка.

— Ще намериш ли това място в гората? — обърна се той към Шмит.

— Искаш да ме обидиш, така ли — отвърна Дмитрий. — Мога да те прекарам през дебрите на Амазонка по чертеж върху кутия от папириси. — Погледна Белов и едва сега забеляза, че е облечен някак странно. — Какъв е този тоалет? Да не си го взел от търговеца Митрофанов? Веднага да го съблечеш. В такъв вид няма да дойда с теб дори в тайгата!

— Нали затова те накарах да ми вземеш дрехи. — Саша свали чуждото сако и го сложи на седалката. — Изгаси фаровете, карай само на габарити. Ей сега ще се обадя за последен път и сме готови.

Той взе мобифона и набра един познат номер.

— Ало? Княже? На разсъмване дясното ми рамо ще бъде в тайгата. Няма проблеми да намериш това място. — Наведе се над картата. — Дяволската долина, там, където Лебяжи ручей се влива в река Комола. Запомни ли? Всеки от нас ще намери там онова, което търси. Аз — метеорита, а ти — убийците на брат си. Отбой. — Сложи апарата върху сакото.

— Защо направи това? — разтревожи се Шмит. — При всички случаи те подслушват.

— Много добре. Ще прекарат една безсънна нощ. А на сутринта в тайгата ще се съберат само онези, които успеят да стигнат дотам. В смисъл, най-добрите. Нека на шахматната дъска да останат само най-силните фигури, искам да изиграя една красива партия.

Саша заобиколи колата и свали чистачките. След това седна зад волана, включи предното предаване и настрои разпределителната кутия на ниска скорост. След това нагласи стрелката на автоматичното подаване в положение „drive“ и натисна газта.

Тойотата запълзя бавно през полето. Джипът щурмуваше уверено неравностите около двайсетина метра. Белов разбра, че колата нямаше да заседне никъде, освен ако не се натъкнеше на някаква преграда. Тогава премести седалката на шофьора напред и закрепил чистачката между педала на газта и възглавницата на седалката.

Саша изскочи от джипа в движение и за известно време остана на място, изпращайки го с поглед.

— Какво правиш? — попита изуменият Шмит.

— Пуснах го на автопилот — обясни той. — Наистина ли си помисли, че ще тръгнем през полето? Не, уважаеми, ние сме в обратната посока.

Притиснал картата до гърдите си, той притича през улицата и внимателно разтвори бодливата тел на оградата. Двамата преминаха през дупката, помагайки си един на друг, и се озоваха на летището.

— Искам да полетя като птица! — заяви Белов. — И много разчитам на помощта ти.

В далечината се белееше диспечерската кула. Вляво от нея имаше огромен хангар.

— По моите изчисления разполагаме с около петнайсетина минути. За това време или ще се издигнем над земята...

— Или?

— Или ще полегнем в нея на два метра дълбочина. Ти какво избираш? — Саша започна лекичко да подтичва.

— Не искам да ставам банален, но предпочитам небето.

— Не знам защо, но и аз си помислих същото — кимна Белов.

— Сигналът е равномерен и постоянен — докладваше мъжът с военна стойка, доближил радиостанцията до лицето си. — Джипът се движи през Данилова ливада, заобикаля поста на пътната милиция. След няколко минути ще излязат на Старокировския път. Мисля, че оттам ще тръгнат по шосе Кировско, а сетне — към Милково. Какво? Не ви разбрах! — Мъжът се навъси от пукотевицата на смущенията, изслуша събеседника си и кимна: — Да, напълно възможно е призори да стигнат до Дяволската долина. Най-много на около четиристотин километра... Не, до самата долина не може да се стигне с кола, ще им се наложи да извървят пеша около десетина версти... Че дори може и да са двайсет. Тъй вярно! Разбрах: „по всички възможни начини“! — Той прибра радиостанцията в джоба на сако си, качи се в колата и каза на шофьора: — Карай към Старокировския път, бързо!

26.

Князът седя дълго, подпрял лакти на масата. Пред него беше мобифонът му.

Интуицията му подсказваше, че нещата не се развиват както трябва. И печеният престъпник усещаше, че той също има вина за случващото се.

Разбира се, всичко можеше да се оправдае с емоциите му и с това, че се поддаде на гнева си. И как не! Да се сдобие с брат (макар и дявол знае от кое коляно!) в края на живота си и след два дни да го изгуби. Как можа да се случи така? И защо?

И наистина, разсъждаваше Князът, Белов едва ли беше убил Виталий. Защо да го прави? За да отмъкне картата? Но той и без това щеше да му я даде. Та нали дори Князът успокояваше Кондрашов, като му каза по време на обяда: „Витя, на този човек може да му се има доверие!“ Може... И на ти сега...

Но пък можеше да не го е извършил самият Белов? А неговият охранител — якото момче с кръглото лице и бръснатия врат? Май че се казваше Витя?

— Ами да — говореше си Князът, — може той да е забил ножа в сърцето на адаша си. Същия онзи нож... Но защо би го направил?

Както и да го въртеше, ситуацията изглеждаше абсурдна. Нито Белов, нито който и да било друг от неговото обкръжение нямаше мотив да убива невинния професор от Катедрата по история на Петропавловския педагогически институт. Нямаше...

В такъв случай кой имаше мотив? Въпреки цялата си информираност той не можеше да знае това. Напоследък структурата на властта в Камчатка започна да се променя. Някакъв клан бавно, но сигурно слагаше ръка върху всичко и Князът нямаше никакъв достъп до този клан.

Следите водеха далеч, към Москва. Някой, който продължаваше да стои в сянка, беше прокарал канали, по които непрекъснато изтичаха огромни пари от Камчатка към столицата. Кой беше той? Дали пък не беше Зорин?

Князът се подсмихна. Този шишкав засмян чичко с маниери на опитен царедворец не създаваше впечатление, че може да действа самостоятелно. Той много добре знаеше, че всяка самостоятелна фигура си имаше кукловод, който дърпаше невидимите му концци. Точно в това се изразяваше изкуството на политиката — да ръководиш процеса, без да се показваш пред зрителите.

И, разбира се, беше достатъчно само да решиш и да унищожиш завършения романтик Белов, защото зад него не стоеше никой.

Да бъдеш марионетка беше колкото хубаво, толкова и лошо. От една страна, от теб не зависеше нищо. Но, от друга страна, когато възникнеше опасност, господарят щеше да грабне куклата си и да я скрие във вмирисания на нафталин сандък, където беше тъмно, но за сметка на това — сигурно.

„Витя попадна между воденичните камъни... — обобщи Князът. — Може би скоро аз също ще се озова там...“

И все пак едно нещо не му даваше мира — ножът и отпечатъците от пръстите на Белов. Макар че... Не е чак толкова трудно да убиеш човек, без да оставяш отпечатъците си. За целта имаше ръкавици.

Но... Все пак Белов не беше прав. Трябваше да пази по-добре вещите си. Нали този нож все някак се бе озовал в ръцете на убиеца?

Князът въздъхна и стана. Високите политически материи, разбира се, бяха интересно нещо. Но сега той имаше по-важна работа. Какво каза Белов? Че ще намери убийците на Виталий край Дяволската долина. Добре.

Хората често изчезваха в тайгата. Това беше нещо съвсем обичайно.

— Льова! — извика.

На прага моментално се появи едно високо яко момче. То се усмихна като Чеширския котарак. Всички отдавна вече познаваха тази негова особеност, но усмивката му не можеше да заблуди никого. Понякога, докато се усмихваше, Льова вършеше такива неща, че направо ужас да те обземе.

— Събери всички хора, които са тук — нареди Князът. — Тръгваме.

— Ясно. — Льова цъфна. — Ще кажете ли къде или...

— В Дяволската долина. Мисля, че това е някъде след Милково. Не зная къде точно се намира, виж картата. На разсъмване трябва да

сме там. Отиваме на лов.

— Става. Нещо друго?

— Не. Тръгвай — махна уморено с ръка Князът.

Льова изчезна, сякаш се разтвори във въздуха.

Князът постоя още малко, подпрян на масата. Сетне погледна някъде в пространството и промърмори през зъби:

— Мамицата ти, Ерофей... Такива си ги надробил, шибан прадядо...

Лунната светлина посребряваше мократа от вечерната роса трева. Хангарът хвърляше гъста тъмна сянка.

Белов и Шмит се мъчеха да се справят с тежкия катинар на вратата.

— Имам пистолет — каза Саша.

— Вече се досетих — отвърна му шепнешком Шмит.

— Не можеш ли да го отвориш с куршум или това става толкова лесно и красиво само по филмите?

Дмитрий се замисли.

— Сигурно може, но ще вдигнем шум.

— Имаш ли друг вариант?

— Един боец от войските със специално предназначение винаги има варианти! — Измъкна отнякъде продълговат предмет, който приличаше на сгъваем чадър.

— Какво е това? Мислиш ли, че ще вали? — попита ехидно Белов.

— Мисля, че ще има резултат! — срязва го той.

Натисна бутончето и обърна дръжката на деветдесет градуса. Измъкна от ножа едно черно острие, покрито с карбон. От другата си страна острието имаше ситни зъбци.

— Откъде имаш това? — изненада се Саша.

— Всеки Зевс трябва да има такова нещо, разбира се, ако иска да открадне Европа — отвърна загадъчно Шмит. Стисна здраво металната дъга на катинара и започна да я пили. Железните стърготини се посипаха на тънка струйка по земята.

Дмитрий се справи със задачата си за по-малко от минута. Захвърли вече ненужния катинар на земята и откряна вратата.

— Да видим какво има в камчатските хангари. Разбира се, това не е моят лондонски авиоклуб, но все пак...

— Е, да, не можем да се надяваме на „Шатъл“ — отвърна Белов. — Какво ще кажеш?

Те се стараеха да стъпват внимателно, но шумът от стъпките им се разнасяше из целия хангар.

Най-близо до вратата се намираше един спортен Як, зад него имаше вертолет Ми-6 без перка, а зад него селскостопански вертолет. Върху дървения подиум се търкаляше почти разглобен двигател от Ми-8. Общо взето, едва ли нещо от онова, което се намираше в хангара, можеше да им свърши работа.

— Търси! — каза Белов. — Трябва да е някъде тук.

— Какво точно да търся?

— Не зная как се казва. Само го зърнах, когато заминавах за Илпирск. Така че търси!

— Я чакай! — каза изведнъж Шмит и тръгна към дъното на хангара. След няколко секунди Белов чу радостен шепот: — Йес!

Саша го последва и в тъмното се натъкна на една странна конструкция, върху която беше опъната коприна.

— Какво е това? — попита.

— Мотоделтапланер „Фрегата“ — поясни приятелят му. — Двуместен. С мотор РМЗ-640.

Саша си помисли, че Дима би могъл да му спести ненужните технически подробности.

— Да. Точно това ни трябва.

— Всички необходими уреди са налице — отбеляза авторитетно Шмит. — Компас, скоростомер, висотомер...

— А барометър случайно няма ли?

— Нямаме нужда от барометър — отвърна Шмит съвсем сериозно. — Чакай, ще проверя дали има гориво. — Отвъртя капачката на пластмасовия резервоар и пхна пръст вътре. — Има. Достатъчно е, за да стигнем дотам.

— Ами за обратно?

— Не съм сигурен, че ще стигне и за обратно.

— Добре де, ще измислим нещо. — Белов разлюля мотоделтапланера. Машината леко се размърда. — Какво чакаш? Хайде да го откраднем.

— Няма да го откраднем, а ще го вземем за временно ползване, за да изпълним бойната си задача — поправи го Шмит.

— Добре де, тъй да бъде — съгласи се той. — Но членът пак е „кражба с взлом“.

— Кой ми го казва? — изуми се Дмитрий. — Човек, който е заподозрян в убийство!

— Да... — въздъхна Белов. — Но поне теб засега не те подозират в нищо.

— Ще кажа, че ти си ме принудил. С пистолет в ръка.

— Правилно. Точно така си беше. Отваряй вратата, приятелю!

Те избутаха делтапланера до изхода. Шмит отвори широкия портал, а Белов измъкна летателния апарат на тревата.

Дмитрий включи запалването, омота тънко въженце около маховика и рязко го дръпна.

Двигателят завъртя няколко пъти винта и спря. Шмит повтори процедурата.

Този път моторът се разкиха, пусна кълбо дим и бързо забръмча като шевна машина „Сингер“.

— Седни отпред! — каза Дима. — Мястото на пилота е отзад!

Саша се настани на тясната и не много удобна пластмасова седалка. А той седна зад него.

Подаде газ, моторът започна да вие и делтапланерът бавно набра скорост.

Лампата на втория етаж на диспечерската кула светна.

— Според мен малко позакъсняха — отбеляза Шмит.

Подскачайки, мотоделтапланерът се носеше по пистата все по-бързо и по-бързо.

— Излитаме! — Той дръпна щурвала към себе си, капроновите въжета издигнаха купола, променяйки ъгъла на движение, и те се понесоха леко над земята.

Колкото повече мотоделтапланерът набираше скорост, толкова по-тихо работеше моторът. Шумът постепенно стихваше и само вятърът свистеше в ушите им.

Белов вдигна лице срещу прохладното нощно течение.

— Ех, че е хубаво! — извика.

— Тази машина вдига шейсет километра в час! — обяви Шмит.
— Е, или малко повече.

Саша кимна.

— На разсъмване ще сме там! Дръж курс към онези светлини. Това е Кировско шосе. Ще го заобиколим отдясно, а сетне ще се ориентираме.

— Не бой се, Саня! — отвърна Дима. — Ще направим всичко както трябва! Зачислявам те в отряда на орлите на Зевс.

— Благодаря за доверието! Сега вече имаме какво да празнуваме! — „Разбира се, ако се върнем“ — добави наум той.

Но не каза това на глас, защото Шмит и без това много добре разбираше всичко.

Игор Леонидович Веденски вече два часа седеше като на тръни. След като Лайза му се обади, веднага започна да бие тревога. Първо се свърза с поделението на Федералната служба за сигурност в Камчатка и поиска всички материали. След като видя, че материалите са крайно оскъдни, а взетите мерки са много сериозни, веднага се досети за какво става дума и доложи за случващото се на генерал Хохлов.

Началникът обеща да му помогне и да уговори среща с Батин. Хохлов не каза, че ще доложи лично на президента, но помоли Игор Леонидович да почака малко. От това Веденски си направи извода, че сега съдбата на Белов се обсъжда на най-високо равнище и може би виси на косъм. А тъй като той се застъпваше за Саша, значи заедно с неговата съдба се решаваше и собствената му кариера. При всички случаи вече беше късно за отстъпление. Игор Леонидович реши да стигне докрай.

Всеки човек, който стъпваше по червените персийски пътеки по коридорите на властта, можеше да допусне грешка. Да речем, като прокарваше някакво предварително обречено решение или като подкрепяше човек, който не беше удобен на силните на деня. Много хора бяха изгорели по този начин, забравяйки простата истина, че в политиката няма верни приятели, а има само временни съюзници. Но кой знае защо той не можеше да постъпи така с Белов — първо, да му помогне, а сетне в труден момент да се отрече от него.

И ако случайно му намекнеха, че се заблуждава и че Белов вече е отписан, тогава сам щеше да откъсне генералските си пагони, но нямаше да отстъпи от позицията си. Защото той смяташе Белов за почтен човек и това беше най-важното.

След като взе окончателното си решение, Веденски се успокои.

Когато Хохлов се обади на Игор Леонидович и му съобщи, че Батин ще го приеме в три и половина и ще му отдели петнайсет минути, гласът на Веденски трепна. Но сетне, когато затвори телефона, бързо се окопоти и се концентрира върху най-важното.

Първо понечи да вземе един лист и да напише рапорт до президента, но сетне си помисли, че това ще е грубо нарушение — нещо, което Батин, който имаше навици на военен, никак не обичаше. Игор Леонидович реши да се ограничи с устен доклад. И да действа по частна линия, ако можеше да се изрази така. Въпреки това той взе една папка и сложи в нея празен лист, в случай, че веднага след аудиенцията му се наложеше да пише рапорт за предсрочно излизане в пенсия, тъй като в неговата организация такива грешки не се прощаваха. Сетне, след като помисли малко, сложи в червената папка съобщението на военното им аташе в Лондон за връзките на Зорин с избягалия олигарх Берестовски.

Тъй като знаеше, че за разговора с президента са му отпуснати само петнайсет минути, Веденски направи репетиция на доклада си. В четиринайсет часа и четирийсет и пет минути извика колата и тръгна за Кремъл. В петнайсет часа и петнайсет минути вече беше в приемната на президента на Русия. Освен него там имаше още четирима посетители. Стъпвайки безшумно по мекия килим, учтивият секретар се приближи до генерала и тихо каза:

— Всеволод Всеволодович ще ви приеме в уречения час.

Веденски кимна и седна на стола, като забеляза, че се е изпънал като струна в стойка „мирно“. Усмихна се и се постара да се отпусне. Червената кожена папка беше на коленете му. Генералът обмисли още веднъж ситуацията, прецени дали постъпва правилно и реши, че е прав.

Часовникът в ъгъла показваше петнайсет часа и двайсет и осем минути, когато вратата на президентския кабинет се отвори и на прага ѝ се появи министърът на отбраната. Той беше мрачен и съсредоточен. Без да поглежда към никого, министърът пресече приемната и излезе навън.

— Ваш ред е, Игор Леонидович — каза секретарят.

Веденски стана, машинално провери дали всички копчета на мундира му са закопчани и влезе с уверена крачка в кабинета. Батин стана да го посрещне.

— Здравейте, Игор Леонидович! — каза, подавайки му ръка. И добави приятелски: — Искате ли чай? С лимон?

— Благодаря, Всеволод Всеволодович — отвърна генералът, стискайки предпазливо ръката на първия човек в държавата. — Няма

да откажа.

— Моля, донесете ни чай — каза Батин на секретаря и покани с жест Виденски да седне.

Те се настаниха един срещу друг край масата.

— От всички чиновнически кабинети този ми харесва най-много — каза Батин. — Само тук няма портрет на президента.

Виденски се усмихна, давайки да се разбере, че е оценил шегата му по достойнство.

— Е? — Президентът стана сериозен. Погледна към часовника и генералът разбра, че са му отпуснати точно петнайсет минути и нито секунда повече. — Какво се е случило?

— Всеволод Всеволодович — започна той. — Камчатският федерален регион се подготвя за избор на нов губернатор.

Батин сведе леко глава, давайки да се разбере, че го знае.

— Единият от кандидатите е Александър Николаевич Белов.

В отговор последва още едно кимване.

— По мои данни някои политически сили използват непозволени средства в предизборната борба.

Батин погледна с интерес генерала.

В този момент в кабинета влезе секретарят. Той носеше поднос, а върху подноса имаше две стъклени чаши в сребърни поставки. Върху порцеланова чинийка бяха подредени тънки резенчета лимон. Секретарят остави чашите на масата и излезе. Генералът изчака вратата зад секретаря да се затвори.

— Срещу Белов е повдигнато обвинение в престъпление, което той не е извършил. Нито за миг не се съмнявам в неговата честност и почтеност.

— Хубаво е, че можете да гарантирате за него — каза Батин и бодна парченце лимон. — Но имате ли неопровержими доказателства за неговата невинност?

— Всеволод Всеволодович, ситуацията е точно обратната. Съперниците на Белов нямат никакви доказателства за неговата вина. А освен това нима гражданите трябва да доказват своята невинност? Срещу Белов са предприети много жестоки мерки и аз смятам, че те целят физическото му унищожаване.

— Така ли?

Батин отпи глътка от ароматния чай и се замисли. Или по-точно, се направи, че се замисля. Веденски изобщо не се съмняваше, че той е взел решение много преди генералът да прекрачи прага на кабинета му.

— Кажете, Игор Леонидович... — Батин отмести чашата и погледна изпитателно генерала в очите. — Готов ли сте да заминете за региона и да изясните подробно всички обстоятелства по този случай?

— Тъй вярно — кимна Веденски.

— Зная за вашата лична симпатия към господин Белов. Но за да не ни... — Генералът моментално фиксира това „ни“ и го прецени като добър знак — обвинят, че закриляме любимците си, можете ли да ми обещаете, че ще бъдете абсолютно безпристрастен?

— Разбира се, Всеволод Всеволодович — увери Веденски президента. — Тук няма нищо лично. Смятам, че благодарение на богатия си житейски опит Белов би могъл да направи много за декриминализирането на камчатския регион. Той ще сложи юздите на местните престъпни босове и аз съм сигурен в това, защото знае как да го направи. Помните ли как свърши одисеята на капитан Блъд?

— Или на Морган... — рече замислено Батин. — Може и да сте прав. Но положението не е чак толкова просто, колкото ви изглежда, точно заради миналото на Белов. Трябва да предвидим последствията от подобна крачка.

Той се замисли. На бюрото му — нещо, което Веденски, естествено, нямаше как да подозира — беше справка за връзките на Зорин с емигрирания олигарх Берестовски.

— И тъй, Игор Леонидович — обобщи президентът. — Вие ще заминете за Камчатка още днес, но на път за летището ще ви помоля да се отбиете в централата на улица „Лубянка“. Там, в управление „К“ ще ви дадат документите за дейността на някаква групировка от компании, наречена „Бриз“. Искам да ги прегледате в самолета. Мисля, че там ще намерите доста интересни неща. Щом решите проблема с Белов по законен начин — подчертавам — веднага ми съобщете. — След тези думи Батин стана. Аудиенцията приключи.

Той протегна ръка на Веденски, след което генералът се обърна по армейски и тръгна към изхода.

— Между другото, Игор Леонидович — спря го президентът. — Не ви ли се струва, че ситуацията с изборите в страната придобива

някакъв странен характер? Възползвайки се от мръсни политически номера, на губернаторските постове невинаги застават достойни хора? Не ви ли се струва, че това противоречи на тезата за засилването на вертикалната власт на всички нива?

Въпросът беше съвсем риторичен. Генералът много добре знаеше основната теза на Батин: нито един олигарх и нито един клан не биваше да се доближава до регионалната или до федералната власт и дори тъкмо обратното — те трябваше да бъдат държани на еднакво разстояние от тях. Веденски разбра, че президентът очаква от него еднозначен отговор.

— Напълно съм съгласен с вас, Всеволод Всеволодович — отсече.

Президентът не го задържа повече. Веденски излезе от приемната и след няколко минути вече пътуваше към централата на „Лубянка“. А червената папка остана на масата на държавния глава.

Вечерта Веденски седеше в самолета и прелистваше документите с гриф „За служебно ползване“. Той вече се бе досетил какво иска от него президентът. Генералът беше сключил негласна сделка, според която Батин ще подкрепи Белов, а пък Игор Леонидович трябваше да стане изпълнител в борбата срещу могъщия кремълски клан, чиято креатура беше Виктор Петрович Зорин. Документите разкриваха схемата за източването на държавни средства в чужбина и генералът разбра, че грифът „За служебно ползване“ нямаше да остане дълго върху тях, защото много скоро те щяха да се превърнат в материали от наказателно дело. Но Веденски не предполагаше, че президентът още не е извадил основния си коз на масата, а го държи скрит в ръкава си...

28.

За Белов си остана загадка как Шмит успя да намери нужното място в тайгата през нощта. Дмитрий управляваше делтапланера толкова уверено, сякаш курса му насочваше опитен щурман. Може пък да се ориентираше по звездите? Или да бе запомнил картата наизуст? А може би просто усещаше накъде трябва да лети? Белов нямаше отговор на тези въпроси.

Когато гъстият мастилен цвят на нощното небе започна да просветлява и на изток потрепнаха първите лъчи на разсъмването, Шмит потупа Саша по рамото и извика, сочейки надолу:

— Според мен е тук.

Съмваше се бързо. На хоризонта се показва слънцето. Денят пропъждаше нощта на запад. Светът, който до този момент изглеждаше синкавочерен, отново възвърна цветовете си и придоби яркост. Белов направи справка с подробната карта на местността и осъзна, че не може нито да потвърди, нито да отхвърли думите на Шмит.

— Не зная — призна. — Може и да е тук...

— Наблюдавай релефа — каза Дима.

— Какъв релеф. Наоколо е само тайга.

На много километри наоколо, докъдето стигаше погледът, се простираше гъсто море от зеленина. Бледите иглички на лиственицата се сменяха с тъмните оттенъци на кедрите, дългите игли на боровите се редуваха с гиздавите клонки на елите. Всичко това пораждаше чувството за разнообразие, сякаш зеленият килим, който се стелеше под краката им, беше изтъкан от безброй майстори и всеки го бе направил със свой материал.

— Ами, гледай върховете на дърветата — посъветва го Шмит. — Виж, точно пред нас има една вдлъбнатина, която в средата е по-светла, отколкото по краищата. Точно това е Дяволската долина — дълга тясна падина, обрасла с лиственица. А вдясно върховете се разреждат. Забелязваш ли? Това е река Комола. А пък ей там, малко по-нататък, като че ли през короните преминава пукнатина. Виждаш ли я?

Да пукна, ако точно там Лебяжи ручей не се влива в реката. Е, сега разпознаваш ли пейзажа?

Едва сега Белов видя всичко. Оказваше се, че от птичи поглед земята не приличаше много на изображението на картата. Топографските символи само обозначаваха географските обекти, но не ги възпроизвеждаха точно. Ако се издигнеш на десет километра над земята, тогава местностите наистина започват да приличат на карта. Но когато летиш само на няколко десетки метра над нея, нещата изобщо не изглеждат така.

Шмит взе курс наляво и мотоделтапланерът започна да описва полегата дъга.

— Какво правиш? — попита Белов.

— Избирам място за кацане.

Саша погледна надолу, опитвайки се да открие покрива на убежището в тайгата, но не успя. Въпреки че в началото на двайсети век в Камчатка едва ли е имало дори един аероплан, Митрофанов е отдавал огромно значение на конспирацията. А може би поляната, на която бе построена къщата, вече е обрасла с млади дървета? Кой можеше да знае? Та нали от тогава бяха минали почти сто години!

Най-сетне Шмит избра подходяща площадка за кацане и започна рязко да пикира. От вида на приближаващите се върхове на дърветата на Белов му прилоша. Още малко и те със сигурност щяха да се сблъскат с тях, но в последния момент Дмитрий изключи мотора и дръпна рязко щурвала към себе си. Делтапланерът вирна нос нагоре, колесникът докосна тревата, машината измина десетина метра по земята и спря.

— Пристигнахме! — каза Шмит.

Известно време двамата седяха мълчаливо. Саша беше поразен от тишината, която цареше наоколо. Но затишието не трая дълго. Колкото повече се издигаше слънцето, толкова повече се усилваха гласовете на събудените птици. Шмит заобиколи делтапланера и огледа делово мотора му. Надникна и в резервоара.

— Всичко е наред — каза. — Кацането беше меко. Имам една добра новина за теб.

Саша откопча колана и стана от седалката.

— Каква?

— Останало ни е малко гориво. Ще стигне, за да излетим.

— И само толкова ли?

Шмит сви рамене.

— Това изобщо не е малко. А сетне ще измислим нещо. Хайде да решаваме проблемите един по един.

— Да не се надяваш, че ще заредиш във въздуха?

— Просто се надявам на нещо. В момента не мисли за това. Лайза, Витя и Уотсън ми разказваха за някаква къща. Нали заради това дойдохме тук?

— Да. — Белов извади картата и я разстла на земята. — След като се ориентираш толкова добре в непозната местност, защо не ми кажеш къде се намира тя?

Дмитрий помисли малко, погледна към слънцето и към върховете на дърветата, обърна се на деветдесет градуса и уверено заяви:

— Там! — И за още по-убедително дори посочи с пръст по посока на един склон.

— Сигурен си ли?

— Саня — обиди се Шмит, — май си забравил, че имах най-добрите инструктори в света. Знаеш ли по какво се различава войската със специално предназначение от института за благородни девици?

— По какво?

— В института за благородни девици те учат на добри маниери и на бродерия. А пък във войската със специално предназначение те учат на всичко останало, а бродирането го минаваме факултативно само за половин ден.

— Добре. Повече няма да задавам глупави въпроси. Да вървим.

— Чакай малко! — каза Шмит. — Защо не ми дадеш пистолета? Все пак стрелям по-добре от теб.

— Не — отсече Белов. — Той се води на Витя. Ако от черепа на някого извадят куршум с познат нарез, всички камъни ще се стоварят върху неговата глава. Тъй че забрави за пистолета. Аз няма да стрелям и на теб също няма да ти позволя.

— Прекрасно! — каза Дмитрий. — Излиза, че нямаме истински пистолет, а детска играчка за сплашване. Също като във вица: тръгваме с боси пети срещу щикове!

— Ако нещо не ти харесва, можеш да се качиш на делтапланера и да се върнеш обратно — посочи машината Белов.

— Как ли пък не! — възмути се той. — И аз искам да пишат за мен във вестниците! Може и да греша, но мисля, че лавровият венец на победител много ще ми отива. — Изпъчи се с ръце на кръста и вирна горделиво брадичка. — А? Какво ще кажеш?

— Направо виждам снимката! — отвърна Белов. — И текста под нея: „Дмитрий Андреевич Шмит, мечтата на измъчените домакини и на девойките от горните гимназиални класове.“

— Мислиш ли, че ставам само за такива? — разтревожи се приятелят му.

— Е, по теб вехнат и съхнат почетните членки на клуба „За жени над трийсетте“. Най-малко с двайсетгодишен стаж зад гърба.

— Саша! — обиди се Шмит. — Способен си да убиеш и най-прекрасния порив на човека. Не зная защо правя всичко това... — Въздъхна и разпери ръце. — Но въпреки всичко ще дойда с теб. Оказва се, че да бъдеш герой е трудна и досадна работа, която изисква постоянно самоотрицание.

— А ти какво си мислеше! — подхвана в същия тон Белов. — Ако ме беше попитал, веднага щях да ти обясня за какво става дума. И знаеш ли кое е най-обидното?

— Кое?

— Че героите рано се пенсионират.

— Надявам се, че ние не сме застрашени от това? Поне в обозримо бъдеще.

— Ще видим.

Слязоха по склона и тръгнаха на северозапад. Шмит непрекъснато сверяваше посоката с компаса, който взе от таблото на мотоделтапланера.

Непроходимите дебри, препречени от повалени дървета, се смениха с по-рехавя гора, по чийто край растяха диви ягоди. Двамата приятели се стараеха да не вдигат шум и да не разговарят, защото може би вече ги бяха засекли.

Те подминаха Дяволската долина — дълга и тясна падина, сякаш разрязана със скалпел. Саша се изкачи по стръмния склон и изведнъж...

— Виж, ето я!

Белов не довърши. Шмит го удари толкова силно по рамото, че той падна на земята. Дмитрий отскочи встрани, претърколи се и сложи

пръст до устните си.

Те лежаха в течение на няколко минути, без да помръднат. Белов разглеждаше ниската къща, която навремето е била построена по заповед на търговеца Митрофанов. Убежището в тайгата изглеждаше внушително — дебелите здрави стени бяха изградени от масивни трупи. Тук-там под самия покрив бяха направени малки тесни прозорчета, покрити с кепенци. Пък и самият покрив изглеждаше някак странно. Той беше покрит с чимове и бе обрасъл с гъсти ниски храсти.

„Намерихме я — помисли си Саша. — Най-сетне.“

Обърна се към Шмит и установи, че той е изчезнал. „Разузнава местността“ — досети се. И наистина, не можеха да станат просто ей така и да отидат до къщата, без да проверят дали не ги чака засада. Саша реши, че ще е най-благоразумно да поизчака малко. В крайна сметка приятелят му умееше да прави това по-добре от него, защото навиците, които инструкторите му бяха набили в школите на войските със специално предназначение, никога не се забравяха.

Верният пинчер не го подведе и този път. След няколко минути Шмит се показва зад отдалечения ъгъл на постройката. Стъпвайки безшумно, той стигна до входа, изкачи две стъпала и огледа вратата. Доколкото Белов можеше да различи от разстояние малко повече от петдесет метра, на вратата нямаше ключалка. Строителят, който бе изградил горската къща, се бе ограничил само с едно дървено резе — то беше достатъчно за защита от дивите зверове, а ключалката и без това не можеше да те предпази от хората. Шмит се убеди, че те щяха да са първите, които ще влязат в крепостта сред тайгата от сто години насам, и махна на Белов. Саша хукна към къщата приведен, като непрекъснато се оглеждаше.

— Е, какво става? — попита той Шмит.

— Няма никакви следи. Сами сме, но мисля, че трябва да побързаме.

Белов кимна. Изведнъж гърлото му пресъхна. Опитваше се да си представи какво биха могли да видят вътре.

Шмит извади тежкото резе, което също бе издялано от лиственица (дървесината й имаше една много ценна особеност — гореше лошо и почти не гниеше), почака малко и дръпна към себе си

тежката врата. Ръждясалите панти тревожно изскърцаха. Дима вдигна ножа си и отблъсна Белов.

— Чакай, аз ще вляза пръв. — И с тези думи той се шмугна през вратата.

Известно време Саша чуваше само скърцането на пода, а след това Шмит се прояви на прага.

— Няма никого — каза, — да вървим, ще ми помогнеш да отворим кепенците.

Светлината, която проникваше през отворената врата, беше достатъчна да се види вътрешното разположение на къщата. До стената беше изправена стълба на колелца. Шмит се изкачи по нея и извади кукичката, която държеше кепенците от вътрешната страна. Той обиколи и трите стени, на които имаше прозорци, и ги отвори. Те бяха тесни, изсечени почти под покрива и приличаха повече на отвори за наблюдение.

Пред изумения поглед на Белов се разкри гледка, от която дъхът му спря. В четирите ъгъла на стаята бяха поставени обковани с желязо сандъци. Единият от тях беше пълен със златни монети. В другия Саша намери бижута — пръстени, гривни, колиета и диадеми. В третия бяха сложени едри парчета самородни метали. Четвъртият беше пълен до половината с грижливо подредени златни кюлчета, а до него стоеше сандъче от ковано желязо, украсено с едри бисери. Белов отвори капака му и разноцветните лъчи го заслепиха. Сандъчето беше пълно със скъпоценни камъни — рубини, сапфири и изумруди с изумителна чистота и размери. Отделно в една торбичка имаше брилянти.

На стените имаше полици с древни ръкописи. Състоянието им беше направо великолепно и Саша се изненада как са успели да се запазят толкова добре. Огледа внимателно стените и разбра защо — горната и долната им част беше облицована със самурена кожа, така че гризачите — мишки и плъхове, се бояха дори да се приближат до къщата. Всички знаят, че въпреки малките си размери самурът е най-крвожадният хищник в тайгата.

Белов беше чувал от старите ловци, че ако действа заедно, едно семейство самури може да победи дори лос. Младите самци съскаха, пищяха и хапеха чифтокопитното за крака, като го принуждаваха да тича в определена посока, а старите скачаха от дървото на гърба на

лоса и впиваха малките си остри зъби в здравата му кожа, като постепенно достигаха до главната артерия. Когато едрото животно изгубваше сили от загубата на кръв и вече преставаше да се държи на краката си, цялото семейство се нахвърляше върху него и започваше да го яде още живо.

Аким му разказа, че е виждал празни кожи, опънати върху скелетите на животните. Отстрани лосът изглеждал цял, но в действителност бил кух като барабан. Затова не беше странно, че мишките и плъховете са заобикаляли къщата сред тайгата на цяла верста разстояние. По стените висяха старинни оръжия и приклади от червено дърво, целите покрити с позлатени нарезки и обрамчени с филигранни орнаменти.

На стената срещу вратата висеше старинно огледало в рамка от чисто злато, украсена с лозници, цветя и крилати купидони. Самото стъкло изглеждаше тъмно и мътно, защото бе изработено в онези далечни времена, когато току-що са изобретили амалгамата. Саша предположи, че това е едно от прочутите венециански огледала, което може би беше от първите. Ако това беше така, дори бе трудно да си представи каква ли е неговата стойност. Не беше изключено огледалната му памет да е запазила отраженията на императорски и кралски особи. За миг дори забрави защо са дошли тук.

— Дима! — подвикна Саша, но не чу отговор. — Шмит!

От ъгъла се разнесе металически звук. Белов се обърна. Дмитрий бе надянал един масивен златен синджир, беше окичил главата си с княжеска корона и се въртеше пред огледалото. Казано накратко, той не се държеше като боец от войските със специално предназначение, а като някаква си Мария-Антоанета.

— Внасям поправка! — каза. — Първото, което ще направя, когато се върна в града, е да отида в милицията и да си сменя фамилията. Повече не ме наричайте Шмит, вече съм граф Монте Кристо! — Огледа синджира. — Всъщност какво е това овне, дето се мотае тука?

— Това е орден „Златното руно“, графе! — отвърна му Белов.

Шмит порови из сандъка, измъкна още един синджир като първия и го сложи отгоре му.

— Не е зле! — отбеляза. — Сега съм два пъти орденоносец! Между другото, случайно да знаеш на кого е тази корона?

— Нямам представа. Зная само, че обикновено са ги сваляли заедно с главите! — каза Саша.

Шмит веднага свали короната и я захвърли обратно в сандъка.

— Пу-пу-пу! — плю той през лявото си рамо. — Това е на лошо. Да не дава господ!

Саша замислено огледа съкровищата.

— Шмит! Знаеш ли колко би могло да струва всичко това?

Дмитрий сви рамене.

— Зависи как ще го пласираш. Ако го занесеш в някоя петропавловска заложна къща ще е едно, а ако го предложиш на публичния търг „Кристис“... Е, тогава султанът на Бруней ще се изчерви от срам, защото ще се окаже, че просто е един бедняк.

Белов обиколи още веднъж стаята. До входа висеше картината на Серов — първия вариант на „Похищението на Европа“. Махна от картината лепкавите нишки паяжина и отново беше поразен от мощната и невероятно негативна енергия на изображението... Сякаш Ерофей Кистеньов през цялото време е стоял зад гърба на живописеца със зловна усмивка на уста.

Картината си беше на мястото. Но все още не бяха открили метеорита. Вероятно Митрофанов е осъзнавал, че златото, книгите, оръжието и скъпоценните камъни са нищо в сравнение със Серту. Ако не е бил „Огъня, който пада от небето“, изключително богатата колекция също нямаше да я има.

Но къде ли можеше да е той?

Минутите се нижеха бързо. Още малко и Князът щеше да пристигне заедно с момчетата си. Но Белов не се страхуваше от това. Щеше да е много по-лошо, ако другите — убийците на брат му, които бяха откраднали картата, го изпревареха. Трябваше да побързат.

— Дима! — каза той. — Търси камъка.

— Вече го търся — отвърна Шмит, ровейки из сандъка. — Как изглежда?

— Де да знаех — измърмори Белов. — Би трябвало да свети, но...

Никъде не се забелязваше нежно синкаво сияние. Изведнъж Саша се досети.

— Чакай! Вероятно той е действал по стереотипа си! В онази къща има подземие, сигурно и в тази също има.

Застанаха на колене и започнаха да проучват пода, но между плътно долепените дъски нямаше никаква пролука.

— Нищо не разбирам... — каза Белов. — Къде може да е?

Започна да обикаля стаята.

„Къщата — мислеше си — е хранилище за скъпоценности. Скъпоценностите ги намерихме с изключение на най-важната — Серту. Да не би пък Митрофанов да го е скрил на друго място? Тогава излиза, че всичко е било напразно. И че трябва да започнем всичко отначало. Но къде да го търсим? Къде можем да намерим поне някакъв белег, някакъв намек за местонахождението на метеорита?“

Шмит толкова се увлече по меренето на кралските регалии, че не забелязваше нищо наоколо. Беше извадил един скиптър от сандъка и го прехвърляше от дясната в лявата си ръка и обратно.

— Саня! — каза озадачено. — Според мен този комплект не е пълен. Сигурно твоят търговец е купил пръчката с намаление, а за топчето не са му стигнали парите.

— Тази пръчка с топче се нарича жезъл — отвърна машинално Белов. Усещаше, че отговорът на загадката е някъде наблизо, но къде?

Стоеше наред стаята. Вдигна глава и видя в огледалото неясното си изображение. Зад него — зад лявото му рамо, висеше картината.

— Похищението на Европа — каза. — Похищението на Европа... Стоп!

Той се измести малко надясно. Картината се виждаше, но отражението ѝ изчезна. Той се върна обратно и се премести вляво. Сега тялото му изцяло скриваше картината. Излизаше, че картината висеше срещу огледалото по такъв начин, че винаги да се вижда през лявото му рамо — тоест там, където обикновено стоеше дяволът.

„Интересно, какво ли е искал да каже с това? — помисли си Белов. — Че дяволът му е взел ума ли?“

Спомни си думите на Княза. Той първо му каза, че ще стои зад дясното му рамо като ангел-хранител. След това, по време на телефонния им разговор, го заплаши, че застава зад лявото му рамо. „Колко много си приличат! И това изобщо не е случайно! Ерофей! Навсякъде все Ерофей, като че ли е някакъв призрак! Изглежда, Фьодор има известно право.“

— Дима! Ями дай ножа!

Той му подаде продълговатия предмет, който приличаше на сгъваем чадър.

— Заповядай. Само че не разбирам какво се каниш да режеш. Тук... Ей! Какво правиш?

Саша не го слушаше. Той отиде до огледалото, замахна и удари отражението си. Дебелото стъкло се спуска с глух трясък. Оказа се, че зад огледалото има вдлъбнатина. Белов пхна ръка в нея и напипа някакъв предмет, грижливо увит в парче обработена кожа. Без все още да вярва на късмета си, започна да разгръща кожата. Почти тъмното помещение се озари от нежно синкаво сияние.

Саша усети слаба топлина, която се излъчваше от камъка.

Метеоритът наистина притежаваше чудотворна сила. Издраните му рамене и длани изведнъж престанаха да го болят. Имаше чувството, че се е подмладил с двайсет години. Тялото му стана леко и гъвкаво, а сърцето му се изпълни с мир и спокойствие. Вероятно всичко това можеше да се обясни със самовнушението. Саша беше очаквал този момент, искрено вярваше в разказа на Рултетегин за невероятните свойства на магическия камък и изобщо не се съмняваше в тях. Но поне едно беше неоспоримо — метеоритът беше съвсем лек. Почти безтегловен, сякаш сиящата му обвивка беше пълна с въздух.

— Серту — изрече тихо Белов. — Дима! Виж! Според мен той няма никакво тегло. Или просто така ми се струва?

Реакцията на приятеля му беше странна. Той за миг се вцепени, а сетне се втурна и хукна към вратата, захвърляйки скиптъра на земята. Затвори вратата и пусна вътрешното ѝ резе. Металната кука изтрака силно, влизайки в дупката. В същия миг по дървените стени заудряха куршуми. Те влязоха и през прозореца, но за щастие не можеха да причинят никаква вреда. Куршумите се впиваха със свистене в тавана и изтръгваха множество трески оттам. След това стрелбата спря и един непознат глас извика:

— Белов, дай камъка и можеш да вървиш където ти видят очите!

Саша се подсмихна. На негово място дори и най-наивният човек не би повярвал, че тези хора щяха да го оставят жив. На кого му трябваша излишни свидетели и политически конкуренти?

— Ами, опитай се да си го вземеш! — отвърна.

Шмит се приближи до него и му прошепна в ухото:

— Саша, дай ми пистолета!

Белов поклати глава.

— Няма да убиваме никого.

— Тогава ще убият нас — изсъска Шмит. — А на мен не ми се ще да ме награждават два пъти с ордена „Златното руно“ посмъртно! Ш-шт! — Вдигна пръст до устата си. — Дай ми пистолета! Обещавам ти, че няма да убия никого!

Саша неохотно му подаде оръжието.

— Внимавай, обещал си ми...

— Ш-шт! — повтори той. — Млъкни!

Хвана пистолета с две ръце, застана в средата на къщата и затвори очи. Навън беше тихо. След това откъм дясната страна се разнесе едва доловимо шумолене — някой се катереше към прозореца. Всички прозорци бяха направени в типичния стил на Митрофанов и бяха толкова тесни, че човек не би могъл да се промъкне през тях. Но да пъхнеш ръка и да откриеш насочена стрелба беше напълно възможно. И Шмит се боеше точно от това.

Белов стоеше до него. Нямаха къде да се скрият, защото в къщата имаше само една голяма стая. Саша приклепна, притискайки Серту до гърдите си, защото не искаше да пречи на Шмит. Не забеляза как на едно от прозорчетата (те бяха по четири на всяка стена) предпазливо се появи ръка с пистолет. Шмит също не забеляза това, но го чу. Обърна се рязко по посока на слабия звук и стреля. Ръката с пистолета отскочи встрани. Навън се разнесе отчаян вопъл и шум от паднало тяло.

— Пианистите на света станаха с един по-малко — прошепна Шмит. — Ще живее, но никога няма да може да свири. Колко патрона имаме?

— Витя обикновено зарежда девет — отвърна Белов. — Аз изгърмах два по гумата и един изгърмах ти. Остават общо шест.

— Не е много. — Шмит отново зае позиция.

Саша не се съмняваше, че той щеше да неутрализира шест атаки. Но какво ли щеше да стане на седмата?

„Дали не е време Князът да се появи? — помисли си Белов. — Ето го часът на истината. Сега ще стане ясно зад кое рамо стои — зад дясното или зад лявото?“

Но най-странното бе, че не изпитваше никакъв страх. Може би събитията от предишната вечер и последвалата след тях нощ бяха изцедили всичкия му адреналин, а може би Серту му действаше по

този начин, но той не усещаше никакъв страх, а само твърдата увереност, че нищо не е случайно. И всичко щеше да стане така, както трябваше да бъде.

— Добре — извика мъжът. — Щом не искате с добро, ще действаме по друг начин.

Той тихо каза нещо. Приятелите чуха забързани стъпки.

— Какво би направил на негово място? — попита Дмитрий.

— Бих се предал — отвърна Саша.

— Боя се, че той има други планове. Малко по-лоши...

Пукотът на сухи клони потвърди опасенията на Шмит. Очевидно струпваха съчки от всички страни на къщата.

— Давам ви последен шанс! — извика неизвестният мъж. — При всички случаи ще стигнем до вас! Дори и да сте пушени, дори и да сте печени!

Саша съжали, че мобифонът му не е с него. Макар че... каква полза от това? В тайгата нямаше никакъв обхват. Отвън се разнесе миризма на дим. Огънят влизаше през прозорчетата, близваше с белезникавите си езичета тавана и бавно се спускаше към пода. Шмит погледна Белов.

— Лиственицата гори лошо — поясни Белов. — Ще им трябват най-малко два часа, за да запалят къщата.

— Знаеш ли защо не се страхувам, че ще изгоря? — попита Дмитрий. — Защото много преди това ще се задушим. И какво ще правим сега?

Саша се усмихна. Изглеждаше съвсем спокоен.

— Ще чакаме — каза.

29.

Игор Леонидович Веденски успя да хване самолета на Домодедовските авиолинии, който излиташе от Москва в 18.15 часа. Предстоеше му да лети близо девет часа. Генералът никога не беше обичал кой знае колко полетите. Не заради страх от височините и не защото се боеше от катастрофа. Просто в самолета се чувстваше откъснат от целия останал свят.

Седиш в тясната пластмасова кутия, слушаш напрегнатото сумтене на съседите си, въздишките на чувствителни госпожици и подвикванията на пияните мъже. Кой знае защо никой от пътниците не успяваше да запази спокойствие и да сдържа емоциите си. На височина девет хиляди метра фактически никой не оставаше равнодушен към факта, че твърдата майка земя е страшно далеч! Въпреки че според статистиката много повече хора загиваха в автомобилни катастрофи, но статистиката беше нещо, което... Сухите й цифри се възприемаха много по-лесно, когато си седнал на мекия диван пред телевизора. А в самолета нещата все пак изглеждаха другояче. Докато си над облаците, дори едно такова прозаично събитие като отиването до тоалетната ти се струва важно и рисковано.

Веденски принадлежеше към онази многобройна група пътници в самолетите, които изобщо не се стряскаха от самия полет. Стряскаше го друго — теснотията, дългото седене в креслото, изработено за някакво митологично среднестатистическо човешко същество, което очевидно бе напълно лишено от система за кръвообращение, и принудителното бездействие. Генералът дори не можеше да се свърже със земята и да обсъди неотложните въпроси.

Вярно, разполагаше с документите, които Батин му връчи. Да остави Зорин, който напираше към властта с цената на физическото унищожение на Белов, за Игор Леонидович беше абсолютно неприемлив вариант. Генералът започна да чете листовете с гриф „За служебно ползване“ и след известно време с изненада откри, че това четиво го грабна почти със същата сила, с която би го завладял някой моден бестселър.

Не си водеше никакви бележки по полетата, макар че това беше напълно допустимо, защото му бяха дали ксерокопие, а не оригинали, но ясният му аналитичен ум избистряше самостоятелно и без помощта на записки различните обвързаности и схеми.

Блестящото юридическо образование, получено във Висшата школа на КГБ, му позволяваше да определи каква линия щеше да поддържа защитата от многобройни адвокати. Генералът виждаше кои моменти в обвинението можеха да изглеждат спорни и кои — несъмнени за съда. Той временно оставяше настрана първите и се съсредоточаваше върху вторите.

Изчете дебелия папка с обем от почти триста печатни страници за четири часа. Естествено, в нея беше събрано далеч не всичко. Вероятно материалите по делото бяха няколко десетки тома, а в тези документи се съдържаха само най-важното, „есенцията“, но и това беше достатъчно на Игор Леонидович, за да разбере, че Виктор Петрович щеше много дълго да лежи в затвора.

Държавната машина — това тежко и тромаво съоръжение, бе започнало бавно да набира скорост. През последните десет години в Русия се случиха невъобразими неща. Никога досега в световната история не бе имало преразпределение на собствеността от такъв мащаб. Най-богатата страна на света беше разграбена. Размахът на кражбите беше такъв, че страната изостана дори далеч след Африка, а там, както е известно, се краде в нечувани размери.

Но сега, когато Батин смени вечно пийналия мъж с подпухнало лице на президентския пост, ситуацията започна да се променя. Новоизлюпените милиардери, които бяха усвоили до съвършенство схемите за източване на държавни (тоест на народни) пари, притихнаха и се кротнаха. Преди те тръбяха за своята гениалност, която им помагала да спечелят колосални средства, а пресата и политиците предпочитаха да мълчат за това, че тези средства не са спечелени, а са откраднати.

След идването на Батин на власт нещата най-сетне започнаха да се наричат с истинските им имена. Нямаше как да спечелиш милиарди, без да произвеждаш нищо! Бил Гейтс беше натрупал състоянието си, като продаваше на целия свят програмни продукти, семейство Марс търгуваха с шоколади, „Проктър енд Гембъл“ с пот на чело пакетираха

прах за пране и паста за зъби и единствено нашите новородени олигарси успяваха да направят пари буквално от нищото. От въздуха!

И на всичкото отгоре важно се пъчеха и се чувстваха равни на Господа Бога. Измина едно десетилетие и се оказа, че това не е точно така. Държавата най-сетне се размърда, а прокуратурата много ясно обясни за какво става дума. Погледнато отблизо, стана ясно, че олигархът може да лежи в затвора точно както всеки друг простосмъртен, осъден за кражба на чуждо бельо или за пиянско сбиване.

И тогава „великите бизнесмени на нашето време“ завряха амбициите си на онова място, което слънцето никога не огрява, и полека-лека се изнизаха в чужбина като ято прелетни птици.

Чужбина! Руснакът винаги е вярвал много силно в справедливата и разумна чужбина, защото там нещата си вървяха както трябва. Там цареше пълно благополучие и всеобщо разбирателство, за разлика от родното безобразие и свинщина.

Веденски подозираше, че изтичането на руски капитали в чужбина е свързано точно с това. Защото олигарсите са хора като всички останали. Те също наивно се надяваха, че умните мениджъри в чужбина ще могат да накарат откраднатите пари да работят. А те само ще си крадат. Понеже още не сме се научили от тях да управляваме капитали и да правим изгодни капиталовложения.

Това беше причината и за непрекъснатите вопли във вестниците, че Русия е „зона за рисков бизнес“. Но се получаваше нещо странно: най-големите западни корпорации (на първо място — за хранителни стоки и автомобили) кой знае защо не се страхуваха да рискуват, строяха заводи си тук и ги караха да работят. А нашите не можеха да го направят. Може би проблемът не беше в неумението? Защо „Форд“ и „Макдоналдс“ носеха огромни печалби, а нашите съсипваха всичко?

Веденски отдавна бе забелязал, че руските олигарси имаха много притеснени физиономии. Сякаш непрекъснато се измъчваха от два въпроса и все не можеха да намерят отговорите им: как докопах всичко това и какво да правя с него по-нататък? Естествено, държавните структури (например тази, към която принадлежеше Веденски) забелязаха притеснението на родните новобогаташи, съжалиха се над тях и им се притекоха на помощ.

Игор Леонидович държеше папка, в която беше ясно изложено как господин Зорин е докопал благините. Е, и какво щеше да прави с тях по-нататък... Общо взето, това също можеше лесно да се разбере, защото в страната беше пълно с гладни пенсионери и хора на държавна служба, които влачеха жалко съществуване с мизерните си заплати.

Но въпреки цялата си вродена омраза към клана на високопоставените крадци, които бяха успели да отмъкнат най-тлъстото парче от баницата, Веденски винаги отделяше Александър Белов от тези хора, които си приличаха като братя близнаци в затворнически дрехи. Защото той наистина страшно се различаваше от всички останали.

Генералът най-добре от всички знаеше с какво започна Белов и докъде стигна. Да, Саша използваше съмнителни методи, но това беше по времето, когато други просто не съществуваха. И трябваше ли да бъде обвиняван за това?

Освен това Веденски знаеше и още нещо. Белов винаги бе имал някакъв вътрешен живец, който му позволяваше да не се променя, независимо от това какво му се случваше и колко пари имаше в личната си сметка. Защото Александър знаеше на каква цена е спечелено неговото състояние и как трябваше да го използва. Но най-важното бе, че не беше поразен от вируса на бясното противопоставяне на държавата. Признаваше съществуващите правила на играта и много добре виждаше чертата, която в никакъв случай не биваше да се пристъпва. Вероятно точно затова Батин му симпатизираше.

Веденски беше в добро настроение, тъй като усещаше, че мисията му ще бъде успешна. Но за целта трябваше много добре да състави план на действията си. Компроматът срещу Зорин беше само един инструмент за натиск и нищо повече. Но първо трябваше да свалят ужасното обвинение, което висеше над Белов.

От разговора си с Лайза разбра, че Саша е обвинен в убийство. Неопровержимите улики бяха налице, но точно заради това ситуацията изглеждаше много абсурдна. Ключовият елемент беше ножът с отпечатъците на Белов — оръдието на убийството, което е било намерено на местопрестъплението. Естествено, инсценировката беше твърде примитивна, но за сметка на това — ефективна. И трябваше да се започне точно оттук — да се установи как ножът, който е бил в къщата,

се е озовал в ръцете на убийците. Генералът моментално отхвърли като пълна глупост идеята, че Белов е убиец.

Той също така изключи от списъка на заподозрените и Лайза, макар че му трябваше известно време, за да вземе това решение. От собствен опит знаеше, че мотивите за едно престъпление могат да бъдат много объркани и на пръв поглед абсолютно невероятни.

И все пак... Виденски извади Лайза от сметката и остави Витя, Уотсън, Лукин и Люба в качеството на вероятни помощници на Зорин.

„Един от тези четирима е“ — реши и се облегна назад. Предстоеше му да лети още четири часа и нещо и генералът искаше малко да поспи, та някак да компенсира часовата разлика. Все пак той излетя от Москва привечер, а щеше да кацне в Камчатка точно по обяд. Щеше да е нелепо да отиде да спи в хотела, когато го очакваха важни дела.

Виденски сложи папката зад гърба си, облегна глава назад и след две минути вече спеше. Той можеше моментално да изключва. Беше си създал този навик по време на дългата си служба.

30.

Тишината на тайгата, която цареше навън и се нарушаваше единствено от пукота на горящите съчки, се разкъса от кънтящите изстрели на пушките и откосите на автомати.

— Охо! — сепна се Шмит. — Май че там празнуват рожден ден!

— Да — отвърна Саша. — Но кой знае защо не ми се ще да съм на мястото на рожденика.

Шмит искаше да види какво става, но Белов го хвана за рамото.

— Не мърдай! Не мога да се забърквам в бандитски престрелки. Това не е наша работа, разбираш ли?

— Тогава каква е нашата работа? — попита приятелят му.

— Ей тази — показва му той метеорита. — Не ти ли стига?

— Ами... — сви рамене Шмит. — Момчетата стрелят. Бият се. Защо да не им помогнем?

Саша го накара да се обърне и да го погледне в очите.

— Сигурно си мислиш, че се страхувам? И че треперя за живота си, така ли?

Дмитрий сведе глава.

— Не съм казал такова нещо.

— Да, страхувам се! — призна най-неочаквано Белов. — Да, треперя. Но не за себе си! Времето не тъпче на едно място, приятелю! То върви. И не просто върви, а изтича. Всеки ден ни приближава към момента, когато ще трябва да се отчетем. И какво ще правим тогава? Нали помниш, че бяхме млади и глупави. Чукахме по всички заключени врати, но в повечето случаи само си разранявахме юмруците до кръв. За какво си пилеехме силите? За глупости! Аз повече не мога да си позволя това. Трябва да направя нещо, нещо, което мога да извърша единствено аз и никой друг. Сега сме залостени в тази къща, седим и кашляме от дима, но докато сме живи, имаме малък шанс, че Серту — и той вдигна камъка — ще се върне на мястото си. Достатъчен е един куршум — глупав, заблуден куршум, и тогава дори и този шанс няма да го има. Е, и какъв избор имам? Да се опитам да направя нещо много важно или да тегля една майна на

всичко и да изтичам навън, само и само за да не изглеждам страхливец в твоите очи? Какво, да не би да не ме познаваш? Налага ли се все още да ти доказвам нещо?

Шмит мълчеше. Навън се водеше истински бой. Чуваха се стрелба, стонове на ранени, виковете, тракане, тропот на крака...

— Извинявай — каза най-сетне Дмитрий. — За всичко си прав. Знаеш ли, когато изпращат десантна група на окупирана територия в тила на врага, на командира заповядват да убива всички, които са ги видели. Дори и своите. Това е жестоко, но е необходимо за работата. Щом метеоритът е толкова важен за теб...

— Там е цялата работа, че не е важен само за мен. И затова отговорността ми е още по-голяма. А онези, които са навън... Те не се бият за нас. Те решават свои проблеми. Ние нямаме нищо общо с тях.

— Ами твоя Княз? Онзи, който стои зад дясното ти рамо?

Саша се усмихна кисело.

— Никой не избира своите ангели-хранители. Моят се падна такъв, че ако го прихване, може и да ме очисти. Само че, знаеш ли, аз никога не бих го помолил за помощ. Само му казах къде може да намери убийците на брат си и толкова. Тази патаклама рано или късно щеше да се състои. Тъй че е по-добре да стане в тайгата, отколкото в града.

— Хитрец си ти, Саша! — размахна му пръст Шмит.

— Не съм. Просто зная какво трябва да правя. И зная как трябва да го направя.

Дима замълча за известно време, обмисляйки нещо. След това намигна на Саша и го тупна по рамото.

— Но на мен ми се обади! Нали? Знаеше, че ще ти помогна! Него не го помоли, но на мен ми се обади!

— Естествено. — Той не се сдържа и прегърна Дмитрий. — Ти си ми приятел. И аз никога не съм се съмнявал в теб.

— Направо не зная какво да правя — измърмори шегоджийски Шмит. — Дали да се разплача от умиление, или да се наградя с поредния орден „Златното руно“?

Стрелбата започна да стихва. Разнесе се последен откос от автомат, а след това — четири единични изстрела с пистолет и сетне всичко утихна.

Пред вратата се чуха предпазливи стъпки. Белов стисна ножа, а Шмит насочи пистолета към вратата.

— Играта свърши с резултат един на нула — прошепна той. — Сега ще разбера в чия полза.

— Да — кимна Белов. — Не е изключено това да е било само една малка отсрочка и в крайна сметка все пак да ни изпържат.

На вратата грубо и настоятелно се почука три пъти.

— Белов! — чу се глас.

Една черна волга посрещна Веденски на летището. Това беше колата на регионалното управление на Федералната служба за сигурност. Преди години тя щеше да отиде право на пистата, но сега времената бяха други. Генералът дори се радваше на това. Времената никога не бяха подходящи, особено когато ставаше дума за Русия. Дори нещо повече, те имаха навика да се променят много бързо, но въпреки това във всяко време си имаше нещо хубаво.

В кабинета в Москва Игор Леонидович се бе преоблякъл в делничен летен костюм и сега много приличаше на счетоводител от някоя риболовна компания. Ризата му беше разкопчана, под мишницата си стискаше папка, а в ръката си държеше стара чанта, в която имаше бельо и четка за зъби. И така беше по-добре. Поне никой не би могъл да заподозре, че този спретнат белокопос мъж е генерал от могъщата организация.

Вярно, черната волга наруши цялата конспирация. В Камчатка, където добре поддържаните японски коли бяха деветдесет и девет процента от общия автомобилен парк, чедото на родното автомобилно производство изглеждаше като елха на тропически плаж. Веденски мина през залата за пристигащи и излезе навън. Волгата беше паркирана на автобусната спирка.

Игор Леонидович тръгна към колата. Вероятно той също не можеше напълно да се законспирира. Въпреки скромния си вид, твърдата му походка и решителният му поглед издаваха генерала в него. Един младеж с бели памучни панталони, риза на цветя и сандали на бос крак се приближи до Веденски и се представи като капитан Цветков.

— Къде е Белов? — беше първото, което попита Виденски, веднага след като колата потегли.

— Не знаем, другарю генерал. Не можахме веднага да вземем разрешение за подслушване на мобифона му, а когато го взехме, вече беше късно. Колегите от пътната милиция намериха празния му джип на Даниловска ливада. Мобифонът му беше на седалката — операторите от централата го засякоха по сигнала. В този момент местонахождението на Белов не ни е известно.

Виденски стисна юмруци.

— Много баби — хилаво дете — каза тихо. — Знаете ли тази поговорка, капитане? Белов е оставил телефона си точно защото са го подслушвали. И то без каквото и да било разрешение.

— Ние действахме със законни методи — отвърна капитанът и Виденски бе принуден да признае, че е прав.

— Вчера при Александър Николаевич пристигнаха двама души от Москва — продължи Цветков. — Един мъж и една жена. А вечерта мъжът излезе от къщата и повече не се е връщал. Предполагаме, че е тръгнал с Белов.

— Установихте ли самоличността му? — попита Игор Леонидович.

— Той е интересна личност. Казва се Дмитрий Андреевич Шмит. Виденски тихо се засмя.

— Господ си знае работата.

Капитан Цветков беше малко изненадан от такава реакция, затова генералът му обясни:

— Шмит е точно онази баба, която може да гледа седем деца едновременно и всичките да са живи и здрави. Както и да е, успокоихте ме. Следващия въпрос. Къде е Зорин?

— По последни данни той е в кабинета си.

— Ето кого нямам търпение да видя — каза Виденски. — Да вървим при него.

След петнайсет минути волгата спря пред голямата сива сграда, която приличаше на преобърната кутия от телевизор.

Виденски и Цветков се качиха на третия етаж и влязоха в кабинета на Зорин, без да чукат.

— Здравейте, Виктор Петрович! — каза генералът.

Зорин се опита да изобрази на лицето си приветлива усмивка, но това не му се удаде много добре.

— Я! Игор Леонидович! — Стана иззад бюрото, протегна ръка и тръгна към генерала, но Виденски дори не го погледна, а издърпа най-близкия стол и седна. — Капитане, погрижете се, моля ви, никой да не ни безпокои.

Младежът кимна и излезе в коридора. Зорин се вгледа внимателно в лицето на Виденски, сякаш се надяваше да прочете съдбата си по резките му черти.

— И на какво дължа, тъй да се каже, вашето посещение? — попита угоднически.

Опитният апаратчик знаеше, че неканеният гост от Федералната служба за сигурност беше само първият етап. Вторият се изразяваше в дълъг път, а третият — в живот на държавна сметка.

Виденски мълчеше. Отвори папката и се задълбочи в четене на документите. Зорин започна да нервничи. Тонът му стана подчертано сух и официален:

— Игор, Леонидович, може би ще си направите труда да ми обясните за какво става дума? Какво се е случило?

Генералът разбра, че „клиентът е узрял“. Затвори папката и сложи длан върху нея.

— Виктор Петрович, вие много добре знаете какво се е случило. И аз също зная. — Погали папката с ръка. — Необосновано завишаване на квотите за улов на раци и ценни риби... Доставка на мазут за отоплителния сезон... Закупуване на плавателните съдове на трети риболовен флот по цени на вторични суровини... Да продължавам ли? Или няма нужда? Вие не сте глупав човек и сигурно се досещате, че генерали от Москва не идват по тези места току-така? Или греша?

Зорин разхлаби възела на вратовръзката си и разкопча горното копче на ризата си. След това сложи ръце на масата и ги сви в юмруци.

— Никой не си прави шегички с такива неща, Игор Леонидович. Сигурен ли сте, че ще се справите със задачата, с която сте се нагърбили? Достатъчно е само едно мое обаждане...

Виденски се облегна назад.

— Разбира се, обадете се. Аз ще почакам. — На лицето му беше изписано спокойствие.

Ръцете на Зорин се разтваряха и отново се свиваха. Той премести преспапието, оправи кабела на телефонния апарат, след това взе химикалка и започна да я върти в ръцете си. Веденски обаче не помръдваше. Той изглеждаше като пълен господар на положението. Зорин разбра, че в действителност вече всичко е свършило.

— На какво ниво е решен въпросът? — попита.

— На най-високо — отвърна генералът. — Разполагам с всички пълномощия. Всъщност всичко се свежда само до едно — дали ще успеете да си тръгнете оттук или не? На ваше място аз бих побързал да хвана самолета, който излита в четиринайсет часа и петнайсет минути.

— Ами, ако откажа?

Генералът повдигна вежди. Физиономията му казваше: „Разбира се, вие можете да направите това, но аз не бих ви съветвал.“

— Следва задържане до изясняване на всички обстоятелства по делото, обиск на офисите на групата компании „Бриз“, изземане на документацията, предявяване на обвинение в най-кратки срокове, постановяване на мярка за неотклонение... Не виждам защо трябва да ви обяснявам всичко това?

Зорин извади носната си кърпа и избърса потта, която бе избила на едри капки по челото и по горната му устна.

— Защо ми говорите всичко това? — попита той Веденски. — Какво искате?

— Само едно — премина към деловата част от пазарлъка генералът. — Трябва ми името на вашия човек в щаба на Белов. В замяна ще ви позволя да заминете за Москва. Ще разполагате с едно денонощие, за да се срещнете с вашия покровител, в случай, че той се реши на това. Шансът не е много голям, но все пак е шанс. Какво ще кажете?

Зорин стана и отиде до прозореца. Дълго гледа към площада и административната сграда, в която никога вече нямаше да бъде господар. Накрая се обърна към Веденски:

— Искате да прекратите делото на Белов и да насочите всичко към мен, така ли? Това е недоказуемо.

— Още повече — кимна генералът. — Значи не рискувате нищо.

Веденски осъзнаваше какво е заложено на карта за Зорин. В Москва той щеше да се чувства по-уверено. Може би се надяваше, че ще може да даде някои разпореждания и да се срещне с някои от

нужните хора. А това не беше малко. Докато да кисне в петропавловския временен арест далеч от онези, които му бяха помагали да се изкачва нагоре по стълбата... не беше най-добрият вариант.

На това отгоре бе свикнал да съди за всички по себе си и вероятно се боеше от отмъщението на Белов. Не, той трябваше много бързо да изчезне оттук и Веденски не се съмняваше, че Виктор Петрович няма да пропусне този шанс.

Генералът погледна часовника си:

— Е, господин Зорин? Стигнахме ли до взаимно разбирателство?

Неуспелият (това вече беше ясно, защото след такъв удар Зорин смело можеше да бъде изваден от сметката) губернатор на Камчатка се усмихна накриво.

— Добре, печелите. Това е...

Той назова името и излезе. Нямаше време да си събира багажа. Трябваше веднага да отиде на летището.

Цветков надникна в кабинета.

— Другарю генерал, какви са разпорежданията за... — Посочи с глава към вратата, зад която се скри Зорин.

Веденски се почеса по побелелия врат.

— Никакви. Нека си върви. В Москва ще го посрещнат. А ти отмени издирването на Белов. И ние... — генералът забарабани енергично с пръсти по плота на масата — ще отидем в къщата на Митрофанов.

31.

Саша забеляза, че Шмит се напрегна. Показалецът му нежно и леко се допря до спуська, чертите на лицето му се изостриха и устните му се разтеглиха в усмивка, която не предвещаваше нищо добро за онзи, който стоеше зад вратата.

— Белов! — извика някой на прага. Ниският дрезгав глас му беше познат. — Тук ли си?

— Всичко е наред — каза Саша. — Това е Князът.

Той отиде до вратата и я отвори. На прага стоеше висок слаб човек с гъста бяла коса. Белов и Шмит излязоха навън. Бойците на престъпния бос отстраняваха догарящите съчки от къщата.

— Значи това е къщата в тайгата, за която говореше Виталий? — попита Князът.

— Да — потвърди Белов.

— И тя е натъпкана догоре със съкровища, а?

— Погледни и сам ще се убедиш.

Князът влезе в къщата. В това време Белов огледа последствията от престрелката. На земята лежаха петима души.

Очевидно те не бяха очаквали нападението. Видя мъжа с простреляната ръка. Бойците на Княза бяха пробили в тялото му още няколко дупки, непредвидени от природата. Младежът лежеше по лице, подвил нелепо крака. Хората, които бяха дошли заедно с Княза, стискаха оръжието си и гледаха напрегнато Шмит. Дмитрий обаче беше спокоен и весел. Ръцете му висяха свободно покрай тялото, а широката му длан почти скриваше пистолета.

Той се усмихваше глуповато и дори си подсвиркуваше някаква мелодия, но Белов много добре знаеше какви усилия коства това престорено спокойствие на приятеля му. Това беше тънка психологическа игра, която имаше за цел да приспи бдителността на противника.

Шмит зае позиция зад дясното му рамо. Саша знаеше какво щеше да направи боецът от войските със специално предназначение в случай на опасност. С лявата си ръка щеше да бутне Саша на земята,

щеше да падне рязко на едно коляно и да открие стрелба. След това щеше да се претърколи на една страна и още докато се търкаляше, щеше да успее да изстреля два куршума.

Бойците на Княза (те бяха четирима) стояха като гости от близкото минало. Те бяха истински мутри, издокарани с анцузи и кожени якета. Всеки държеше в ръката си пушка или калашник с протрит дървен приклад. Изглежда, дори не се досещаха, че най-опасното оръжие на тази малка полянка сред тайгата не бяха техните пушки и дори прочутият автомат, а ей този як мъж с прошарени слепоочия, който стоеше и се хилеше като селски идиот.

„Ето го моят истински ангел-хранител“ — помисли си Белов.

И наистина, когато беше с Шмит, не се страхуваше. И дори фактът, че в пистолета „Макаров“ имаше само шест патрона, изобщо не увеличаваше шансовете на бандитите. Те бяха напълно достатъчни на Шмит, за да натръшка и четиримата само с едно завъртане.

Но Саша знаеше и още нещо — Дмитрий никога нямаше да започне да стреля пръв. Двамата не искаха да убиват никого. Защото нямаше как да вършиш благородни дела с изцапани с кръв ръце.

Момчетата на Княза не сваляха погледи от Шмит.

— Ти кой си? — каза единият от тях и направи крачка напред.

— Какво? — усмихна се широко Дима, оголвайки зъби.

Младежът стисна автомата.

— Питам кой си?

— Ами такова... — Лявото стъпало на Шмит незабелязано се премести малко напред и Саша разбра какво ще се случи — Дмитрий беше заел бойна поза и се бе приготвил за стрелба. — Аз просто така...

— Той е с мен — побърза да поясни Белов. — Всичко е наред, момчета!

Сега младежът насочи вниманието си към него.

— Какво държиш в ръцете си?

Саша притисна вързопчето до гърдите си. Търсеше правилния отговор, но не можеше да намери нужните думи.

— Огън, паднал от небето — каза най-сетне.

Младежът и приятелите му се спогледаха.

— Какво?

В този миг зад Белов и Шмит се чуха стъпки. Князът излезе навън.

— Оръжейната палата пасти да яде — въздъхна нервно той.

Престъпният бос на Камчатка, който очевидно не беше беден човек, изглеждаше поразен от несметните съкровища, които се пазеха в къщата.

— И какво ще правим с това? — попита той.

Саша виждаше как шансовете да избегнат сблъсъка неудържимо се топяха. Несъмнено Князът обичаше да изрича красиви думи и беше по свой начин благороден, само че благородството му си имаше определени граници.

Белов разбираше за какво си мислеше в този момент той: „Дали пък да не ги оставя тук заедно с петте трупа? Гърмели се хората, какво да се прави? Златото си струва да се рискува!“

Въпреки поразителната външна прилика с Кондрашов той не приличаше на него по нищо друго. Професорът по история щеше да предаде скъпоценностите в музея. Но Князът...

А най-странното бе, че Белов не го обвиняваше за нищо. Той знаеше, че на този свят не съществуват чак толкова много хора, които да не се изкушат при вида на такова богатство.

— Аз трябва да върна метеорита — заяви Белов. — Останалото не ме интересува. — Помълча малко и добави: — Засега не ме интересува.

Князът отиде при Белов.

— Саня Бели! — каза той, клатейки глава. — Когато ти дойде тук, аз си мислех, че ще станем приятели. И че ще живеем спокойно, и няма да си пречим един на друг.

Белов направи крачка встрани. Сега Князът беше на огневата линия поне на двама от своите бойци. Другият държеше пушка „Мосберг“, заредена с патрони за картечница и едва ли би стрелял от страх да не улучи боса си. А пък четвъртият... Общо взето, Шмит знаеше какво да прави.

— Аз и сега ти предлагам да се разделим с добро — отвърна Саша. — Нямаме какво да делим. Ще предадем съкровищата и ти ще получиш точно една четвърт, както е по закон.

Князът се усмихна накриво:

— Защо трябва да получавам една четвърт, като мога да взема всичко?

— Лесно спечелените пари още не са донесли щастие на никого. Спомни си Ерофей.

Престъпният бос изръмжа глухо от ярост:

— Какво ми завираш в носа този Ерофей? Не искам да слушам повече тези дрънканици: „метеоритът, проклятието...“! Това са глупости, предназначени за хора със слаби нерви!

— Не се знае — рече тихо Белов. — Поне Виталий беше съгласен с мен.

— Виталий ли? — Князът се сепна, сякаш се бе ударил в бетонна стена. — Виталий ли? — повтори и прокара длан пред очите си, сякаш махаше невидима пелена. — Него вече го няма. — Краткото му объркване отмина и злобата му отново кипна. — Знаеш ли какво, Белов? Всъщност ти си го убил! Убил си го, за да откраднеш картата! Иначе как щеше да намериш това място?

— Аз нямам нищо общо с това — отвърна спокойно. — И ти го знаеш. Просто си търсиш оправдание за онова, което се каниш да направиш. Бях в подземията на къщата на Митрофанов и видях скелета на Ерофей със стърчащо острие между ребрата. Проклятието съществува и то се е изпълнило! Много ми е мъчно, че пострада един невинен човек, но неговата кръв не тежи на моята душа, а на тяхната — и той посочи убитите. — Един от тях е убил твоя брат.

— Проклятието... — измърмори Князът. Той си шепнеше нещо, но Саша не можеше да разбере какво точно. — Проклятието! — Князът вдигна глава и погледна Белов право в очите. — Няма такова проклятие. И сега аз ще ти докажа това. — Започна бавно да отстъпва назад.

Направи една крачка. Сетне още една... И още една...

Сега двамата приятели отново стояха на прицела на четиримата бандити. Бойците на Княза чакаха сигнал и всеки миг той можеше да бъде даден. Изведнъж Шмит се промени. Идиотската усмивка изчезна от лицето му. Вдигна мълниеносно ръка и взе Княза на мушка.

— Първо ти! — каза. — Тъкмо да проверим проклятието.

Напрежението достигна своя връх. А най-лошото бе, че положението изглеждаше безизходно. Шмит и Белов не можеха да открият огън. И двамата много добре знаеха, че това не е изход.

Куршумът, изстрелян от пистолета на Злобин, рано или късно щеше да се появи в материалите на следствието и това само щеше да влоши положението им.

В този смисъл позицията на Княза и бойците му изглеждаше попечеливша, защото тяхното оръжие най-вероятно не беше регистрирано в картотеките.

Белов беше с вързани ръце от закона. И не можеше да се направи нищо! „Щом си се хванал на хорото, ще го играеш.“ Онова, което можеше да си позволи Саша Белия, беше неприемливо за губернатора на Камчатка.

А освен това... Може би това звучеше глупаво, но вероятно то се дължеше на действието на Серту, който той държеше. Белов изпитваше непреодолимо отвращение към Ерофей Кистеньов и страшните дела, които бе извършил. Той не бе в състояние да се принизи до него.

Казано на езика на шахматистите, това беше мат. Седем души стояха един срещу друг с оръжие в ръце и се бояха да помръднат, за да не провокират стрелбата. Обаче никой не смееше да свали и пистолета си. Белов и Шмит усещаха как щеше да завърши всичко това. На някого нямаше да му издържат нервите и пръстът му щеше да натисне спусъка. И тогава...

В настъпилата тишина се чу шумолене. След това — слаб глух звук. Князът се обърна. Един мъж, облечен в тъмен костюм, пълзеше бавно, оставяйки по покритата с пожълтели и изсъхнали иглички земя тъмна кървава диря. Князът се зарадва на възможността да изпусне натрупалата се пара в свирката. А може би просто искаше да се отдръпне?

— Не сте ли го доубили? — попита той, извади пистолета и тръгна към ранения.

Белов, Шмит и четиримата бойци продължиха да стоят неподвижно. Дмитрий държеше на мушка Княза.

В постъпките на Княза веднага се долавяха разбойническите навици. Саша си помисли, че и Ерофей Кистеньов е постъпвал по същия решителен и жесток начин с жертвите си. Престъпният бос се приближи до мъжа и се надвеси над него. Хвана го с лявата си ръка за яката на самото и го обърна рязко по гръб. Вдигна дясната си ръка, с която стискаше пистолета, допря го до челото на ранения и... внезапно спря.

— Какво е това? — попита.

Сакото на ранения се разтвори и от вътрешния джоб изпадна един малък бележник с тъмнокафява кожена подвързия. Княза отвори бележника и видя пожълтелите страници, изписани с характерен почерк. В края на някои думи стоеше отдавна забравената буква „ъ“.

— Това дневникът на Ерофей ли е? Откъде го имаш? — Очите му така се свиха, че заприличаха на главички на карфици. Той претърси ранения мъж и намери един лист, сгънат на четири. Това беше картата. Веднага се виждаше, че картата е попълвана с три различни почерка — дядото, бащата и самият Кондрашов бяха нанасяли бележките си по нея.

Княза прехапа устна.

— Искях да те застрелям — каза със съжаление той. — И без малко не го направих. Но това няма да стане. — Прибра пистолета си и извади сгъваемия си нож. Натисна копчето и тясното блестящо острие излезе от дръжката. — Защото ще е много просто да те застрелям. Сега ще ти отрежа сърцето. Само че много бавно. На малки парченца.

Той разкъса ризата на гърдите на мъжа и седна на корема му, притискайки ръцете му с коленете си. В този момент Белов виждаше много добре лицето му. То изглеждаше ужасно. Князът притисна острието до загорялата кожа и направи дълбок разрез. Краищата на раната се разтвориха, кръвта бликна и изведнъж...

Раненият рязко се отдръпна. Всичко стана толкова бързо, че никой не успя да забележи нищо. Мъжът измъкна дясната си ръка, която беше притисната от коляното на Княза. Стисна рязко юмрук и от ножницата, прикрепена за горната част на ръката му, се появи дълга ръбеста пила. Раненият събра последните си сили и заби пилата право в сърцето на Княза. Той изрева, а от устата му бликна струйка разпенена кръв. Опита се да стане, но пилата беше заседнала здраво в тялото му. Князът се гърчеше в конвулсии и започна да залита наляво. Бойците хукнаха към него, а Белов се възползва от създалата се суматоха и извика:

— Изчезваме!

Шмит нямаше нужда да му се повтаря. Двамата приятели се втурнаха към Дяволската долина. Докато момчетата на Княза се ориентираха какво става, вече беше късно. Изстреляните от тях куршуми подкастриха върховете на гъстите храсталаци и издираха

стволовете на дърветата. Но тайгата беше като джунглата — само да се отдалечиш на десетина метра, и вече никой не можеше да те види. За всеки случай Шмит стреля два пъти в движение, та у момчетата да не се породи глупаво желание да ги преследват. Точно така и стана — никой не хукна да гони двамата приятели.

Саша и Дмитрий слязоха по стръмния полегат склон на долината, притичаха стотина метра по дъното ѝ и се изкачиха от другата страна. Шмит веднага откри делтапланера. Накара Саша да затегне добре колана си. След това запали мотора.

— Е, бог да ни пази!

Машината започна да се засилва, набирайки скорост с всеки изминат метър. Шмит изцеждаше от двигателя всичко, на което беше способен, натискайки до дупка ръчката на газта. Буквално на два метра от пропастта делтапланерът се разтресе, подскочи и се откъсна от земята. Шмит увеличи докрай ъгъла на издигане и малката машина се изстреля в небето почти отвесно.

Дмитрий знаеше, че гориво имаше само на дъното на резервоара, затова искаше да набере максимална височина и сетне да лети по инерция, докато е възможно. Саша гледаше тайгата, която се носеше под краката им. Колкото и да се стараеше, той така и не можеше да види покрива на къщата на Митрофанов. Но през цялото време помнеше, че някъде там долу се намираше ниската дървена къща, която криеше камари жълт метал. Същият онзи метал, който караше хората да полудяват.

След няколко минути моторът започна да се дави, да киха и изведнъж замлъкна. Известно време делтапланерът летя на същата височина, а след това постепенно започна да се снижава. Шмит направи десен завой, отклонявайки се от правия курс.

— Къде отиваш? — попита го Белов.

— Там има шосе — обясни Шмит. — Ще кацнем на него.

— Защо?

— Ако не греша, понякога край шосетата има бензиностанции. А в тайгата със сигурност няма.

И наистина, сивата лента на шосето се показва след около двеста метра. Дмитрий изравни с него машината и се опита да следва извивките му. Той удържаше делтапланера с последни сили. Кацнаха пред синята табела с надпис „Бензиностанция — 30 км“.

— Далечко е. — Шмит се почеса по тила. — Добре де, ще измислим нещо.

След около четвърт час се чу шум на мотор.

— Само да не е дизел — каза Дима.

Белов обаче си помисли: „Само да не са момчетата на Княза.“ Но им провървя. Оказа се, че това беше един пенсионер, който се връщаше от вилата си в града. А освен това в багажника си носеше цяла туба бензин. Шмит зареди бързо делтапланера, порови в джоба си и извади една златна монета.

— Какво ми даваш? — стъписа се пенсионерът.

Дмитрий сви рамене.

— Имам и това. — Извади пистолета от колана си и го насочи към челото на пенсионера. — Избирай!

Възрастният човек грабна монетата и вдигна ръце.

— Момчета! Хайде да се разделим с добро.

— Разбира се, че ще се разделим с добро! — усмихна се Белов. — Черният период свърши! И вече започна белият! — Посочи дългата осова линия, която минаваше през шосето и се губеше на хоризонта.

Делтапланерът отново се издигна във въздух и се насочи към Петропавловск.

— Дима — каза с укор Белов. — Защо му даде златната монета? Защо се правиш на баровец?

— Саша — отвърна му абсолютно сериозно той. — Кажи ми, само че честно... Виждал ли си поне един кавалер на „Златното руно“, който да плаща с кредитна карта?

— Не. Не съм виждал.

— Точно така. А между другото, аз съм два пъти кавалер на „Златното руно“!

И двамата се засмяха. На делтапланера също му беше весело и той леко поклати криле.

32.

Ако Белов знаеше къде точно се намира петропавловската болница, сигурно щеше да накара Шмит да приземи машината в двора ѝ. Но Саша си спомняше със сигурност къде се намира само къщата на Митрофанов, затова кацнаха на пътечката, която водеше към къщата. Приятна изненада очакваше Белов — освен Витя и Лукин, го посрещна и старият му познат генерал Виденски.

— Как е Лайза? — беше първият въпрос, който Саша зададе на Уотсън.

— Добре е. В болницата е, Олга е с нея. Ние също се канехме да ходим там, но...

— Какво има? — Белов огледа всички присъстващи.

— Ела, Александър — каза Виденски. — Ще ти покажа нещо.

Влязоха в централната зала. На бюрото имаше една дебела папка с червена кожена подвързия. Генералът извади от папката няколко листа и ги сложи пред Белов.

— Тези показания са достатъчни, за да свалят обвиненията от теб. А по-късно ще ми трябват, за да ги приложи към материалите по делото на господин Зорин.

Белов взе първия лист и започна да чете.

Аз, Любов Николаевна Фомичева, заявявам...

— Къде е тя? — попита Саша, след като изчете всичко докрай.

— Горе. Заключена е в стаята си — отвърна Виденски.

Без да каже нито дума, Белов се качи на втория етаж и отиде в дъното на коридора. Спря пред заключената врата, сякаш се замисли за нещо, след това превъртя решително ключа в ключалката и влезе. Дребничката крехка жена седеше на леглото. Големите ѝ очи бяха пълни със сълзи. Той взе един стол, сложи го внимателно до леглото и седна.

— Защо? — попита.

Люба отново се разплака, но Белов поклати глава.

— Недей. — И пак попита: — Защо го направи?

Тя извади носната си кърпичка, избърса очите си и издиха носа си.

— Брат ми беше взел кредит от една банка. Искаше да започне свой бизнес. Но не успя да върне парите навреме. Зорин изкупи дълга му и започна да го шантажира...

— Защо не ми каза?

Жената сви рамене. Той въздъхна и отново отмести стола.

— Върви си! — каза ѝ.

— Аз не знаех — започна да се оправдава бившата секретарка. — Дори не предполагах, че Зорин ще стигне чак дотам... Той ми каза, че му трябва парченце метеорит за анализ... И ми обеща...

Белов вече не я слушаше. Огледа стаята и видя, че Люба вече е успяла да събере багажа си. Двата куфара и чантата ѝ бяха затворени.

— Таксито ще дойде всеки момент. Върви си. — И той излезе от стаята.

Белов слезе в централната зала и отиде при Витя.

— Извикай такси, нека да я закара на летището. И ѝ дай пари, изплати ѝ командировъчните.

— Шефе! — възмути се Злобин. — Вместо да я...

Белов не му позволи да довърши.

— Стига! Всичко свърши. Преживяхме го, направихме си изводите и вече сме го забравили. Край!

— Да. — Уотсън засука мустаци. — Ето на, вземеш, че направиш добро на някого, а пък сетне той те продаде за три копейки... Уф! — И махна с ръка.

Саша не можа да сдържи усмивката си.

— Уотсън! Недей да обобщаваш. Не всички жени са такива. Има и други. И аз... — Погледна към Шмит и се коригира: — И сега ние ще отидем при тях. Защото ние ги... — Замълча и погледна с очакване Дмитрий.

Той сви рамене и пхна ръце в джобовете си, очевидно за да прикрие смущението си.

— Ами, да — каза. — Общо взето, обичаме ги, защо трябва да крием...

Изкъпан, гладко избърснат и с чисти дрехи, след половин час Белов влезе в болничната стая, където лежеше Лайза. Под мишницата си носеше някакво вързопче.

Олга стана да го посрещне. Погледна боязливо към Лайза, но сетне събра кураж и се хвърли на врата на Белов.

— Ти си жив и здрав? Слава богу!

Шмит, който стоеше зад гърба на Саша, се покашля високо.

— Ако някой се интересува... В което между другото много се съмнявам... Аз също съм жив и здрав. Лайза! След като тези двамата не ни обръщат никакво внимание, хайде и ние с теб да се целунем!

Олга пусна Белов и разцелува Шмит.

— Глупчо! Как бих могла да не ти обръщам внимание! Ти си толкова... Силен, мъжествен и смел!

— И съм два пъти кавалер на ордена „Златното руно“, моля да не се забравя! — добави. — А той — посочи с глава към Саша — не е нищо особено. Само някакъв си бъдещ губернатор на Камчатка.

Когато остана насаме с Лайза, Белов разгърна вързопчето.

— Лайза, това е Серту!

Тя докосна камъка.

— Серту, това е Лайза! — каза тя в същия дух.

Белов сложи ръка на корема ѝ и изведнъж... Не, това просто не беше възможно, бременността ѝ беше още в началото. Вероятно просто така му се стори. Стори му се, защото много искаше да повярва в това, но... Сякаш два чифта малки, но много силни крачета започнаха да ритат едновременно.

— Ти... усещаш ли нещо? — попита Белов Лайза.

Тя се усмихна.

— Разбира се. Аз усещам всичко. И те също усещат.

Саша целуна пръстите ѝ и малко се притесни от сълзите, които най-неочаквано се появиха в очите му.

— Аз... малко се уморих — смутено изрече.

Дори нямаше нужда да казва това. Лайза разбираше всичко. Тя го галеше нежно по ръката и в прекрасните ѝ очи се отразяваше синкавото сияние, което излъчваше Серту.

Вечерта Веденски изпрати шифрограма до администрацията на президента. Батин веднага отговори: „Чакайте указания“. Игор Леонидович не знаеше какви щяха да бъдат те. Батин не беше споменал нищо такова по време на последния им разговор. А през нощта събитията от последните два дни стигнаха до логичния си завършек.

Когато се върна от болницата, Белов веднага легна да спи. Той беше изтощен и смяташе, че нищо не би могло да го събуди, преди да са изтекли поне две денонощия. Но точно в полунощ някаква сила сякаш го накара да стане и да отиде до прозореца. Долу, по сребристата пътека от лунната светлина видя една висока фигура на човек с тояга в ръка. До краката на човека клечеше куче.

Макар да продължи да си мисли, че това е мираж, Белов се облече набързо и изтича надолу по стълбите. В ръцете си носеше вързопчето. Излезе навън и се втурна към човека с кучето.

— Иван Пинович! Вие ли сте? Как се озовахте тук?

Рултетегин се усмихна.

— Дойдох, мелгитанин! За да стигнеш донякъде, трябва да вървиш. Непрекъснато да вървиш. Има ли друг начин?

— Иван Пинович! Намерих Серту! — каза Белов, макар в същото време да имаше чувството, че Рултетегин вече знае всичко.

— Готов ли си да се разделиш с него? — попита шаманът.

— Разбира се. Той е ваш.

— Браво, мелгитанин! Виждам, че си се научил да прокарваш русло. Ето тук. — Докосна слепоочието си с дългия си пръст. — Това е по-важно, отколкото да притежаваш Серту. Късметът е капризен и изменчив. А умението никога няма да те подведе.

Той протегна ръка и Саша му подаде като хипнотизиран метеорита, увит в парчето обработена кожа.

Рултетегин пое внимателно камъка и го притисна до гърдите си като грижовна майка, която прегръща детето си.

— Серту! — прошепна.

След това свали торбата от гърба си, развърза я и сложи метеорита вътре.

— Каква награда искаш, мелгитанин?

— Награда ли? — не разбра Белов. — Нямам нужда от награда. Вече получих всичко. Нали сега мога да прокарам русло?

Шаманът кимна.

— Петър и Павел — каза. — Те ще бъдат велики воители, можеш да не се съмняваш. Ще бъдат като теб.

Рултетегин се обърна и се отдалечи от къщата с широки уверени крачки. Белов не можеше да го остави да си отиде просто така, без да се сбогува с него. Той се опитваше да подбере нужните думи, но не можеше. Съзнавайки, че изрича някаква глупост, Саша извика:

— Иван Пинович! Все исках да ви питам. Защо вашето куче се казва Тума? Какво значи това?

Рултетегин спря за миг.

— Тума значи приятел. Приятелят винаги ти помага да намериш верния път, дори ако си сляп. — Помълча малко, а след това махна с тоягата си и каза: — Напред, Тума! Води ме, приятелю!

Шаманът крачеше след кучето по лунната пътека, а Белов имаше чувството, че те всеки момент щяха да се издигнат над асфалта и да тръгнат по нощното небе натам, откъдето Серту беше дошъл на земята.

ЕПИЛОГ

Белов стоеше на трибуната и се взираше в разлюляното море от хора, което се ширеше под краката му на централния площад на Петропавловск-Камчатски. Саша много се вълнуваше, защото се нагърбваше с изключително голяма отговорност. Но както винаги, когато съмненията го обземаха, той си повтори наум заветната си фраза: „Ако не аз, тогава кой?“ и се поуспокои.

Вдясно от трибуната, на местата за почетни гости, се бяха настанили Лайза, Олга, Иван, който специално за случая дойде от Англия, Шмит, Витя, Уотсън, Лукин и Веденски — всички, които му помагаша в този труден период. Белов се сети за Тума и неговия господар. Погледна в далечината — към Авачинския залив, там, където шумеше морето. Морето, което бе съществувало хиляди години, преди той да се появи на белия свят, и което щеше да продължи да шуми все така, след като тялото му изтлееше и се превърнеше в прах. Морето щеше да съществува винаги. Топло, дълбоко, нежно, студено, ледено, страшно, гальовно, изменчиво, но безсмъртно.

Изведнъж на Саша му се стори, че в синкавата далечина вижда един висок човек — същински великан с червена наметка, обточена с кучешка кожа. Човекът държеше в ръката си тояга, а в краката му стоеше вярното му куче. Тума. Приятелят. Човекът го гледаше, без да сваля очи от него, ако за слепец изобщо можеше да се каже, че гледа. След това той едва забележимо се усмихна и каза:

— Ти направи това, което трябваше. Никой друг освен теб нямаше да го направи. Ти си единствен. Ти си избран. Значи, нищо не е било напразно! И не разчитай на нищо друго. Върши си работата и не искай награда за това. Насочвай руслото си към Великия океан и един ден той ще те приеме. Смисълът на съществуването е само в това и в нищо друго.

Призракът — великанът с червена наметка, обточена с кучешка кожа, трепна и се разтвори в горещия юлски въздух. Белов усети, че площадът е застинал в очакване и е време да започне речта си, но...

Пред очите му се занизаха събитията от последните дни. Указът на президента беше публикуван във всички вестници: Батин отмени изборите за губернатори и сега ги назначаваше лично.

Тъй като знаеше какви пари се пръскат в предизборната борба между противоборстващите кланове, Белов се съгласи с това решение на президента, макар че вътрешно категорично беше против отмяната на изборността. Но на този етап това беше разумно. Ето например Зорин. Ако всичко бе тръгнало по сценария на Берестовски, Виктор Петрович сигурно щеше да стане губернатор на стратегически важния за Русия регион и щеше да го разпродаде на парче на всеки, който му платеше достатъчно.

В същия ден заедно с указа Батин внесе за разглеждане в областното законодателно събрание кандидатурата на Александър Николаевич Белов и скоро парламентът на Камчатка го утвърди с мнозинство. В това време самият Зорин вече си почиваше от важните държавни дела в затвора. Саша нямаше възможност да се поинтересува дали е доволен от сегашния си живот, но кой знае защо беше убеден, че не е много доволен.

Реставрацията на къщата привършваше и Белов се надяваше в най-скоро време да направи там етнографски музей. Така и не успяха да намерят тялото на Княза, както не намериха и съкровищата на търговеца Митрофанов. Шмит поведе една група към къщата сред тайгата, но тя се оказа празна и само по пода ѝ се търкаляха парчета от венецианско огледало. От златото на Митрофанов Шмит се сдоби само с два ордена „Златното руно“ и няколко златни монети, които в суматоката беше пхнал в джобовете си. Но Дмитрий прояви доблест и предаде ценностите в милицията. Е, все пак си остави една златна монета, проби ѝ дупка и я окачи на врата си за спомен от преживяното приключение. И Саша не го обвиняваше за това.

Трупове на охранителите от фирма „Бриз“ и на момчетата на Княза бяха намерени в Дяволската долина. Всички освен един, когото Белов запомни много добре, защото непрекъснато се усмихваше като Чеширския котарак. Явно духът на прокълнатия Ерофей Кистеньов продължаваше да броди из тайгата и да търси похитителя на проклетото злато.

Шмит направи предложение на Олга и за да докаже искреността на чувствата си, плувнал в пот и ругаейки непрекъснато, цели два дни

рисува акварелно копие на „Похищението на Европа“. То не стана много добре. Дори според Белов изобщо не приличаше на нищо, но Дима много се гордееше с таланта на художник, който внезапно изби в него, и Саша не искаше да го разстройва. Най-важното бе, че Олга се съгласи да се омъжи за Шмит и дори окачи рисунката над леглото си. Леглото, в което според Шмит, скоро щяха да направят двама истински бойци от войските със специално предназначение — същински орли на Зевс. Саша се радваше за него.

Връщайки се назад и анализирайки всичко, което му се бе случило, Белов беше недоволен само от едно — от това, че не го оставиха да победи в честна и открита борба. Излизаше, че в нужния момент могъщият покровител беше постлал килим там, където Белов би трябвало да падне, и по този начин му бе отнел радостта от победата. Тази мисъл тровеше живота му. Саша осъзнаваше, че няма нищо общо с това, но въпреки всичко...

Белов се приближи до микрофона, сложи ръка върху дебелия книга с червена корица — Конституцията на Руската федерация. И се вгледа в тълпата пред себе си. Хиляди очи го гледаха с надежда и очакване.

Всичко вървеше както трябва. Половината му живот бе изминал. Макар животът му невинаги да бе такъв, какъвто му се искаше. В него имаше много грешки и заблуди, но все пак хубавите и дори прекрасни неща бяха повече. Нещо, за което той винаги щеше да е благодарен на съдбата. Но по-важна бе втората част от живота му. Умната, осъзнатата, която трябваше да изживее разумно в полза на себе си и на хората.

Белов напълни гърдите си с въздух и изрече уверено в микрофона:

— Аз, Александър Николаевич Белов, встъпвайки в длъжността губернатор на Камчатка, тържествено се заклевам...

Мощните тонколони многократно усилиха гласа му...

Издание:

Александър Белов. Похищението на Европа

Руска, първо издание

Редактор: Лилия Анастасова

Художествено оформление на корица: Димитър Стоянов — Димо

ИК „Ера“, 2006 г.

ISBN: 954-9395-48-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.